கந்தரந்தாதி

மூலமும் உரையும்



ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு புஸ்தகசாலை,
நெ. 4,34, நயினயப்ப நாயக்கன் வீதி,
பார்க் டவுன் சென்னை



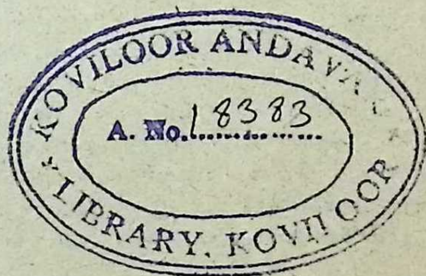
ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர்.

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கந்தரந்தாதி மூலமும்,

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூராழ்வார் உரையும்.



உ

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகள் அருளிய

திருப்புகழ் விருத்தியுரையுடன்.

வேண்டுவோர் வேண்டியது அளிக்கும் அருட்கடலாகிய முருகப்பெருமான் திருவடி ஞானத்தை அடைந்து, அவனது அருள் வெள்ளத்திலே முழுகி அவ்வநுபவ ஞானத்தைத் திருப்புகழ் என்னும் பெயரையுடைய தீஞ்சுவைத் தமிழ்ப் பாக்களால் வெளியிட்டருளிய அருணகிரிநாதர் பெருமை அனைவரும் அறிந்ததேயாகும். அத்தகைய பெரியாருடைய திருவாக்காகிய திருப்புகழ் கேட்போர் மனத்தையும் செவியையும் கவரத்தக்க இனிய இசை பொருந்தியுள்ளது. அதைப் படியாதார் இலர் இங்ஙனமிருத்தலின் அந்நூலுக்கு ஓர் உரை இருப்பின் அது பலருக்கும் இனிது பயன்படுமெனக் கருதி முதல் நூறு பாடல்களுக்கு விருத்தியுரை: சென்னை பச்சையப்பன் காலேஜ் தமிழாசிரியரும், செந்தமிழ்ச்செல்வி பத்திராசிரியரும், பாவலராற்றுப் படை முதலிய நூல்களின் ஆசிரியருமாகிய மணி திருநாவுக்கரசு முதலியார் அவர்களைக்கொண்டு எழுதுவித்து அச்சிடப்பட்டுள்ளது. அவ்வுரை பாடல்களின் பொருளை நன்கு விளக்கிக் காட்டுவதோடு பல அரிய நூல்களின் மேற்கோள்களுடன் விளக்குவதால் எல்லோருக்கும் மிக்க பயனைத் தருமென்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமின்று. ராயல் பதினாறு பக்கங் கொண்ட இருபத்தாறு பாரங்களுள்ள அந்நூல் காலிகோ கட்டடம் செய்யப்பட்டுள்ளது. விலை ரூபா 2.

உ

முருகன் துணை

ஸ்ரீ அருணகிரிநாதசுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கந்தரந்தாதி மூலமும்,

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூராழ்வார் உரையும்,

[இவற்றுடன் நூல் வரலாற்றின் சுருக்கமும்,

ஸ்ரீ சுப்பிரமணியக் கடவுளின் திருவுருவப்படமும்

சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.]

பதிப்பாசிரியர் :—

சை. ந. பாலசுந்தரம், தலைவர்,

(மஹான் சை. இரத்தின செட்டியார் பௌத்திரர்),

ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு புஸ்தகசாலை,

நெ. 4/34, நயினியப்ப நாயக்கன் வீதி,

பார்க் டவுன் (P. O.), சென்னை.

திருமுருகாற்றுப்படை பரிமேலழகர் உரையைப் புதிய
முறையின்படி எழுதி அமைத்தவரும், நாமாவளி கதம்
பத்தை வடமொழி உச்சரிப்புக் கிணங்க நூதன முறை
யின்படித் தமிழில் எழுதித் தொகுத்துப் பதிப்பித்
தவரும், பல நூல்களைப் பரிசோதித்தவரும்,
மஹான் ஸ்ரீ சாது சை. இரத்தின செட்டியா
ரவர்கள் பாதசேகரருமாகிய ஸ்ரீமான் அ.
மஹாதேவ செட்டியாரவர்களால் கந்தரந்தாதி
மூலமும் உரையுமாகிய இந்நூல் புதிய
முறையின்படி அமைக்கப்பட்டு,
ஷெயாரால் எழுதப்பட்ட முகவுரையோடுங்
கூடியது.

S. N. BALASUNDARAM, Proprietor,

SRI SADHU RATHNA SARGURU BOOK DEPÔT,

No. 4/34, Nainiappa Naicken Street,

Park Town (P. O.), MADRAS

PRINTED AT

THE MANORANJINI PRESS,

SOWCARPET, MADRAS.

உ

முருகன் துணை

வேலு மயிலுந் துணை

கந்தரநுபூதி மூலமும் உரையும்

[புதிய பதிப்பு]

ஸ்ரீ முருகப்பிரான் திருவருட் பிரசாதம் பெற்றவரும், ஸ்வாநுபூதிப் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தவரும், திருப்புகழ் 16000 அருளிச்செய்தவரும், சதா முருகப் பெருமானையே துதி செய்துகொண்டிருப்பவரும், ஷை திருப்புகழேயன்றி வேறு துதி நூல்கள் பல அருளிச்செய்தவரும், ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகள் முதலிய பல பெரியோர்களால் துதிக்கப்பட்டவருமாகிய ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் தமது சுவாநுபவத்தி லுதித்தவாறு அருளிச்செய்த கந்தரநுபூதி என்னும் நூல்: சிறியோர், பெரியோர், இன்னும் பலராலும் நெடுங்காலமாகப் பாராயணஞ் செய்யப்பட்டுவருவதும், மனப்பாடஞ் செய்யப்பட்டு வருவதும் பலர்க்கும் தெரிந்த விஷயமே. இந்நூற் பாராயணத்தால் இம்மையிலும் மறுமையிலும் முருகப்பெருமான் திருவருளால் இஷ்ட காம்யார்த்தங்களையும், காலக்கிரமத்தில் குகப்பெருமான் திருவருளால் மோக்ஷசாம்பிராஜ்யத்தையும்

அடைவதற் கேதுவாயிருப்பதோடு, இஷ்டசித்திகளையும் தர வல்லதாயிருக்கிறது. ஆதியில் இந்நூல் 51-பாடல்கள் கொண்டதாயிருந்தது. ஸ்ரீ சரவணப்பெருமாளையர் அவர்கள் காலத்திலும், இலக்கணக்கடலாக விளங்கிய ஸ்ரீ இராமாநுஜ நாவலர் அவர்கள் காலத்திலும் பதிப்பிக்கப்பட்டபிரதிகளி லெல்லாம் 51 பாடல்களே காணப்படுகின்றன. பிறகு கொஞ்சக்காலஞ் சென்றதும், பழைய ஏட்டுப்பிரதிகளில் காணப்பட்டதாகக்கூறி இன்னும் 50 பாடல்கள் சேர்த்து, 100 பாடல்கள் கொண்ட பதிப்பு சமீப காலத்தில் வெளிவந்திருக்கிறது.

ஸ்ரீ சுப்பிரமணியப் பெருமான் சம்பந்தமாயுள்ள சில தோத்திர நூல்களுக்கும் வேறு சில நூல்களுக்கும் புதிய முறையை யனுசரித்து உரைவெளியிட உத்தேசித்து, சமீபத்தில் திருமுருகாற்றுப்படைக்குப் பரிமேலழகருரையை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியது பலர்க்குந் தெரிந்த விஷயம். இதற்குப் பிறகு கந்தரந்தாதி உரையும் நூதன முறையின்படி அச்சிட்டு முடிவுபெற்றிருக்கிறது. மூன்றாவதாக, கந்தரநுபூதி 100 பாடல்களுக்கும், மஹான் ஸ்ரீ சாது சை. இரத்தின செட்டியாரவர்கள் பாதசேகரரும், தர்க்க வேதாந்த பஞ்ச லக்ஷண வித்வத் சிரோமணியும், பல வேதாந்த சாஸ்திரங்களை வெளியிட்டவரும், லோகோபகாரி பத்திரிகைக்குச் சுமார் 12 வருஷகாலம் பத்திராதிபராயிருந்தவரும், இந்து தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல் தமிழ்த் தலைமைப்பண்டிதரும், ஆசிரி

யருமாகிய ஸ்ரீமான் சாது. கோ. வடிவேலு செட்டியாரவர்களைக்கொண்டு உரை எழுதுவித்துப் புதிய முறையின்படி இப்போது அச்சிடப்பட்டு வெளிவந்திருக்கிறது. இந்நூல், இதற்கு முன் வெளியிட்ட இரண்டு நூல்களின் முறையை அநுசரித்து அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. கந்தரனுபூதி மூலத்தை இதுகாறும் அச்சிட்டவர்களெல்லாம் பழைய பதிப்பிலுள்ளவாறே பாடல்களுக்குத் தலைப்புகள் கொடுத்து அச்சிட்டனர். அத் தலைப்புகள் சில விடங்களில் விளக்க மில்லாமலிருப்பதால் எல்லாப் பாடல்களுக்கும் புதியதாகவும், விவரமாகவும் தலைப்புகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

விசேஷ உரையிலுள்ள ஒவ்வொரு விஷயங்களையும் பிரித்துத் தனித்தனி பாராவாகப் போடப்பட்டிருப்பதோடு, எத்தனை விஷயங்கள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவ்வளவிற்கும் தொடர் இலக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த முறையை யனுசரித்துப் பதிப்பித்திருப்பதனால் இந்நூலை வாசிப்பவர்கட்கு யாதொரு சிரமமுமின்றி விஷயங்களைச் சுலபமாகத் தெரிந்துகொள்ளுதற் கேதுவாமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

உரை முற்றும் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இந் நூலுக்கு அநுபந்தமாகச் சில விஷயங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன :—

1. நிவேதன சாமான்கள் இன்னவையென்று ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் இலக்கங்கள் கொடுத்துக் காட்டப் பட்டிருக்கின்றன.

2. ஜெபிக்க வேண்டிய உரு இத்தனை யென்பது கூறப்பட்டிருக்கிறது.

3. ஈற்றில் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகாராதி சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

4. புஸ்தகத்தின் முகப்பில் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியப் பெருமான் திருவுருவப்படம் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஷை கந்தசஷ்டி உரை புதிய முறையை யனுசரித்து வெளிவருவது இதுதான் முதன்முறையாகும். இந்த விதமான முறையில் இந்நூலை இதுகாறும் எவர்களும் பதிப்பித்ததில்லை. குகப் பெருமான் திருவருள் பெற விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் இந்நூலை வாங்கி வாசிக்கவேண்டியது அவசியமாகும்.

இதன் விலை அணா எட்டு. உயர்ந்த கிளேஸ் காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டது விலை அணா. 12.

ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு புஸ்தகசாலை,
4/34, நயினியப்ப நாயக்கன் வீதி, பார்க் டவுன் (P.O.) சென்னை.

உ

குகமயம்

வேலு மயிலுந் துணை



முகவுரை

——:0:——

கல்வியறிவிற் சிறந்த பெரியோர்களுக்கு இதனால் தெரிவித்துக் கொள்வது யாதெனின்,

தெய்வப் புலமை நக்கீரதேவ ரருளிய திருமுருகாற்றுப்படைக்குப் பழமையாகவுள்ள பரிமேலழகருரையையே புதிய முறையி லமைத்தெழுதிக் கொடுக்க, ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு புஸ்தக சாலையார் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருப்பதைப் பண்டிதர்களேயன்றி ஏனையோரும் பார்வையிட்

டிருத்தல்கூடுமென்று நினைக்கின்றேன். ஷை புஸ்தகசாலையின் அதிப ரும், எனது அத்யந்த நண்பரும், மஹான் சாதுஸ்ரீ சை. இரத்தின செட்டியாரவர்கள் பௌத்திரரும், ஸ்ரீமத் சை. ர. நமசிவாய ராஜயோகி அவர்கள் புதல்வரும், ஸதாநந்த யோகி ஔஷதசாலையின் அதிபரு மான ம-ள-ள-ஸ்ரீ சை. ந. பாலசுந்தரஞ் செட்டியாரவர்கள், "யான் ஸ்ரீஅருணகிரிநாதர் அருளிச்செய்த கந்தரந்தாதி மூலத்தை, ஸ்ரீவில்லி புத்தூரா ரருளிய உரையுடன் அச்சிடப் போகின்றேன்; அதனை எந்தவிதமாக அச்சிட்டால் நலமாக விருக்கும்?" என்று என்னைக் கேட் டுக்கொண்டார்கள். "தற்காலம் பலரும் உரைப்புஸ்தகங்களை அச்சிடுவது போன்று வரிமடக்கி அச்சிட்டால் அது பாடலின் தாத்பரியம் சுலப மாகத் தெரிந்துகொள்ளுதற் கியலாததாகும்" என்றும், "பொழிப்புரையும் வேறே போடும்படி நேரிடும்" என்றும், "இதைக்காட்டிலும் முன் வெளி யிட்ட திருமுருகாற்றுப்படை உரையை யனுசரித்து அச்சிட்டால் அது பலர்க்கும் மிகு பிரயோசனமுள்ளதாயிருக்கும்"என்றும் தெரிவித்தேன். அதற்கு ஷை எனது நண்பர் இதைப்பற்றி யோசனை செய்து, "இந்த முறையின்படி அச்சிட்டால் பாரம் அதிகம் வளரக்கூடுமே"என்று தெரி வித்தார்கள். பிறகும் இதுபற்றி யோசனைசெய்து"திருமுருகாற்றுப்படை உரைப்போக்கின்படியே அச்சிடுவது" என்றும், "உங்கள் பிரியப்போல் இதை ஒழுங்கு செய்து தரல் வேண்டும்" என்றும் கேட்டுக்கொண்டார் கள். இப் புஸ்தகத்தை நூதன முறையின்படி திருத்தும் வேலையை முற்றும் என் அபீஷ்டப்படியே ஷை நண்பர் விட்டுவிட்டமையால், எனக்கு இது விஷயத்தில் புதிது புதிதாக யோசனை தோன்றிக் கொண் டேவர, கடைசியில் இப்போது முடிந்து வெளி வந்துள்ளவாறு முடித் தல் நேர்ந்தது. ஒரு வேலையில் பிரவேசிப்பவரை "இப்படித்தான் செய்ய வேண்டும்" என்று கட்டு திட்டம் செய்தால் உற்சாகம் குறைந்துபோ

மென்பது பலர்க்கும் தெரிந்த விஷயம். என் பிரியப்படியே விட்டு விட்டமைபால்தான் யான் பலவகையில் யோசனை செய்து புதிய முறையின்படி நூலை அமைத்தல் நேர்ந்தது; இன்றேல், பழைய பதிப்பில் உள்ளதுபோல் பார்த்துக் கொடுத்துவிட வேண்டியதேயாம்.

ஷை எனது நண்பர் இது விஷயத்தில் பின் வாங்காது தாராளமாக உத்தரவு கொடுத்தமைக்காக யான் அவர்க்கு நன்றிகூறக் கடமைப் பட்டுள்ளேன். இப் புஸ்தகத்தைப் படித்துப் பார்க்கும் அன்பர்கள் எவ்வளவு சந்தோஷ முறுவார்கள்? இவ்வளவுக்கும் காரணமா யிருந்தது ஷை நண்பரவர்களுடைய தாராளமான உத்திரவே. இது விஷயத்தை யான் உள்ளபடியே கூறுகின்றேன்; முகஸ்துதியாகக் கூறவரவில்லை. சந்தோஷ மிகுதியினால் அவ்வாறு கூறுமாறு நேரிட்டது. நிற்க.

ஷை பதிப்பு எந்த விதமாக அனுசரிக்கப்பட்ட தென்பதைப்பற்றிச் சில விஷயங்கள் கூறவேண்டி யிருக்கின்றன. அவையாவன:—

இதற்கு முன் இந்நூலை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய பலரும் பழைய உரையில் எவ்வாறு இருந்ததோ அவ்வாறே அச்சிட்டிருக்கின்றார்கள்; அம்மாதிரி விட்டுவிடுவதற்கு எனக்குச் சிறிதும் பிரியம் உண்டாகவில்லை. பழைய உரையின் அமைப்பானது ஒவ்வொரு பாடலிலும் உள்ள பத வரிசையின்படியே உரை அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு பாடலையும் அன்வயப்படுத்திப் பொருள் முடிபிற்கேற்றவாறு விஷயங்களை அமைத்தால் அது படிப்பவர்களுக்கு ஒவ்வொருபாடலிலும் அமைந்திருக்கும் விஷயங்கள் மிகத் தெளிவாக விளங்குதற்கேதுவாகும். பழைய உரையில் இந்த முறையை அனுசரிக்காமையால், சிற்சில இடங்களில் பொருட்பொருத்தம் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள வியலாமல், மயக்கங் கொடுத்தற்கு ஏதுவான விதமாய் உரை அமைந்துள்ளது.

இந்த விஷயத்தின் உண்மை: பழைய பதிப்பையும் இப்போது வெளிவந்திருக்கும் புதிய பதிப்பையும் வைத்து உள்ளபடியே ஒத்திடு பவர்களுக்கு நன்கு விளங்கும். ஒவ்வொரு பாடலிலும் இவ்வாறு திருத்தும்படி நேர்ந்தது. இவ்விதம் கூறுவதால், "பழைய உரையை ஏதேனும் மாற்றிவிட்டிருக்கக்கூடுமோ" என்று சிலர்க்குச் சந்தேகம் தோன்றுதல்கூடும். உரையில் இவ்வித மாறுபாடு யான் ஏதும் செய்யவில்லை யென்பதை இங்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

யானோ வித்வானல்லன். ஏற்கெனவே திருமுருகாற்றுப்படை முக வுரையிலேயே இதுபற்றிக் கூறியுள்ளேன். அதையே ஈங்கும் விளக்கிக் கூறுவது மிகைபடக் கூறுவதாகும். என்னுள் தோன்றிய பக்தி காரணமாக இவ் விஷயங்களில் யான் பிரவேசிக்குமாறு நேரிடு கிறது. என்போன்ற சிறிது படிப்புள்ளவர்களும் நூலைப் படித்த மாத் திரத்திலேயே சந்தேக விபரிதங்கட் கிடங்கொடாதவாறு விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டு மென்பதே எனதபீஷ்டம். அதுபற்றியே இவ்வாறு துணிந்து செய்யுமாறு நேர்ந்தது. புதிய முறையை யனுசரித்து உரையை ஒழுங்கு செய்துகொண்டு வந்ததில் அதிக சிரமத்திற்கு இட முண்டாயிற்று.

"பழைய பதிப்பி லுள்ளவாறு அச்சிடுவதைவிட்டு என் இவ்வாறு குயுக்தி செய்து அச்சிடவேண்டும்? ப்ரஹ்மஸ்ரீ மஹாமஹோபாத்தியாயர் சாமிநாதையரவர்கள் முதலிய பெரியோர்கள், பலர் பழைய பதிப்பின் படியே அச்சிடவில்லையா?" என்று சிலர் வினு நிகழ்த்துதல் கூடும். அதற்குப் பதில் யான் தெரிவிப்பதாவது:—

பிரபஞ்ச முற்றும் வியாபித்திருக்கும் மஹா சக்தியானது ஒவ் வொருவருள்ளத்திலும் வியாபித்து இன்னின்னவிதமாகக் காரியத்தைச் செய் என்று தூண்டுதல் செய்ய அதன்படி அவரவர்கள் தங்கள் காரியங்

களை முடித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஶ்ரீ மஹா சக்தியே என்னுள்ளத்தின் கண் புகுந்து 'இவ்விதம் செய்' என்று என்னை நியமனம் செய்ய அதன்படி யான் இக்காரியத்தை முடிக்காநின்றேன். ஒருவருக்குள்ள யோசனையைப்போல் இன்னொருவருக் கிருக்கின்றதோ? ஒருவருக்கு நல்லதென்று தோன்றுகிறது இன்னொருவருக்குக் கெட்டதெனப் புலப்படுகின்றது. எல்லோரையும் திருப்திகரம் செய்துவைத்தல் சாத்தியமாமா? அதனோடு கால நிலைமையையும் யோசித்தல்வேண்டும்.

பண்டைக் காலத்து எட்டுப் பிரதிகளில் ஒற்றெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளி யில்லாமலே எழுதியிருக்கிறார்கள். அக்காலத்திலுள்ளார் அதைக் குற்றமாகப் பாராட்டாமல் சரியாகவே வாசித்துக்கொண்டார்கள். பிற் காலத்தில் கொஞ்சம் நாகரிகம் முதிரவே ஒற்றெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளி போடும் ஏற்பாட்டை வைத்துக்கொண்டார்கள்.

ஆதியில் இந்த யுக்தி எவருக்கேனும் ஒருவருக்குத் தோன்றி யிருத்தல்வேண்டும்; அவர், புள்ளி போட்டு எழுதும் ஏற்பாட்டை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவந்திருத்தல் வேண்டும். பிறகு அது பலருக்கும் நன்றெனத் தோன்றி எல்லோருடைய அனுஷ்டானத்திலும் வந்திருத்தல் வேண்டும். பிறகு இன்னுஞ் சிலகாலஞ் செல்லவே, அச்சு நாகரிகம் முதிரவே வசன பாகங்கட்கு ஆங்கிலேயருடைய ஏற்பாட்டை அனுசரித்து, வாசகக் குறிகள் அமைத்துக்கொண்டார்கள். இதுவும் ஆதியில் எவருக்கேனும் தோன்றியிருக்கவேண்டும். பிறகு அதனை யனுசரித்துப் பலரும் அந்த ஏற்பாட்டைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவந்திருத்தல் வேண்டும். இந்த விதமான ஒவ்வொரு மாறுபாட்டுக் கிடையிலும் எத்தனையோ வருஷங்கள் கடந்திருக்கவேண்டும். நெடுங்காலமாக வசன பாகங்கட்குமட்டுமே வாசகக் குறிகள் அமைக்கப்பட்டு வந்தன. செய்யுள் பாகத்திற்கு

இந்த எற்பாடு அனுஷ்டானத்திற்குவாராமலேயிருந்தன. பிறகு கற்றுவல்லோர்களிற் சிலர், ஆங்கிலேயச் செய்யுள் நூல்களை யனுசரித்து, தமிழ்ச் செய்யுட்களில், ஆரம்ப காலத்தில், வேறுவிதமாகப் பொருள்படக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களில், இன்றியமையாத இடங்களில், சந்தி பிரிப்பது என்ற எற்பாட்டை வைத்துக்கொண்டார்கள். பின்னும் சிலகாலம் செல்லத்தளை கெடாதவாறு செய்யுட்களில் சந்தி பிரிக்கும் எற்பாட்டை அதிகமாக அநுஷ்டிக்கத் தொடங்கினர்கள். ஆதிகாலத்தில் பலமாக ஆட்சேபித்த வித்வான்களும் வெகு ஜனங்களுடைய நோக்கத்தை யனுசரித்துப் பழைய தங்கள் அபிப்பிராயத்தினின்றும் மாறி தாங்களும் அந்த எற்பாட்டைச் சிறிது சிறிதாக அனுஷ்டானத்தில் வைத்துக்கொண்டார்கள்.

மேற் குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு எற்பாடும் நாளாவட்டத்தில் சிறிது சிறிதாகவே அனுஷ்டானத்தில் வந்திருத்தல்வேண்டும். இன்னும் சில காலஞ் செல்லவே, செய்யுட்களில் மூன் சில இடங்களில் சந்தி மாத்திரம் பிரித்த எற்பாடோடு நில்லாமல், அச்சு நாகரிக முதிர்ச்சிக் கேற்கவும், கல்வி முதிர்ச்சிக் கேற்கவும் செய்யுட்களிலும் வாசகக்குறிகளையும் முற்றும் வழங்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இக்காலத்தில் இவற்றை எவரேனும் ஆக்ஷேபித்துத் தள்ளுவதுண்டோ? வெகு ஜனங்களுடைய போக்கு இவ்விதமிருக்கும்போது சிலருடைய பழைய எற்பாடு நிலை பெற்றிருக்க முடியுமோ? அன்பர்காள்! இப்போது நடைபெற்றுவரும் உலகானுபவத்தைக்கொண்டும், தத்தமது யுக்தியைக்கொண்டும் மனசாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் இவற்றையோசித்தல்வேண்டும்.

ஒரு காலத்தில் நன்மையாகக் காணப்பட்ட எற்பாடு பின்னொரு காலத்தில் வேறு விதமாக மாறிவிடுகிறது. இது ஒவ்வொருவருக்கும் அனுபவபூர்வமாகத் தெரிந்ததொரு விஷயமாம். இதற்குச் சரித்திர பூர்வ

மாகத் திட்டாந்தங் காட்டுவதென்றல் இம் முகவுரை மிக நீண்டுவிடும்; இதுவே ஒரு தனி நூலாகவும் முடியும். ஒரே ஒரு திருஷ்டாந்தம் இவ்விடம் காட்டலாம். திருவெண்காட்டடிகளென்னும் பட்டினத்துப் பிள்ளையார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய கச்சித்திருவகவலைப் படித்தால் இதற்குச் சமாதானம் ஏற்படும். இதைக் காட்டிலும் சிறந்த திட்டாந்தம் வேறு வேண்டியதின்று. நிற்க.

ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாசகமானது உலகமெல்லாம் கொண்டாடக்கூடியதொரு நூலாக இருக்கின்றதன்றோ? இப்படிப்பட்ட மஹா சிறப்புவாய்ந்த நூலுமன்றோ இக்காலத்தில் சந்தங்கெடாதவாறு சந்திபிரித்தச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. இப் பதிப்பைப் பலரும் விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இதைக் காட்டிலும் வேறு அத்தாட்சியும் வேண்டுமோ? இன்னும் சிலகாலம் செல்லச் செல்ல நமக்குப் பிற்காலத்தில் இன்னும் எந்தெந்த விதமான நாகரிகமெல்லாம் ஏற்பட இருக்கின்றனவோ? இவற்றை யாவர் அறிந்து சொல்லல்கூடும்?

ஸ்ரீ சாந்நலிங்க சுவாமிகளருளிய நூல்களுக்கும் பிறவற்றிற்கும் ஷை ஸ்வாமிகள் சிஷ்யர் ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் திவ்யமான உரை அருளிச் செய்திருக்கின்றனரன்றோ? ஷை உரைநூல்களுள் ஒழிவிலொடுக்கம் என்னும் நூல் பதிப்புக்கு வந்தபோது, நூல் முற்றுமுள்ள கடினமான சந்திகளையெல்லாம் பிரித்து, எல்லோருக்கும் பொருள்விளங்குமாறு பழைய உரையே சுலப நடையில் அச்சிட்டு வெளிவந்திருப்பது பலருக்கும் தெரிந்த விஷயந்தானே. இதுபற்றியும் எவரேனும் ஆக்ஷேபித்ததுண்டோ?

தமிழ் நூற்களுள் பெரும்பாலன மிகக் கடின சந்தியோடு கூடியிருத்தலை முன்னிட்டு மிகச் சிறந்த பண்டிதரொருவர் தாம் ஒரு நூலுக்கு எழுதிய முகவுரையின் ஓர் பாகத்தில் "சந்திப் பிடுங்கல் பெரும் பிடுங்கலாக இருக்கிறது" என்று குறிப்பிட்ட வாசகத்தைப்

பார்த்திருக்கின்றேன். இந்தச் சந்தர்ப்பம் எதற்காக இங்குக் கூறும்படி நேர்ந்ததென்றால், இந்தக் கந்தரந்தாதி உரையிலும், சிற்சில இடங்களில் கருத்துரையிலும், மிகு இலக்கண அமைதியோடுங்கூடிய பாகங்களில் கடினமான விடங்களிலும், சந்தி பிரித்துக் காட்டியிருக்கின்றேன். இந்நூலை வாசிக்கும் அன்பர்கட்கு எந்த வகையிலும் கஷ்டந் தோன்றாதிருக்கும்பொருட்டு இன்றியமையாத விடங்களில் சந்தி பிரித்திருக்கின்றேன். அன்பர்கள் இதையொரு குற்றமாகப் பாராட்டமாட்டார்களென்று எண்ணுகிறேன்.

காலம் செல்லச்செல்ல, கல்வி அறிவு முதிர்ந்துகொண்டு வரவர, நாகரிகம் மிகுந்துகொண்டேபோகும், இதைத்தடுத்தல் எவராலும் முடியாத காரியம். காலச்சக்கரத்தின்படியே எதுவும் நடந்துகொண்டுபோம். பழைய ஏற்பாட்டையே இப்போதும் வைத்துக்கொண்டு பிடிவாதம் சாதிப்பதில் எதும் பிரயோசனமில்லை. காலநிலைமைக் கேற்றவாறும், வெகு ஜனங்களுடைய மனோ நிலைமைக் கேற்றவாறும் விஷயங்களைக் கூடிய வரையில் திருத்திக்கொள்ளல்வேண்டும். கால நிலைமைக் கேற்றவாறு சம்பவங்கள் மாறிக்கொண்டேவருகின்றன. இவ் வுண்மையினை சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் மிகு நன்றாக விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்கள்.

சில காலம் சமணர்களுடைய ஆட்சி நடந்ததென்றும், சிலகாலம் சைவவைஷ்ணவ சண்டையில் கழிந்ததென்றும், சில காலம் இலக்கண விவாதத்தில் கழிந்ததென்றும், சிலகாலம் துவைத அத்வைத வாதத்தில் கழிந்ததென்றும் கூறுகின்றனர். இப்போது நடைபெற்றுவருவது நாடக—நாவல் காலம். பெரும்பாலாருடைய புத்தி இதிற் சென்றிருக்கின்றது. இக்காலத்தில் பக்தியோடு புராணங்களைப் படிப்போரும், புராண ஆராய்ச்சி செய்வோரும் உண்டோ? சமயநூல்களையும் ஸ்துதி நூல்களையும் வாசிப்பவருண்டோ? நூற்றுக்கு எத்தனைபேர் தேருவர்?

பலவிதமான கதைப் புஸ்தகங்கள் படிப்பதிலேயே பலர்க்குக் காலம் கழிகின்றனவே. காலைமுதல் மாலைவரையில் லௌகிகத்திற் சென்ற நேரம்போக மிகுதி நேரத்தையும் நாவல்களை வாசிப்பதில் காலத்தைக் கழிப்போர்க்கு, சமய நூல்களையும் பக்திமார்க்கத்திற் குரிய நூல்களையும் வாசித்துத் தெய்வ அருளுக்குப் பாத்திரமாகும் நாள் எந்த நாள்? வித்வான்களுடைய மனப்போக்கும் நாவல் ஆராய்ச்சியிலும், நாவல்கள் நாடகங்கள் எழுதுவதிலும் செல்கின்றனவே.

இதனால் நாவல்களையாவது, நாடகங்களையாவது, இதர கதைப்புஸ் தகங்களையாவது படித்தல் கூடாதென்று சொல்ல வந்தோமில்லை. காலத் துக்காலம் எந்தெந்த விதமாக நம்மையு மறியாமல் காரியங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டுவருகின்றன என்பதை நிரூபிக்கும் பொருட்டே ஷை விஷயங் களை விளக்கிக் காட்டவேண்டிய சந்தர்ப்பம் நேரிட்டது; நிற்க.

சாஸ்திரங்களில் 'சார்ந்ததன் வண்ணம்' என்று கூறப்படுவதுண்டு. ஒருவன் பக்தி நூல்களை வாசித்துக் கொண்டுவந்தால் பக்திமானாக விளங்குகிறான். கதைப்புஸ்தகங்களைப் படிப்பதிலேயே காலத்தைக் கழிப்பவன் மனம் முற்றும் உலக நாட்டத்திலேயே, உலக போகபாக்கி யங்களை அனுபவிப்பதிலேயே சென்றுவிடுகிறது; இதனால் அவன் மனம் தூய்மையற்றுப் போவதோடு, தெய்வ அருளுக்கும் பாத்திரவானாகாது போகின்றான். ஸ்படிகத்திற்கு நிறம் வெண்மை. அதனில் எந்த நிறம் பிரதிபலிக்கின்றதோ அந்த நிறமாக அது விளங்குதல் கண்கூடு. நிற்க.

பவணந்திமுனிவர் தாமியற்றிய நன்னூலின் ஓரிடத்தில், "பழை மன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல கால வகையி னானே," என்ற புறனடைச் சூத்திரமொன்று காலநிலைமையை நன்கு யோசித்துக்

கூறியிருக்கின்றானன்றோ? மேற் காட்டிய விஷயங்கள் யாவும் இச் சூத்திரத்தில் ஐக்கியமாகும். நிற்க.

இனி, கந்தரந்தாதி நூலாசிரியராகிய ஸ்ரீ அருணகிரிநாதரைப்பற்றிச் சிறிது கூறவேண்டியவனாயிருக்கின்றேன். ஷை சரித்திரத்தைப்பற்றிப் பலர் பலவிதமான அபிப்பிராயங்களை வெளியிடுகின்றனர். ஒருவர் ஆம் என்று ஸ்தாபிப்பதை இன்னொருவர் அல்லவென்று ஸ்தாபிக்கிறார். ஒருவர் அல்லவென்று கூறுவதை மற்றொருவர் ஆம் என்று நிரூபிக்கிறார். இவற்றுள் 'இதுதான் நிச்சயம்' என்று எவ்வாறு துணிந்து கூறுவது? ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் கட்சிகளைத் தாபித்தற்பொருட்டுப் பலமான அத்தாட்சிகள் பல காட்டுகின்றனர். இவற்றுள் எதை நிச்சயமென்று கொள்வது? எதை அபத்தமென்று தள்ளுவது? சில வருடங்களுக்கு முன் ஸ்ரீமான் மணமங்கள ரவர்கள் அருணகிரிநாதர் சரித்திரம் என்று சிறு நூல் ஒன்று வெளியிட்டனர். இந்நூல் இப்போது கிடைப்பது அரிதாயிருக்கிறது. சமீபகாலத்தில் ஸ்ரீ நடராஜ பக்த ஜன சபையார் அருணகிரிநாதர் சரித்திரத்தை அச்சிட்டு வெளியிட்டார்கள். ஷை இரண்டு பதிப்புக்களிலும் பல வித்தியாசங்கள் காணப்படுகின்றன. இன்னும் சில பண்டிதர்கள் ஷை சரித்திரத்தை ஆராய்ச்சி மூலமாக வெளியிட்டுள்ளார்கள். இப்போது பலமாக வாதிப்பவர்களுள் எவரும் ஷை ஸ்வாமிகளை நேரில் கண்டவரல்லர். முன்னோர் எழுதிவைத்த சரித்திரக்குறிப்பைக் கொண்டும், சில சாஸனங்களைக் கொண்டும், கர்ண பரம்பரையாக வழங்குவதை யனுசரித்தும், தங்கள் யுக்தியைக் கொண்டும் பலர் பலவிதமாகத் தம்மபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். இவற்றுள் எதனை எவ்வளவு வரையில் உண்மையென்று கொள்ளுவது? எவ்வளவு வரையில் அபத்தம் என்று தள்ளுவது? இந்த விஷயம் நீண்ட வாதத்திற் கிடந்தரக்கூடியதாம். இந்த விஷயங்களுள் இதுதான் உண்மை என்று எவரும் துணிந்து கூறுதற் கிடமில்லை. எல்லாம் யூகமேயாம்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமி விவேகாநந்தரவர்கள் தாம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரைச் சந்தித்து உபதேசம் பெற்றுக்கொள்வதற்கு முன், மத விஷயங்களில் தமக்குப் பெருத்த சந்தேகங்கள் தோன்றினமையால், அக்காலத்தில் மிகப்பிரசித்தி பெற்று விளங்கியிருந்த சில மதாசாரியர்களை நேரில் கண்டு, ஒவ்வொருவரிடமும், "நீங்கள் கடவுளைக் கண்டதுண்டா? எனக்குக் கடவுளைக் காட்டக்கூடுமோ?" என்று கேள்விகள் கேட்டதாகவும், ஒவ்வொரு மதவாதியும், "யான் கடவுளை நேரில் பார்த்தது கிடையாது" என்றும், "எங்கள் மத சாஸ்திரங்கள் அவ்வாறு கூறுகின்றன" என்று கூறினரென்றும், பிறகு அவர்களை விட்டு நீங்கி ஷை பரமஹம்சர் அவர்களிடம் சென்று அதே கேள்வியைக் கேட்க, அவர் புன்சிரிப்புக்கொண்டு, "நான் கடவுளைக் கண்டிருக்கிறேன்; நான் உனக்குக் கடவுளைக் காட்டல் கூடும்", என்று ஸ்வாமிகள் தெரிவித்தாரென்றும் ஷையார் சரிதநிரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஷை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரைப்போன்று அகண்ட ஞானம் வாய்க்கப்பெற்றவர்கள் எவரேனு மிருந்தால் அன்னோருக்கு ஒவ்வொன்றின் யதார்த்தமும் தானே விளங்கிவிடும். அப்படிப்பட்டவர்கள் கூறுவதை முற்றும் சிறந்த பிரமாணக் கொண்டுவிடலாம். ஆதலால், இக்காலத்தில் பலர் கூறும் விஷயங்களைப் பொறுமையாக ஆராய்ச்சி செய்து, யுக்திக்கும் உலகானுபவத்திற்கும் எவ்வளவு தூரம் பொருந்தியிருக்கின்றதோ அவ்வளவுவரையில் ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

"ஸ்ரீ அருணகிரிநாத ஸ்வாமிகள் தமது சிறு வயதில் அதிகமாகச்சிற்றின்பத்தில் காலத்தைக்கழித்தார்" என்றும், "பிறகு ஸ்ரீமுருகப் பெருமா திருவருளால் அவர்க்கு ஞானம் கைகூடிவந்தது" என்றும் பலர்கூறுகின்றனர். வேறொருவர், "ஸ்வாமிகள் சிற்றின்பத்தில் நடமாடியதாகக் கூறுவது தோஷம்" என்று ஸ்தாபிக்கிறார். ஷை இருவிதமான அபிப்பிராயங் கொண்டவர்களில் எவரும் சுவாமிகளை நேரில் தரிசித்தவரல்லர். அவ்வாறிருக்க, எவர் சொல்வது மெய்? எவர் சொல்வது பொய் என்று

சொல்வது? ஆகையால், இந்த ஆராய்ச்சியில் அவ்வித வாதங்களுக்கு இடமில்லாதபடி நூல் வந்த வரலாறு மிகச் சுருக்கமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. முற்றும் விஷயங்கள் தெரிய விரும்புவோர், சரித்திர நூல்களையும், மற்றும் பலர் இபற்றியுள்ள ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களையும் பார்வையிட்டுக் கொள்ளலாம். இந்த விஷயத்தை இவ்வளவோடு நிறுத்துகிறேன். மேற்காட்டிய நியாயப்படியே ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரார் சரித்திரமும் வழங்கப்படுகிறது. இச் சரித்திரத்திலும் கட்சிகள் இல்லாமற் போகவில்லை. இந்நூலில், நூல் வெளி வந்த விதமும், உரை வெளி வந்த விதமும் சுருக்கமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூல் அச்சிட்டு முடிந்த பிறகு ஓரிடத்தில் ஓர் பெரும் பிழை காணப்பட்டது. இப்பிழை என் மனதறிய ஏற்பட்டதன்று. ப்ரூப்பில் யான் ஒரு விதமாகத் திருத்திக் கொடுக்க, அச்சாபீஸார் அதை வேறு விதமாகப் பாவித்துத் திருத்திவிட்டார்கள். அதனால் இன்ன பதமென்று சொல்லக்கூடாதவகையில் ஷை பதம் அமைந்திருக்கின்றது; கருத்துரையில் அந்தப் பதம் சரியாக அமைந்திருக்கின்றது. அதன்படி அதைத் திருத்திக்கொள்ளுமாறு அன்பர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நிற்க,

இந்நூலில் என்னையு மறியாமல் ஏதேனும் பிழை நேர்ந்திருந்தால் தயவு செய்து அதைத் திருத்திக்கொள்ளுமாறு அன்பர்களைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

இந்நூலுக்கு முகவுரை யொன்று எழுதித் தருமாறு இந்நூலை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய எனது நண்பர் கேட்டுக்கொண்டார். அவர் அபீஷ்டப்படி சுருக்கமாக முகவுரையை எழுதுவதாகத் தீர்மானித்திருந்தேன். பிறகு முகவுரையை எழுத ஆரம்பித்ததும், ஊற்றுப்போல் பல விஷயங்கள் மேன்மேலும் என் புத்தியில் தோன்றிக்கொண்டே வந்தன. அந்த அபிப்பிராயங்களுள் ஒன்றையும் விடாமல் எழுதிக்கொண்டு

வந்ததால் இம் முகவுரை அளவு கடந்து பலவித ஆராய்ச்சிகளோடு கூடிய வியாசரூபமா யமைந்தது. இம்மாதிரி முடியு மென்று யான் சிறிதும் நினைக்கவில்லை. அறிவிற் சிறந்த பெரியோர்களே இதைக் குற்றமாகப் பாராட்டாமலிருக்குமாறுபிரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடியேனை இம்மாதிரி காரியங்களில் பிரேரேபிக்கும்படி தூண்டிய எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளினை யடிகளையும், எனது சற்குருமூர்த்தியின் பாதகமலங்களையும் மனமொழி மெய்களாற் றுதித்து இவ் விஷயத்தை இவ்வளவோடு நிறுத்துகின்றேன். சுபம்.

திருவொற்றியூர்,
14-10-1921.

இங்ஙனம்,
☞ அ. மஹாதேவ செட்டி.

———:o:———

உ

முருகன் துணை

வேலு மயிலுந் துணை

கந்தரந்தாதி மூலமும் உரையும்.

இவற்றின் வரலாறு.

"வில்லிபுத்தூராழ்வார் திருமுனைப்பாடி நாடாகிய நடு நாட்டில் சனியூரிலே வைணவப் பிராமணராகப் பிறந்து வட மொழி தென்மொழிகளில் வல்லராய் விளங்கியிருப்பதை வக்கபாகையென்னு மூரிலே கொங்கர் குலத்து வரபதியாட் கொண்டான் என்னும் அரசன் கேள்வியுற்று, வரவழைத் துப் பார்த்து அவரைத் தனது ஆஸ்தான பண்டிதராக அமைத்துக்கொண்டனன். அவன் தனக்கும், இவர்க்கும் பெரும் புகழ் நிலைத்திருக்கும்படி ஸ்ரீ வியாஸ பாரதத்தை விருத்தப் பாக்களாக வியற்றும்படி கேட்டுக்கொண்டமை யின், பாரதம் இவராற்பாடப்பட்டது" என்பது சிலர் மதம்.

வில்லிபுத்தூராழ்வார்க்கும் அவர் தம்பிக்கும் தாய பாகம் ஏற்படாமையால், அவர்கள் அரசன்பால் விவாதித் துச் செல்ல, அரசன் ஆழ்வாரது கல்வி வல்லபத்தை அறிந்தவனாகலின், 'இவர்க்குப் பொருள் விருப்புள

தாயிற்றே; இதனை ஒருவாறு தணியச் செய்யவேண்டும்' என்று கருதி, "நீர் பாரதத்தைச் செய்யுளாக்கிக் கொண்டு வந்த பின்னரே உமது வியாச்சியத்தை விசாரிப்பேன்" என, இவர் ஷெ மஹாபாரதத்தைப் பாடி முடித்துத் தம் முள்ளே மனமடங்கினர்; பின் இருவரும் மனமொத்தனர்" என்பது ஒருசாரார் மதம்.

"குட்டுதற்கோ பிள்ளைப்பாண் டியனிங் கில்லை குறும்பி யள வாக்காதைக் குடைந்து தோண்டி, யெட்டின மட் டறுப்பதற்கோ வில்லியில்லை யிரண்டொன்றாந் தலை முடிந்தே யிறங்கப் போட்டு, வெட்டுதற்கோ கவியொட்டக் கூத்தனில்லை.."

என்று சிலர், இவர் தம்மை யெதிர்த்துத் தோற்ற புலவர்களது காதினைத் தமது கையில் வைத்திருக்கும் துறட்டாலே தோண்டி யறுத்தெறிபவ ரென்ப.

அருணகிரிநாதர்—திருவண்ணாமலையிலிருந்த ஒரு உருத்திர கணிகைக்குப் புத்திரராகத் தோன்றினவர்.

இவர் தமது இளமைப் பருவத்திலேயே தமது தாயார் இறந்தமையின், தமது சகோதரியிடம் வளர்ந்து ஸ்ரீ குமாரக் கடவுளின் திருவருட்பிரசாத பலத்தால் தம்மில் ஒப்பாரு மிக்காரு மின்றிச் சந்தக்கவி பாடுதலில் வல்லுவராய் ஸ்ரீ அருணாசலத்தில் எழுந்தருளியிருந்தனர்.

அப்போது யாத்திரை வாசமாகச் சென்றுகொண் டிருந்த ஷெ வில்லிபுத்தூராழ்வார் பல புலவர்களை வென்று

கொண்டு திருவண்ணுமலையை யணுகி ஆங்கிருந்த சந்தப் புலவரும், முருகக்கடவுளின் வரப்பிரசாதியுமாகிய ஷை அருணகிரிநாதரை எதிர்த்து, பிரபுடதேவராஜனது விருப்பின்படி அவரோடு வாது செய்தனர்.

அருணகிரிநாதர் வில்லிபுத்தூராழ்வாரை நோக்கி, "இப்போது நான் செய்யும் நூலுக்கு நீர் பொருளுரைக்க" என்று கந்தரந்தாதி என்னும் நூலைப் பாடிவந்தனர். ஆழ்வார் ஷை நூலுக்குப் பொருள் சொல்லிக்கொண்டே வந்து, ஷை நூலின் 55-ம் பாடலாகிய தகர விகற்பத்தானுய பாடலைக் கூறியபொழுது ஷை செய்யுட்குப் பொருள்கூற வியலாது தோல்வியுற்று, தம்மிடம் தோற்றவர் காதுகளைத் தாம் அரிந்துகொண்டுவந்த தமது கைத்துறட்டை அவர் கையிற் கொடுத்தனர்.

அருணகிரிநாதர், "உம்முடைய காதை யறுத்தெறிவதால் எனக்கும் பிறர்க்கும் ஒரு பயனுமின்று. அதனை அறுக்கவேண்டாம்; இனி நீர் ஒருவர் காதையும் அறுக்காமையே யான் விரும்புகின்றேன்" எனக் கூறி விடுத்தனர்.

'வில்லிபுத்தூராழ்வார் அருணகிரிநாதரிடம் தோற்றனர்' என்பது சைவர் கொள்கையும், 'அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் வாதித்ததில்லை' என்பது வைணவர் கொள்கையுமாம்.

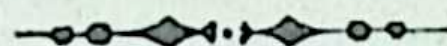
உ

குகன் துணை

ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் அருளிச்செய்த

கந்தரந்தாதி மூலமும்,

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூராழ்வார் அருளிய உரையும்



காப்பு

வாரணத் தானை யயனைவிண் ணோரை மலர்க்கரத்து
வாரணத் தானை மகத்துவென் றோன்மைந் தனைத்துவச
வாரணத் தானைத் துணைநயந் தானை வயலருணை
வாரணத் தானைத் திறைகொண்ட யானையை வாழ்த்துவனே.

(பதவுரை) வாரணத்தானை = அயிராவதத்தையுடைய இந்திரனையும்
அயனை = பிரமாவையும்
விண்ணோரை = தேவர்களையும்
மலர்க்கரத்து = தாமரைமலர் போன்ற கையில்
வாரணத்தானை = சங்கையுடைய விஷ்ணுவையும்

மகத்து	=	(தக்கனது) வேள்வியில்
வென்றோன்	=	(வீரபத்திர முகூர்த்தங்கொண்டு) செயித்தவனாகிய பரமசிவனது
மைந்தனை	=	புதல்வனும்
துவச வாரணத் தானை	=	கோழிக் கொடியையுடைய குமாரக் கடவுளை
துணை நயந்தானை	=	தம்பியாக விரும்பியவனும்
வயல்	=	பழனஞ் சூழ்ந்த
அருணை	=	அருணாசலத்தில்
வாரணத்தானை	=	கயமுகாசுரனை
திறை கொண்ட	=	வெற்றி கொண்ட
யானையை	=	யானைமுகனுமாகிய கணபதியை
வாழ்த்துவன்	=	(யான்) வணங்குகிறேன்.

யான் - தோன்றா எழுவாய், வாழ்த்துவன் - பயனிலை. ஏகாரம்-ஈற்றசை.

(கருத்துரை) தக்கனது வேள்வியில் இந்திரன்—பிரமா—விஷ்ணு—விண்ணோ ரிவர்களை வீரபத்திர முகூர்த்தங்கொண்டு வென்ற பரமசிவன் மைந்தனும், குமாரக்கடவுளுக்குத் துணைவனும், கயமுகாசுரனை வென்றோனுமாகிய அருணகிரியில் வீற்றிருக்கும் யானைமுக விநாயகனை யான் வணங்குகின்றேன். (க)

இதுவுமது

உண்ணா முலையுமை மைந்தா சரணம் பாருயிர்சேர்
உண்ணா முலையுமை மைந்தா சரண மருணை வெற்பாள்
உண்ணா முலையுமை மைந்தா சரணந் தனமு மொப்பில்
உண்ணா முலையுமை மைந்தா! சரணஞ் சரணுனக்கே.

(ப-ரை)	உண்	= (கன்றுகள்) உண்ணும்
	ஆ	= பசுக்களையுடைய
	முலை	= முல்லை நிலத்திற்கு
	உ	= இறைவனாகிய விஷ்ணுவினது
	மை	= மேக நிறத்தையும்
	மைந்து	= வலிமையையும்
	ஆசு	= (உவர்ப்பாகிய) குற்றத்தையு முடையதாய்
	அரண்	= காவலாயிருக்கிற
	அம்பார்	= சமுத்திரத்திலிருந்த அசுரரது
	உயிர் சேர்	= ஆவியை மாய்த்து
	உள்	= தேவர்கள் மனத்திருந்த
	நாம்	= அச்சத்தை
	உலையும்	= கெடுத்தருளும்
	ஐ	= சுவாமியே!
	மை	= ஆட்டு வாகனத்தை
	தா	= ஏறும்
	சர்	= (உஷ்ணத்தையுடைய) அக்கினி
	அண்	= சேர்ந்திருக்கும்
	நம்	= நாமடைக்கலம் புகுதற்கிடமாகிய

அருணை வெற்பாள் = அருணகிரியில் வாழும் அம்மை யாகிய
உண் = மிகுதியாகிய
ஆம் = பெருகும்
முலையும் = கற்புடைமைக்கும்
ஐ = அழகிய
மை = அஞ்சனந் தீட்டிய
தா = குழையை யெட்டுகின்ற
சர = அம்புபோன்ற கண்ணினது
நந்தனமும் = கிருபைக்கும
ஒப்பு இல் = இணை யில்லாத
உண்ணாமுலையுமை = உண்ணாமுலை யென்னும் பெயரையுடைய பார்வதியினது
மைந்தா = புதல்வனே!
சரணம் சரண் உனக்கு = உன்னிடத்தே யான் சரணம் புகுந்தேன், சரணம் புகுந்தேன்.

யான்-தோன்றா எழுவாய், சரணம் சரணம் - பயனிலை. ஏ-அசை

(க-ரை) திருமால் நிறம்போற் கறுத்து உவர்ப்பை யுடையதாயும் வலிய அரணுமிருக்கிற சமுத்திரத்திருந்த அசுரரைத் தேவரச்சந் தீரும்படி வதைத்தவனே! அக்கினி சொரூபமாகிய அருணகிரியி லமர்ந்தருளிக் கற்பிலுங் கடாக்ஷத்திலுந் தனக்கொப்பில்லாத உண்ணாமுலையம்மை புதல்வனே! யானுன்னடைக்கலம் புகுந்தேன். (உ)

நூல்

திருவாவி னன்குடி பங்காள ரெண்முதுச் சீருரைச
திருவாவி னன்குடி வானார் பரங்குன்று சீரலைவாய்
திருவாவி னன்குடி யேரகங் குன்றுதொ றாடல்சென்ற
திருவாவி னன்குடி கொண்டதண் கார்வரை செப்புமினே.

(ப.ரை)	திரு	= மகாலக்ஷ்மிக்கு
	ஆவி	= உயிராகிய (திருமாலும்)
	நன்குடி	= நற்றேவியை
	பங்கு ஆளர்	= பாகத்திலுடைய பரமசிவனும்
	எண்	= மதிக்கத்தக்க
	முது	= பழமையாகிய
	சீர்	= சிறப்புப் பொருந்திய
	உரை	= (வேதாகமப்பொருளைச்) சொல்லிய
	சதிர்	= சதுர்ப்பாட்டையுடைய
	உவாவினன்	= இளையோனாகிய (கந்தசுவாமிக்கு)
	குடி	= உறைவிடமாகிய
	வான்	= ஆகாசத்தை
	ஆர்	= அளாவிய
	பரங்குன்று	= திருப்பரங்குன்றையும்,
	சீரலைவாய்	= திருச்செந்திற் பதியையும்,
	திரு	= செல்வ நிறைந்த

ஆவினன்குடி = பழனியையும்,
ஏரகம் = சுவாமிமலையையும்,
குன்றுதோறாடல் = (அக்கடவுள்) திருவிளையாட்டியற்றும் பல குன்றங்களையும்,
சென்று = நடந்து
அதிர் = முழங்கும்
உவா = யானைகளின்
இனன் = கூட்டங்கள்
குடிகொண்ட = நீங்காதுறைகின்றதும்
தண் கார் = குளிர்ந்த மேகந் தவழ்வதுமாகிய
வரை = பழமுதிர்சோலையையும்,
செப்புமின் = துதி செய்யுங்கள்.

நீவிர்-தோன்றா எழுவாய், செப்புமின்-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) (பார்வதி சமேதரான பரமசிவனும்), லக்ஷ்மி சமேதரான திருமாலும் புகழ்கின்ற கீர்த்தியும் வல்லமையுமுடைய குமாரக் கடவுளுக்கு உறைவிடமாகிய திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், பழனி, திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலைமலை ஆகிய இவ்வாறு தலங்களையுந் துதியுங்கள். (௬)

செப்புங் கவசங் காபா லக ! தெய்வ வாவியம்பு
செப்புங் கவ! சங் கரிமரு காவெனச் சின்னமுன்னே
செப்புங் கவசம் பெறுவார்க ளுந்தெய்வ யானைதனச்
செப்புங் கவசம் புனைபுயன் பாதமென் சென்னியதே.

(ப-ரை) செ = ரிஷபத்தையுடைய
புங்கவ = தேவாகிய

சங்கர பாலக = சங்கரன் பாலனே!
தெய்வ = தெய்வீகமாகிய
வாவி = சரவணப் பொய்கையின்
அம்பு = ஜலத்தில்
செ = உற்பவித்த
புங்கவ = உயர்ந்தோனே!
சங்கு = சங்கையுடைய
அரி = விஷ்ணுவுக்கு
மருகா = மருகனே!
என = என்று
சின்னம் = திருச்சின்னமானது
முன்னே = முதலில்தானே
செப்பு = சொல்லி யார்க்கின்ற
உங்கு = உவ்விடத்திலேயே (கேட்டு)
அவசம் பெறுவார் = மயக்கம் அடையும் (பவனி) மாதரது
கணும் = விழிப்பார்வையையும்
தெய்வயானை = தெய்வயானையினது
தனச்செப்பும் = கொங்கையாகிய கலசத்தையும்
கவசம் புனை = சட்டையாக வணிந்த
புயன் = தோளை யுடையவனாகிய முருகக் கடவுளின்
பாதம் = திருவடி
என் சென்னியது = என்றலைமீதுற்றது.

பாதம்-எழுவாய், சென்னியது-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) "பரமசிவன் மைந்தனே! சரவணோற்பவனே! திருமால் மருகனே!" என்று சின்னம் ஆர்ப்பதைக் கேட்டு மயங்கும் பெண்களின் பார்வையையுந் தெய்வயானையின் கொங்கையையுங் கவசமாகத் தரித்த குமாரக்கடவுள் திருவடி என்றலையின் கண்ணது. (உ)

சென்னிய மோகந் தவிரா முதோகண் டிகிரிவெண்ணெய்ச்
சென்னிய மோகம் படவூ தெனத்தொனி செய்தபஞ்ச
சென்னிய மோகந் தாம்புனத்தேன்புணர் தேவைத்தெய்வச்
சென்னிய மோகம் பணிபணி யோகத் தேமொழிக்கே.

(ப-ரை) சென்னி = சிரசின்கண்ணே
அம் = (கங்கா) சலத்தின்
ஓகம் = ஆரவாரம்
தவிரா = நீங்காத (பரமசிவன்)
அமுதோ = உண்ட நஞ்சுதானோ
கண் = விழியானது,
திகிரி = சக்கரத்தை யேந்தி
வெண்ணெய் = நவநீத முண்ட
சென்னிய = கீத மிசைக்கின்ற திருமாலே
மோகம் பட = (தேவரும்) மயல்கொள்ளும்
ஊது என = ஊதென்று சொல்ல [படி
தொனி செய்த = முழக்கின
பஞ்சசென்னியமோ = பாஞ்ச சன்னியமென்னுஞ் சங்கந்தானோ
கந்தரம் = கழுத்தானது,

புனத்தேன்	=	(தினைப்புனத்தின்கண்) மதுரபாஷணியாகிய வள்ளிநாயகியை
புணர்	=	தழுவும்
தேவை	=	குமாரக்கடவுளை
தெய்வச்சென்னி	=	தெய்வத்தன்மையையுடைய சோழராஜன்
அமோகம்	=	அதிக ஆசையுற்று
பணி	=	கட்டுவித்த
பணி	=	வணங்கிய
ஏரக	=	சுவாமிமலைச்சார்பில் வாழும்
தேமொழிக்கு	=	இனிய மொழியையுடைய பெண்ணுக்கு.

கண்-கந்தரம்-இரண்டும் எழுவாய், அமுது-பஞ்சசன்னியம்-இரண்டும் பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) தெய்வச் சோழனானவன் கந்தக்கடவுளை வழிபட்ட சுவாமிமலையினில் வாழும் பெண்ணினுடைய கண் பரமசிவனுண்ட நஞ்சோ! அவள் கழுத்து திருமால் முழக்கின சங்கமோ. (கூ)

தேமொழி யத்தம் பெறவோங் தனக்கன்று சேனுலகத்
தேமொழி யத்தம் சினங்காட் டவுணரைச் சேமகாத்
தேமொழி யத்தம் புயமவர் சூடிகை சிந்தவென்ற
தேமொழி யத்தம் பதினு லுலகுமங் கித்ததொன்றே.

(ப-ரை) தேமொழி = இனிய மொழியை யுடையவளாகிய பார்வதியின்

அத்தம் = பாதியாகிய (பரமசிவன்)
பெற = உபதேசம் பெற்றுக்கொள்ள
ஓம்தனக்கு = பிரணவத்திற்கு
அன்று = பூர்வத்தில்
சேணுலக = தேவலோகத்தின்
தேம் = நன்மை யெல்லாம்
ஒழிய = அற்றுப்போகும்படி
தம் = தங்கள்
சினம் = கோபத்தை
காட்டு = காட்டிய
அவுணரை = அசுரரை
சேமகர = ஆண் சுறுமீனுக்கு
தேம் = இடமாகிய சமுத்திரத்தில்
மொழி = கணுக்களையுடைய
அத்தம் = கரங்களும்
புயம் = தோள்களும்
அவர் = அவர்களுடைய
சூடிகை = கிரீடங்களும்
சிந்த = சிதற
வென்ற = சங்கரித்துச் செயித்த
தே = குமாரக்கடவுளானவர்
மொழி = உரைத்தருளிய
அத்தம் = பொருள்
பதினுலுலகும் = ஈரேழு லோகத்திலும்
அந்தித்தது = பொருந்தி நின்றது
ஒன்று = ஒரே தன்மையாக.

அத்தம் - எழுவாய், அந்தித்தது - பயனிலே. ஏ - அசை.

(க-ரை) விண்ணுலக நன்மையை யொழித்துவந்த அசுரரைச் சமுத்திரத்திற் சங்கரித்து வென்ற குமாரக்கடவுள் பரமசிவனுக்கு உபதேசித்த பிரணவப் பொருளானது பதினாலுலகத்திலுமொரே தன்மையாய்ப் பொருந்தினது.

தித்தவித் தார மனித்தரைத் தேவர் வணங்கமுன்போ
தித்தவித் தாரகை மைந்தர்செந் தூர்க்கந்தர் சிந்தூரவா
தித்தவித் தார முடையா ரருள்வெள்ளந் தேக்கியன்பு
தித்தவித் தாரந் தனிவீ டுறத்துக்கச் செவ்வனலே.

(ப-ரை)	தித்த வித்தாரம்	= தித்தவென்னுந்தாளவிரிவினுல்
	மன்	= நிலைபெற்ற
	நித்தரை	= நடனமிடும் பரமசிவனுக்கு
	தேவர்	= அமரர்கள்
	வணங்க	= வந்திக்கும்படியாக
	முன்	= முற்காலத்தில்
	போதித்த	= உபதேசித்தவராகிய
	வி	= விசேஷமான
	தாரகை	= கார்த்திகைப் பெண்களின்
	மைந்தர்	= புதல்வரும்
	செந்தூர்க் கந்தர்	= செந்திற்பதி வாழ் கந்தவேளும்
	சிந்தூரம்	= திலகத்தை
	ஆதித்த	= சூரியனைப்போலுடைய
	வி	= நல்ல
	தாரம் உடையார்	= (வள்ளி தெய்வயானை யென்னுந் தேவிகளையுடைவருமாகிய)

அருள் வெள்ளம் = தமது கிருபாநதியை
தேக்கி = என்னுள்ளத்து நிறைத்து
அன்பு = பத்தியை
உதித்து = தோற்றுவித்து
அவித்தார் = தணித்தார்
அம் = அழகிய
தனி = ஒப்பற்ற
வீடு = மோட்சம்
உற = அடையும்படி
துக்கம் = இடும்பையை (விளக்கின்ற)
செ = செனனமாகிய
அனல் = அக்கினியை.

மைந்தர்முதலிய-எழுவாய், அவித்தார்-பயனிலை. ஏ—அசை.

(க-ரை) முற்காலத்திற் பரமசிவனுக் குபதேசித்தவரும், கார்த்தி கேயரும், வள்ளிதெய்வயானை பாகருமாகிய செந்தூர்க்கந்தர் என்னுள் கருணைவெள்ளத்தை நிறைத்து யான் கதி யடையும்பொருட்டுக் கொடிய அக்கினிபோன்ற துன்பத்தை விளக்கு மென் பிறப்பை யொழித்தார்.

செவ்வந்தி நீலப் புயமுரு கா! பத்தர் சித்தமெய்யிற்
செவ்வந்தி நீலத்தை யுற்றருள் வாய்திங்கட் சேய்புனைந்த
செவ்வந்தி நீலத் தொருபாகர் போன்ற தினிச்சிந்தியார்
செவ்வந்தி நீலத்தி னீடுமுற் ருத திமிரமுமே.

(ப-ரை) செவ்வந்தி = செவ்வந்தி என்னும் பூமாலையை (யும்
நீலம் = கருங்குவளை மாலையையும் (புனைந் (திடும்

புயம்	= புயங்களையுடைய
முருகா	= முருகக்கடவுளே !
பந்தர்	= அன்பரது
சித்தமெய்யில்	= இருதய வுண்மை நிலையில்
செவ்வு	= செம்மையாக
அந்தி	= பொருந்தி யிருக்கின்ற
நீ	= நீ
லத்தை உற்று	= கிருபை கூர்ந்து
அருள்வாய்	= (அம் மாலையை) எனக்குத் தந்தருளவேண்டும் ;
திங்கள் சேய்	= குழவித் திங்களை
புனைந்த	= அணிந்த
செவ்வந்தி	= சிவந்த மாலைக்காலமானது
நீலத்து ஒரு பாகா	= நீல நிறத்தையுடைய பார்வதி பங்கரை
போன்றது	= தோன்றி விளங்குகின்றது
இனி	= இனிமேல்
சிந்தியார்	= (உன்னைத்) தியானியாதவர்கள் (அடையும்)
செ	= செனனமாகிய
வந்தி	= வருத்தத்தை (விளக்கும்)
நீலத்தின்	= அஞ்ஞான விருளைப்போல
நீடும்	= நீடித்து நிற்கும்
முற்றாத	= தொலையாத
திமிரமும்	= இருட்டும்.

நீ-எழுவாய், அருள்வாய்-பயனிலே. ஏ-அசை.

(க-ரை) செவ்வேந்தி நீலோற்பலமாலிகை யணியு முருகா! பரம சிவனைப்போல இளம்பிறையுஞ் செவ்வானமுந் தோன்றிய மாலைக் காலமும் உன்னை நினையா ரடையுஞ் செனன விருளைப்போல இருட்டும் வந்தது; அன்பாது சித்தத்தில் வீற்றிருக்கின்ற நீ கருணையுற் றும் மாலையை யெனக் கருளவேண்டும். (கூ)

திமிரத் திமிரக் கதரங்க கோப!செவ் வேல! கைவேல்
திமிரத் திமிரக் கருலாந் தக!வரைத் தேன்பெருகுந்
திமிரத் திமிரத் தனையாளி யாளுமென் சேவகனே!
திமிரத் திமிரக் கனலாய சந்தன சீதளமே.

(ப-ரை) திமிர	=	இருள் நிறத்ததும்
திமி	=	திமிங்கல மீனை
ரக்க	=	இரட்சிப்பதுமாகிய
தரங்கம்	=	சமுத்திரத்தை
கோப	=	கோபித்தவனே !
செவ்	=	சிவந்த
வேல	=	வேலாயுதத்தை யுடையானே !
கை வேல்	=	கையின் வேலாயுதமும்
திமிர	=	திமிராகும்படி
திமி	=	குற்றுகின்ற
ரக்க குலாந்தக	=	அசுரர் குலத்துக்கு யமனே!
வரைத்தேன் பெருகு	=	மலையினின்று வீழுந் தேனூற் பெருகிய
உந்திமிர்	=	கான்யாற்றையுடைய புனத்தில் வாழும் வள்ளிநாயகீ !

அத்திமிர்	=	ஐயிராவதத்தால் வளர்க்கப்பட்ட தெய்வயானைநாயகி !
அத்தனை	=	அவ்வளவு
ஆவி	=	(என்) பிராணனை
ஆளும்	=	ஆண்டுகொள்ளுங்கள் !
என்	=	என்றிங்கிதம் பேசும்
சேவகனே	=	வீரனே!
திமிரத் திமிர	=	பூசப் பூச
அனல் ஆய	=	அக்கினிபோ லிருக்கின்றன
சந்தன சீதளம்	=	(யான் திமிர்ந்திருக்கின்ற) சந்தன முதலிய குளிர்ந்த வஸ்துக்களும் (ஆதலால், வந்து தழுவியருளவேண்டும்).

தரங்க கோப முதலியன—எழுவாய், என்னைத் தழுவ வேண்டும் என்னும் பயனிலையைக் குறிப்பாய்க் காட்டி நின்றன.

(க-ரை) திமிங்கலமீனையுடைய இருண்ட சமுத்திரத்தைக் கோபித்தவனே! வேலவனே! அசுரர் குலாந்தகனே! வள்ளி தெய்வயானையென்னு நாயகிமார் தழுவும்படி இதம் பேசும் வீரனே! யான் பூசுஞ் சந்தன முதலிய குளிர்ந்த வஸ்துக்கள் இப்போதுன் விரகதாபத்தாலெனக்கு வெப்பத்தை விளக்குகின்றன ஆதலால், என்னைத் தழுவ வேண்டு மென்பது குறிப்பு.

சீதனங் கோடு புயங்கைகொண் டார்தங் திருமருக
சீதனங் கோடு முடியாளர் சேய்தனக் கேதுளதோ
சீதனங் கோடு னிதருமென் பார்தொழுந் தேவிபெறுஞ்
சீதனங் கோடு கொடிவேன் மயூரஞ் சிலையாசே.

(ப-ரை) ஸ்ரீ = மகாலக்ஷ்மியினது
தனம் = கொங்கையையும்
கோடு = சங்கத்தையும்
புயம் = திருத்தோளிலும்
கை = திருக்காத்திலும்
கொண்டார் தம் = தரித்த விஷ்ணுவினது
திரு மருக = சிறந்த மருகனும்
சீதன் = சந்திரனை
அம் = அழகிய
கோடு = கோணல் வடிவாகத் (தரித்த)
முடியாளர் = பரமசிவன்
சேய்தனக்கு = மைந்தனுமாகிய குமாரக்கடவுளுக்கு
எதுளதோ = உள்ளதென்னெனில்
சீ = இகழத்தக்க
தனம் = திரவியம்
கோள் = குற்றத்தையும்
துனி = துன்பத்தையும்
தரு = கொடுக்கத்தக்கது
என்பார் = என்று நீக்கிய அன்பர்கள்
தொழும் = வணங்குகின்ற
தேவி = வள்ளிநாயகியால்
பெறும் சீதனம் = கிடைத்த வரிசையாகிய
கோடு = கொம்பினோடு
கொடி = கோழிக் கொடியும்

வேல்	=	வேலாயுதமும்
மயூரம்	=	மயில் வாகனமும்
சிலை	=	குறிஞ்சிநிலமாகிய மலைகளின்
அரசு	=	ஆளுகையுமாம்.

எதுஎது-எழுவாய், இவைகளுடைமையாம்-பயனிலை, ஏ-அசை.

(ந-ரை) திருமாலுக்கு மருகோனும் பரமசிவனுக்கு மைந்தனுமான குமாரக்கடவுளுக்கு வள்ளிநாயகி சீதனத்தாற் பெற்ற கொம்புடன் கோழிக்கொடியும் வேலாயுதமு மயில்வாகனமும் மலைகளின் ஆளுகையும் உடைமைகளாம். (அ)

சிலைமத னம்படு மாறெழுஞ் சேய்மயி லுச்சிட்டவெச்
சிலைமத னம்படு சிந்துவை யிந்துவைச் செய்வதென்யான்
சிலைமத னம்படு காட்டுவர் கேளிருஞ் செங்கழுநீர்ச்
சிலைமத னம்படு தாமரை வாவி திரள்சங்கமே.

(ப-ரை)

சிலை	=	கருப்புவில்லையுடைய
மதன்	=	மன்மதனது
அம்பு	=	புஷ்பபாணம்
அடுமாறு எழும்	=	கொல்லும்படி வருகின்றன;
சேய் மயில்	=	குமாரக்கடவுளின் மயிலினது
உச்சிட்ட	=	எச்சிலாகிய பாம்பினது
எச்சிலை	=	எச்சிலாகியதென்றற்காற்றையும்,
மதனம் படு	=	கடையப்பட்ட
சிந்துவை	=	சமுத்திரத்தையும்,
இந்துவை	=	சந்திரனையும்
செய்வதென்யான்	=	நானென்னசெய்து கடப்பேன்?
கேளிரும்	=	சுற்றத்தாரனைவரும்
சிலை	=	ஆர்ப்பரிப்போடு
மதம்	=	ஆங்காரத்தை

நம்படு	=	நம்மிடத்திலே
காட்டுவர்	=	அலர்தூற்றிக் காட்டாநின்றார்கள்;
செங்கழுநீர்	=	குவளைமலர் நிறைந்த
சிலை	=	திருத்தணிகை மலையின்கண்
மது	=	தேனும்
அனம்	=	அன்னப்பட்சியும்
படு	=	உண்டாகிய
தாமரை	=	தாமரைகளையுடைய
வாவி	=	பொய்கையில் (வாழும்)
திரள்	=	கூட்டமாகிய
சங்கமே	=	சங்கினங்களே!

யாம்-எழுவாய், செய்வதென்-பயனிலை.

(க-ரை) குமாரக்கடவுளினது தணிகையங்கிரித் தாமரைத் தடாகத்தில் வாழுஞ் சங்கினங்களே! என்மேல் மன்மதன் பாணப் பிரயோகஞ் செய்யாநிற்கின்றான்; தென்றலும் சந்திரனும் கடன் முழக்கமும் வருத்துகின்றன; சற்றுந்தாரது கோபதாபமும் உண்டாயிருக்கின்றன இவற்றை என்ன செய்து கடப்பேன்? (கூ)

திளக் காக்கரை வென்கண்ட வேலன் றிசைமுகன்மால்
திளக் காக்கரை யான்பாட நாடுதல் செய்யசங்க
திளக் காக்கரை கான்பான்கைந் நீத்திசை வார்பனிக்க
திளக் காக்கரை வானீட்டு மைந்தர்புந் திக்கொக்குமே.

(ப-ரை)

திர	=	உறுதியான
ளக்க	=	லட்சமான
ரக்கரை	=	அசுரர்களை
வென்கண்ட வேலன்	=	புறங்காட்டச்செய்த வேலாயுதனை
திசைமுகன்	=	பிரம்மாவுக்கும்

மால்	= மாயோனுக்கும்
திரள்	= அநேக
அக்கர்	= கண்களையுடைய இந்திரனுக்கும்
அக்கர்	= உருத்திராட்ச மாலையையுடைய பரமசிவனுக்கும்
ஐ	= சுவாமியாகிய குமாரக் கடவுளை
யான் பாட நாடுதல்	= நான் பாடும்படி கருதுகின்றது
செய்ய	= அழகிய
சங்கு	= சங்குகள்
அதிர்	= முழங்கும்
அளக்கர்	= சமுத்திரத்தை
அக்கரை காண்பான்	= கரை காணும்படி
கைந்நீத்திசைவார்	= கையினால் நீந்திப்போவாரது (புத்திக்கும்)
பனி கதிர்	= தண் கதிரையுடைய சந்திரனை
அள	= பிடித்துக்கொள்ளும்படி
காக்கரை	= கையளவை
வான் நீட்டு மைந்தர்	= ஆகாசத்திலே நீட்டுஞ் சிறுவர்களது
புந்திக்கு	= புத்திக்கும்
ஒக்கும்	= ஒப்பாகும்.

நாடுதல்-எழுவாய், ஒக்கும்-பயனிலை, ஏ-அசை.

(க-ரை) அசுரர்களைச் செயித்தவரும், பிரமன் முதலியோருக்குச் சுவாமியுமாகிய குமாரக்கடவுளை யான் பாடக் கருதுதல், கையினாற் கடலை நீந்தவும், கையை நீட்டிச் சந்திரனைப் பிடிக்கவும் நினைப்போர் புத்திக் கொப்பாயிருக்கின்றது. (சo)

திக்கத் திக்கோடு படிபுடைச் சூதத் தெறிபடபத்
திக்கத் திக்கோடு கடடக் கடறடி சேப்சடைச்சத்
திக்கத் திக்கோடு துறைத்திறத் தற்ற! குறக்குறச்சத்
திக்கத் திக்கோடு பறித்துக் கொடாதி! சிறைபிறப்பே.

(ப-ரை)

சூத	=	மாமரமாய் நின்ற சூரனை
தெறி	=	தெறித்த
படபத்தி	=	ஆயிரம் பணமகுடத்தையுடைய ஆதிசேடனது
சத்து	=	தலையிலே
இக்கோடு	=	இந்தச் சங்குகள்
உகள	=	ஊரும்படி யாழ்ந்த
தடக்கடல்	=	பெரிய சமுத்திரத்தின்கண்ணே
தடி	=	கொன்ற
சேப்படைச்சத்தி	=	சிவந்த வேற்படையை யுடையவனே!
கத்தி	=	கதறி
கோடு	=	மாறுபட்ட
துறைத்திறத்து	=	பரசமய வழியில்
அற்ற	=	மறைந்து நிற்பவனே!
குற	=	குறச்சாதியிற் பிறந்த
குறச்சத்திக்கு	=	வள்ளிநாயகிக்கு
அத்திக்கோடு	=	ஆனைக் கொம்பை
பறித்து	=	பிடுங்கி
கொடு	=	கொடுத்த
ஆதி	=	முதல்வனே!
சிறை	=	பஞ்சேந்திரியங்களால் கட்டுண்டிருக்கிற
பிறப்பு	=	(எனது) ஜெனனத்தை
திக்க	=	திகைக்கும்படி
திக்கோடு	=	திசைதோறும் படர்ந்த

படி	=	பூமியின்கண்
புடை	=	நீக்கியருள்வாய்.

ஈ-தோன்று எழுவாய், புடை - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) சமுத்திரத்தின்கண் மாவுருக்கொண்டு நின்ற சூரனை வென்ற வேலாயுதனே! மாறுபாடுடைய பரசமயவழிக் கெட்டாதவனே! வள்ளியம்மைக்கு யானைக்கோட்டைப் பிடுங்கி விளையாடக் கொடுத்த முதல்வனே! பூமியின்கண் எனது பிறப்பை யொழித்துவிடு. (கக)

சிறைவர வாமையி லேறிச் சிகரி தகரவந்து
சிறைவர வாமையில் கூப்பிடத் தானவர் சேனைகொண்ட
சிறைவர வாமையில் வாங்கிதன் றேங்கழல் யாங்கழலாச்
சிறைவர வாமையி னெஞ்சுட னேநின்று தேங்குவதே.

(ப-ரை)			
	சிறை	=	தோகையையும்
	வர	=	வரப்பிரசாதத்தையுமுடைய
	வாமையில் ஏறி	=	தாவு மயிலேறி
	சிகரி	=	கிரவுஞ்சகிரி
	தகர	=	பொடியாகும்படி
	வந்து	=	எழுந்தருளி
	சிறை	=	கரையினால்
	வர	=	சூழப்பட்டும்
	ஆமை	=	ஆமைக்கு
	இல்	=	இருப்பிடமுமாகிய (கடல்)
	கூப்பிட	=	இரங்க
	தானவர் சேனை	=	இராக்ஷதசேனைகள்
	கொண்ட	=	கொண்டுபோன
	சிறை வர	=	தேவர் சிறை மீளும்படி
	ஆம்	=	தகுந்த
	ஐயில்வாங்கிதன்	=	வேலெடுத்த குமாரக்கடவுளது
	தேங்கழல்	=	இனிய பாத தாமரையை

யாம்	=	நான்
கழலா	=	அனுகாமற் பிரிந்ததனல்
சிறு	=	சிறிய
ஐவர்	=	பஞ்சேந்திரியங்களின்
அவா	=	ஆசையாகிய
மையில்	=	இருளில்
நெஞ்சு	=	என் இருதயம்
உடனே நின்று	=	அவ்விருளோடுநின்று
தேங்குவது	=	திகைக்கின்றது.

நெஞ்சு-எழுவாய், தேங்குவது-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) கிரவுஞ்சகிரி பொடிபடவும், சமுத்திர முறையிடவும், அசுரரினின்று தேவர் சிறை மீளவும், வேற்படை யெடுத்து மயின்மீ தெழுந்தருளிய குமாரக்கடவுளினது பாததாமரையை நண்ணாது பிரிந்த தனல் என்னிருதயத்தில் ஐம்புல வாசைகளும் அகலாது நிறைந்திருக் கின்றன. (க௨)

தேங்கா வனமும் மதகரி வேந்துடன் சேர்ந்தவிண்ணோர்
தேங்கா வனமுனை யவ்வேற் பணியெனுஞ் சேயிடமேல்
தேங்கா வனமுந் தளர்நடை யாயஞ்சல் செண்பகப்பூந்
தேங்கா வனமுங் கமுநிரி லஞ்சியுஞ் செந்திலுமே.

(ப-ரை)

தேங்கு	=	நிறைவாகிய
ஆவன	=	பசுநிரை மேய்த்த திருமாலையும்
மும்மத	=	மும்மதம் பொழியும்
கரி	=	அயிராவதத்தையுடைய
வேந்துடன்	=	இந்திரனோடு
சேர்ந்த	=	கூடிய
விண்ணோர்	=	தேவர்களையும்
தேம்	=	அத்தேவர்கட் கிடமாகிய (அமராபதியையும்)

காவல்	= காப்பது
நம்	= நமது
முனை	= கூர்மையையுடைய
அ வேல்	= அவ் வேலாயுதத்தின்
பணி	= தொழில்
எனும்	= என்று கட்டளையிட்ட
சேயிடம்	= குமாரக்கடவுளின் வாசஸ்தலம்
மேல்	= முன்னே யிருக்கின்றன;
தேங்கா	= திகைத்து
அனமும்	= அன்னப்பட்சியும்
தளர் நடையாய்	= தோற்கின்ற நடையையுடையவளே!
அஞ்சல்	= பயப்படாதே;
செண்பக	= (அவை)செண்பகவிருட்சத்தால்
பூம்	= பொலிந்த
தேங்காவனமும்	= இனிய பூஞ் சோலையும்
கழுநீரிலஞ்சியும்	= செங்கழுநீர் மடுவும்
செந்திலும்	= திருச்செந்தூருமாம்.

நீ-தோன்று எழுவாய், அஞ்சல்-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) அன்னமுந் தோற்கு நடையை யுடையவளே! விஷ்ணு முதலிய தேவர்களையும் அமராபதியையுங் காக்கும்படி வேலை யனுப்பிய குமாரக்கடவுளினது திருச்செந்திற்பதியும் பூங்காவனமும் செங்கழு நீர்ச் சுனையும் அணித்தா யிருக்கின்றன, பயப்படாதே. (௧௫)

செந்தில கத்தலர் வாணுதல் வேடிச் சிறுகபங்க
செந்தில கத்தலர் துண்டமென் னுநின்ற சேய ! சங்க
செந்தில கத்தல ராசிதந் தானைச் சிறையிட்டவேற்
செந்தில கத்தலர் தூற்றிடுங் கேடு திவாகருளே.

(ப-ரை)	செம்	= சிவந்த
	திலகத்து	= பொட்டினால்

அலர்	=	பரந்த
வாள்	=	ஒளி பொருந்திய
நுதல்	=	நெற்றியையுடைய
வேடிச்சி	=	வள்ளிநாயகியினது
முகம்	=	வதனம்
பங்கசெம்	=	தாமரையாகும்,
திலகத்து	=	எள்ளினது
அலர்	=	பூ
துண்டம்	=	மூக்காகும்,
என்றுநின்ற	=	என்று நலம் புனைந்துரைக்கும்
சேய	=	குமாரக்கடவுளே!
சங்க	=	கூட்டமாகிய
செந்து	=	சீவராசிகட்கு
இலக	=	இருப்பிடமான
தலராசி தந்தானை	=	அண்டங்களைப் படைத்த பிரமனை
சிறையிட்ட வேல்	=	சிறைப்படுத்திய வேலாயுதத்தையுடைய
செந்தில்	=	செந்திற்பதியோனே!
அகத்து	=	அகங்காரத்தினால்
அலர் தூற்றிடும்	=	அவர் தூற்றுகின்ற
கேள்	=	சுற்றத்தாரும்
துதி	=	(யாவரும்) துதிக்கத்தக்க
வாகு	=	(உனது) புயத்தை
அருள் ..	=	கிருபை செய்யவேண்டும்.

நீ-தோன்றா எழுவாய், அருள்-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) வள்ளிநாயகியினது முகத்தைத் தாமரை யென்றும், மூக்கை எட்பூவென்றும் வியக்குங் குமாரக்கடவுளே! பிரமனைச் சிறையிட்ட செந்திநாயகனே! சுற்றத்தார் மிகவும் அலர் தூற்றுகின்றார்கள்; (அது நீங்க) உனது திருப்புயந் தந்தருளவேண்டும். (கச)

திவாகர கன்ன! கொடைப்பாரி யென்றுழ றீனவல்லீர்
திவாகர! கன்ன புரக்குழை வல்லி செருக்குரவந்
திவாகர கன்ன சுகவா சக! திறல் வேல்கொடென்புந்
திவாகர கன்ன மறலி யிடாதுயிர்ச் சேவலுக்கே.

(ப.ரை) திவா	=	பகலிலே
கர கன்ன	=	கன்னனைப்போற் கொடுக்குங் கரத்தோனே!
கொடைப் பாரி	=	வள்ளலைப்போற் கொடுக்குங் கொடையோனே!
என்று	=	புல்லரிடஞ் சென்று சொல்லி
உழல்	=	வருந்தச்செய்யும்
றீன	=	வறுமையாகிய
அல்	=	இருளை
ஈர்	=	நீக்கும்
திவாகர	=	ஞான சூரியனே!
கன்னபுரக்குழை	=	கன்னபுரக்குழையென்னும் பணியணிந்த
வல்லி	=	வள்ளிநாயகி
செருக்கு	=	களிப்புறத் தழுவும்
உர	=	மார்பையுடையோனே!
அந்தி	=	மாலையின் செவ்வானம் போலும்
வாகு	=	அழகையுடைய
அர	=	பரமசிவனது
கன்ன	=	திருச்செவிக்கு
சுக வாசக	=	இனியவசன முபதேசித்தவனே!
கர	=	ஒளித்து நின்று
மறலிகன்னம் இடாது	=	இயமனனவன் கொள்ளைகொள்ளாமல்
உயிர்	=	என்னுயிரை
சேவலுக்கு	=	காப்பாற்றும் பொருட்டாக

திறல்	=	வலிமையையுடைய
வேல் கொண்டு	=	வேலாயுதத்தைக் கொண்டு
என்	=	எனது
புந்தி	=	இருதயத்தில்
வா	=	வரக்கடவாய்.

நீ-தோன்று எழுவாய், வா-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) வறுமையினால் பிறரிடத்துச் சென்று கொடையிற் கன்னனே! வள்ளலே! என்று புகழ்ந் திரப்பதை யொழிக்கும் ஞான சூரியனே! வள்ளிநாயகி தழுவு மார்பனே! பரமசிவனுக் குபதேசித்தவனே! என்னுயிரை யமன் கைப்பற்றிக் கொள்ளாதபடி யென்னை வந்து காத்தருள். (சரு)

சேவற் கொடியும் பணிசாந் தகனுந் திருக்காத்துச்
சேவற் கொடியுங் கொடியகண் டாய்தினை சூழ்புனத்துச்
சேவற் கொடியுந் திவளத் தவளுந்தந் திக்களபச்
சேவற் கொடியு முடையாய்! பிரியினுஞ் சேரினுமே.

(ப-ரை)	பிரியினும்	=	உன்னைப் பிரிந்த (பகல்) காலத்தும்
	சேரினும்	=	உன்னை யடைந்த (இராக்) காலத்தும்
	சேவற்கு	=	இடபவாகனத்தையுடைய பரமசிவனால்
	பல் ஒடியும்	=	பல்லுதிர்க்கப்பட்ட
	நிசாந்தகனும்	=	இருட்கூற்றாகிய ஆதித்தனும்,
	திருக்காத்து	=	(உனது) அழகிய கையினிடத்திலிருக்கின்ற
	சேவல் கொடியும்	=	கொடியாகிய சேவலும்

கொடிய கண்டாய்	=	பொல்லாதவைகளா யிருக்கின் றன;
தினை சூழ் புனத்து	=	தினை நிறைந்த புனத்தை
சேவல்	=	காப்பவளும்
கொடி	=	நீண்ட
உந்தி	=	கான்யாற்றின்
வளத்தவளும்	=	வளப்பத்தை யுடையவளு மாகிய (வள்ளியம்மையும்)
தந்தி	=	அயிராவதம் வளர்த்த
களப	=	சந்தனமணிந்த
சே	=	சிவந்த
வல்	=	சொக்கட்டான் காய்போன்ற கொங்கையையும்
கொடியும்	=	கொடிபோன்ற விடையையுமுடைய (தெய்வயானையையும்)
உடையாய்	=	இருபாகத்தும் வைத்திருக்கின்ற கந்தசுவாமியே!

நிசாந்தகனும் சேவற்கொடியும் - எழுவாய், கொடிய - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) வள்ளி நாயகியையுந் தெய்வயானை நாயகியையுமுடைய கந்தனே ! உன்னைத் தழுவிய காலத்து இரவு நீடியாமல் கோழி கூவியும், உன்னைப் பிரிந்த காலத்து மாலை விரைந்து வராமல் பகல் நீடித்தும் கொடுமை செய்வனவா யிருக்கின்றன. (கசு)

சேரிக் குவடு மொழிவிழி யாடனச் செவ்விகுறச்
சேரிக் குவடு விளைத்ததன் றேநன்று தெண்டிரைநீர்
சேரிக் குவடு கடைநாளி னுஞ்சிதை வற்றசெவ்வேள்
சேரிக் குவடு புடைசூழ் புனத்திற் றினைவிளைவே.

(ப-ரை)	தெண்டிரைநீர்	= கடலனைத்தும்
	சேரி	= ஒருமித்து
	கு	= உலகத்தை
	அடு	= அழிக்கின்ற
	கடை நாளினும்	= உகாந்த காலத்திலும்
	சிதைவு அற்ற	= அழிவில்லாத
	செவ்வேள்	= குமாரக் கடவுளது
	சேரி	= (தென் சேரி வட) சேரியாகிய
	குவடு	= மலையின்
	புடை	= பக்கத்தில்
	சூழ்	= சூழ்ந்த
	புனத்தில்	= தினைப் புனத்தில்
	தினை	= தினை
	விளைவு	= விளைவானது
	அன்றே	= அக்காலத்திற்றானே
	நன்று	= நன்றாயிருந்தது;
	சேர்	= இசைந்த
	இக்கு	= கரும்பையும்
	வடு	= மாவடுவையும் (ஒத்த)
	மொழி விழியாள்	= மொழியையும் விழியையு முடைய வள்ளிநாயகியின்
	தனச்செவ்வி	= கொங்கையின் தன்மை
	குறச் சேரிக்கு	= குறவர் குடியிருப்புக்கு
	வடு	= (காந்தருவ மணம் நடந்த தென்னும்) குற்றமாகிய சொல்லை
	விளைத்தது	= உண்டாக்கினது.

வடு,விளைவு - எழுவாய்; விளைந்தது,நன்று - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) குமாரக்கடவு ளாளுகைக்குள் ளடங்கிய மலைப்பக்கத்தில் தினை நன்றாய்விளைந்தது; உடனே கன்னல்போன்மொழியும் மாவடுப்போல் விழியுமுடைய வள்ளிநாயகியின் பௌவனத்தால் குறவர் குடிக்கு

(கஎ)

தினைவேத்தி யன்புசெய் வேந்தன் பாதாம்புயத் திற்பத்திபுந்
தினைவேத்தி யமுகந் தேற்றினர் மாற்றினர் பாற்றினந்தீத்
தினைவேத் தியர்நெறி செல்லாத விந்தியத் தித்தியினத்
தினைவேத்தி யங்குயிர் கூற்றாரி லூசிடுஞ் சியுடம்பே.

(ப-ரை)	பாற்றினம்	= பருந்துக் கூட்டங்களும்
	தீ	= நெருப்பும்
	தின்	= பட்சிக்கத்தக்கதும்,
	ஐ	= அழகிய
	வேத்தியர்	= அறிஞர்
	நெறி	= (விதித்த) நல்வழியில்
	செல்லாத	= ஒழுகாததும்,
	இந்திய	= பஞ்சேந்திரிய வசத்ததும்,
	தித்திஇனத்தின்	= உணவு வகைகளினால்
	நைவு	= கழிவாகிய (மலசலாதிகளை)
	எத்து	= ஏந்திக் கொண்டதும்,
	இயங்கு உயிர்	= (உண்ணின்று)இயங்கும்பிராணனை
	கூற்று	= யமனானவன்
	ஆரில்	= உண்டுவிட்டால்
	ஊசிடும்	= நாறிப்போகத் தக்கதுமாகிய
	சீ	= இகழ்ச்சிக்கிடமான
	உடம்பு	= தேகத்தை,
	தினை	= தினைப் புனத்துக்கு
	எத்தி	= இறைவியாகிய வள்ளிநாயகி
	அன்பு செய்	= இச்சை கொள்ளும்
	வேந்தன்	= குமாரக்கடவுளது
	பதாம்புயத்தில்	= திருவடித் தாமரையில்
	பத்தி	= அன்பையும்
	புந்தி	= அறிவையும்
	நைவேத்தியம்	= நைவேத்தியமாக
	உகந்து	= விரும்பி

ஏற்றினர் = (சமர்ப்பித்து) வணங்கின அடியார்கள்
மாற்றினர் = (உண்மையாய்) ஒழித்துவிட்டார்கள்.

ஏற்றினர் - எழுவாய், மாற்றினர் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) வள்ளிநாயகி விரும்பிய கந்தசுவாமியினது திருவடித் தாமரையில் அன்பையும் அறிவையும் செலுத்தினவர்கள் பருந்துக்கு நீக்கும் இரையாய் நெறிமொழி பைம்புல னுகர்ச்சியையுடைய மலபாண்டமும், பிராணன் விட்டுப் பிரிந்தால் நாறிப்போவதுமாகிய உடலையொழித்துவிடுவார்கள். (கஅ)

ஓயனம் போதி யெனவாய் புதைத்துச் செவிதரத்தோல்
ஏயனம் போதி யமலையிற் றாதை சிறுமுனிவன்
ஏயனம் போதி கடைந்தான் மருகன்செப் பத்திலகத்தார்
ஏயனம் போதி லானு திருக்கென் செயக்கற்றதே.

(ப-ரை) ஏயன் = பார்வதிபாகரான சிவன்
நம் = நம்மை
போதி = உபதேசி
என = என்று
வாய் புதைத்து = வாய் மூடி
செவிதர = கேட்கவும்,
தோல் = யானையும்
ஏய = சிங்கமும்
நம்பு = தஞ்சமா யுறைகின்றதும்
ஓதிய = கல்விக்கு உறைவிடமுமான
மலையின் தாதை = பொதியமலைக்கு முதல்வரான
சிறு முனிவன் = அகத்திய முனிக்கு
ஏயன் = பாட்டனுகிய

அம்போதி கடைந் தான்	=	பாற்கடலைக்கடைந்த விஷ்ணு வினது
மருகன்	=	மருமகனான குமாரக்கடவுள்
செப்ப	=	உபதேசிக்க
திகைத்தார்	=	(பிரணவப்பொருள் தெரியாமல்) தியக்கமுற்றிருந்தார்
சீ	=	இகழத்தக்க
அனம்போதில்	=	அன்ன வாகனத்தின்மேற் செல்லும்
அரன்	=	பிரமன்
ஆதி	=	முதன்மையாகிய
ருக்கு	=	வேதத்தை
என்	=	என்ன
செய	=	செய்யும்படி
கற்றது	=	கற்றுக்கொண்டது?

அரன்-எழுவாய், கற்றது-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) பார்வதி பாகரான பரமசிவன் வாய் மூடிக் கேட்கவும், திருமால் மருகனான குமாரக்கடவுள் பிரணவப் பொருளைச் சொல்லத் திகைத்து நின்ற பிரமா ஆதி வேதத்தை என் கற்றான்? (௧௫)

செயதுங்க பத்திரி போற்றும் பகீர திகர! செவ்வேற்
செய! துங்க பத்திரி சூடுங் குறத்தி திறந்தகண்டஞ்
செயதுங்க பத்திரி புத்திரி பாகத்தர் செல்வ! தென்பாற்
செயதுங்க பத்திரி யத்திரி யாதிசொன் சிந்தையிலே.

(ப-ரை)

செய	=	சிறந்த
துங்கபத்திரிபோற்றும்	=	துங்கபத்திரி யென்னும் நதி வணங்குகின்ற
பகீரதி கர	=	கங்காதேவியின் கையிலிருப்பவனே!

செவ்வேல்	= சிவந்தவேலாயுதத்தையுடைய
செய	= செயம்பொருந்திய குமாரக் கடவுளே!
துங்கபத்திரி	= சுரப்புன்னை யிலையை
சூடும்	= புனைகின்ற
குறத்தி திறத்த	= வள்ளி பங்காளனே!
தண்டம்	= தண்டாயுதமும்
செய	= வெற்றியும்
துங்க	= பெருமையும்
பத்தி	= ஒழுக்கமுமுடைய
ரிபு	= மாறுபட்ட (காலன்)
திரி	= கெடும்படி (உதைத்த)
பாதத்தர்	= திருவடியையுடையபரமசிவன்
செல்வ	= புதல்வனே!
தென்பால்	= தென் திசையில்
செய்	= போகச் செய்வதாகிய
அதுங்கு	= யாவரு மொதுங்கும்
அபத்து	= தீ நெறியினால்
இரிய	= எனது சிந்தை முறிந்தோட
திரியாது	= உழலாமல்
என் சிந்தையில்	= என் மனத்தின்கண்ணே
இரு	= நீ தங்கி யருளவேண்டும்.

நீ-தோன்று எழுவாய், இரு-பயனிலை.

(க-ரை) காங்கேயனே! வேலாயுதனே! வள்ளிநாயகனே! பரமசிவனது மைந்தனே! யான், இயமதண்டனையை விளக்கு மவநெறியிற் சிக்காவண்ணம் நீ என் சிந்தையில் வீற்றிருக்கவேண்டும். (உ௦)

சிந்தா குலவ ரிசைப்பெரு மூருநஞ் சீருமென்றோர்
சிந்தா குலவ ரிடத்தணு கா தரு டமதலை
சிந்தா! குலவரி மாயூர வீர! செகமளப்பச்
சிந்தா குலவரி மருக! சூரனைச் செற்றவனே!

(ப-ரை)	நிமதலை	= அக்கினியிற்பிறந்தகோழியை
	சிந்தா	= கொடியாகக்கொண்டவனே!
	குலவு	= பிரகாசிக்கின்ற
	அரி	= பச்சை நிறம் பொருந்திய
	மாயூர வீர!	= மயிலேறுஞ் சேவகனே!
	சேகம்	= பூமியை
	அளப்ப	= அளக்கும்படி
	சிந்தாகு	= வாமனமாகி
	உலவு	= உலாவின
	அரி	= விஷ்ணுவின்
	மருக!	= மருகனே!
	சூரனை	= சூரனை
	செற்றவனே!	= ஜெயித்தவனே!
	சிந்தா	= ஒருக்காலும் அழியமாட்டாத
	குலவரிசைப் பேரும்	= நமதுவமிசபாரம்பரைநாமமும்
	ஊரும்	= நமது நகரமும்
	நம் சீரும்	= நமது சிறப்பும்
	என்று ஓர்	= என்றெண்ணுகின்ற
	சிந்தாகுலவரிடத்து	= வருந்து மனத்தையுடைய அஞ்ஞானிகள்பால்
	அணுகாது அருள்	= சேராதிருக்க அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்.

நீ-தோன்று எழுவாய், அணுகாதருள்-பயனிலை.

(க-ரை) கோழிக் கொடியோனே! பச்சைமயில் வீரனே! வாமனவதாரங் கொண்ட மான்மருகோனே! சூர சங்காரனே! லௌகிக வாழ்வை நித்தியமாய் நம்பி மனம் வருந்துவோர்பாற் சேராதிருக்க எனக்கருள் செய். (உக)

செற்றை வரும்பழ னஞ்சோலை யிஞ்சி திகழ்வரைமேற்
செற்றை வரும்பழ னிக்கந்த! தேற்றிடு நூற்றுவரைச்
செற்றை வரும்பழ நாடாள நாடிகண் சேய்விடுத்த
செற்றை வரும்பழ மாங்கூடு வேமத்தி னத்தில்வந்தே.

(ப.லை)

செற்றை	= செற்றையென்று மீனினம்
வரும்	= உலாவுகின்ற
பழனம்	= வயலும்
சோலை	= பொழிலும்
இஞ்சி	= மதிலும்
திகழ்	= விளங்குகின்ற
வரைமேல்	= பருவதத்தின்மேல்
செல்	= மேகம்
தைவரும்	= தவழுகின்ற
பழனிக் கந்த!	= பழனிமலைக் கந்தனே!.
நூற்றுவரை	= துரியோதனன் முதலிய நூறு பேரையும்
செற்று	= கொன்று
ஐவரும்	= பாண்டவர்கள்
பழநாடு	= பழைய ராச்சியத்தை
ஆள	= ஆளும்படி
நாடி	= கருதிய கிருஷ்ணமூர்த்தியினது
கண்	= விழியாகிய (ஆதித்தன்)
சேய்	= மைந்தனாகிய காலன்
விடுத்த	= அனுப்பிய
செற்றை வரும்	= தூதர் கூட்டம் வரும்
பழமாம் கூடு	= வார்த்திகத்தை யடைகின்ற இவ் வுடலானது
வேம்	= பிராணனீங்கித் தகிக்கப்படுகின்ற
அத்தினத்தில்வந்து	= அன்னாளி லெழுந்தருளி வந்து
தேற்றிடு	= அபயந் தந்தருள்வாய்.

நீ - தோன்று எழுவாய், தேற்றிடு - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) பழனிமலை அதிபனே! விஷ்ணுவின் விழியாகிய சூரிய னது மைந்தனாகிய காலன் விடுத்த தூதர் கூட்டம் வரும் புழுக்குரம்பை யாகிய என்னுடல் ஒழியுங்கால் நீ யெழுந்தருளி வந்து அபயந் தந்தருள்.()

தினகா ரக்கா தங்கெடுத் தார்குரு தேசிகர்செங்
தினகா ரக்கா மாறுடை யார்தெய்வ வாரணத்தங்
தினகா ரக்கா சத்தியின் றாகிலத் தேவர்நண்ப
தினகா ரக்கா தந்தீர்வ ரிவர் செகமெங்குமே.

(ப-ரை) தினகரர் = பகன் பூடாவென்னு மிரண்டாதித்தர்களுடைய
அக்க = கண்ணையும்
ரதம் = பல்லையும்
கெடுத்தார் = அழித்த பரமசிவனுக்கு
குருதேசிகர் = போதகாசிரியரும்,
செந்தில் நகரர் = செந்திற்பதியினரும்,
அக்கரம் ஆறு உடையார் = சடாக்ஷரப்பொருளானவரும்,
தெய்வ = தெய்வீகமாகிய
ஆரண = வேதம் பூசித்த
தந்தி = பாம்பு போன்ற பிரகாரத்தை யுடைய
நகர் = திருச்செங்கோட்டுமலையை யுடையவருமாகிய (கந்த சுவாமி)யினது
அர = அரத்தாற் கூர்மையிட்ட
கர = திருக்கையிற் றரித்த
சத்தி = வேலாயுதமானது
இன்றாகில் = இல்லாவிட்டால்

அ தேவர் நண் பதி	=	அத் தேவர்கள் பொருந்திய பொன்னகரமும்
ந	=	இல்லாமற்போவதுமன்றி,
கர	=	வஞ்சக நிறைந்த
ரக்கர்	=	அசுரரும்
அதம் நீர்வர்	=	இறப்புமொழிவார்கள்,
செகம் எங்கும்ஈர்வர்	=	உலக முழுவதையும் நிர்மூல மாக்கியும் விடுவார்கள்.

அரக்கர்-எழுவாய், அதந்நீர்வர்.ஈர்வர்-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) பரமசிவனுக்குக் குருவாய்த் திருச்செந்தூரில் வாழும் சடாக்ஷரப்பொருளாகிய திருச்செங்கோட்டு மலையையுடைய கந்தசுவாமியினது திருக்கைவே லெழுந்தருளாவிடில் அமராபதி யழிந்துபோவது மன்றி, அசுரரும் ஸ்திரமாயிருந்து உலக முழுவதையு நாசஞ் செய்துவிடுவார்கள். (உ௬)

செகம்புர வார்கிளை யெல்லா மருண்டு திரண்டுகொண்ட
செகம்புர வாதிங்ஙன் செய்வதென் னேமயல் செய்யவன்பு
செகம்புர வாச மெனத்துயில் வார்செப்ப பங்கபங்க
செகம்புர வாமுரல் செந்தூர வென்னத் தெளிதருமே.

(ப-ரை)	செகம்	=	உலகத்திலும்
	புர	=	ஊரிலுமுள்ள
	வார்	=	ஒழுங்கான
	கிளை எல்லாம்	=	சுற்றத்தா ரெல்லோரும்
	மருண்டு	=	மயங்கி
	திரண்டுகொண்டு	=	கூடிக்கொண்டு
	அசெ	=	ஆட்டினுடைய
	கம்	=	தலையை
	புரவாது	=	காப்பாற்றாமல்
	இங்ஙன்	=	இவ்விடத்தில்

செய்வது என்னே	= வெறியாடற் செய்ய நினைப்பதென்ன விபரீதம்?
மயல்	= (கைக்கிளையாக மயங்கியஇம் மாதின்) விரகதாபம்
செய்ய	= சிவந்த
வன்	= வலிய
புசெகம்	= ஆதிசேடனை
புரவாசம் என	= ஆதியான இடமாய்க்கொண்டு
துயில்வார்	= திருக்கண் வளர்கின்ற திருமால்
செப்பு	= புகழ்கின்ற
அபங்க	= பங்க மிலாதவனே!
பங்கசே	= தாமரைத் தடாகத்தில்
சம்பு	= சங்கினங்கள்
உலவா	= உலாவ
முரல்	= சப்திக்கின்ற
செந்தூர	= திருச்செந்திற்பதியோனே
என்ன	= என்று சொல்லில்
தெளிதரும்	= (அக்கணமே)தீர்ந்து விடுவது நிச்சயம்.

மயல்-எழுவாய், தெளிந்திடும்-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை)பந்துக்களெல்லோரும் மயங்கி வீணுயாட்டைப் பலியிடுவதால் இவள் மையல் தணியுமோ ? (தணியாது). திருமால் புகழத்தக்க மாசற்றவனே! திருச்செந்தூரானே! என்று சொல்லிற் றணிந்திடும் ()

தெளிதரு முத்தமிழ் வேதத்திற் றெய்வப் பலகையின்கீழ்
தெளிதரு முத்தமி ழாநித்தர் சேவித்து நின்றதென்னன்
தெளிதரு முத்தமிழ் தேய்நகை வாசகச் செல்கிதினைத்
தெளிதரு முத்தமிழ் செவ்வே ளிருப்பச் செவிகுனித்தே.

(பதவுரை) நாள் = நக்ஷத்திரம் (போல)
தெளிதரு = பிரகாசிக்கும்
முத்து = முத்தையும்
அமிழ்து = தேவாமுதத்தையும்
வய் = ஒத்த
நகை = பல்லையும்
வாசக = சொல்லையுமுடைய
செல்வி = மங்கையாகிய
திினை = தினையை
தெளி = கொழிக்கின்ற வள்ளிநாயகியார்
தரு முத்து = கொடுக்கு முத்தத்தினால்
அமிழ் = ஆநந்தத்தி லாழ்ந்தவராகிய
செவ்வேள் = முருகவேளானவர்
இருப்ப = எழுந்தருளி உபதேசிக்க,
செவி குனித்து = செவியைத் தாழ்த்திக் கொண்டு
தெளிதரு = ஆராயப்படுகின்ற
முத்தமிழ் = இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்தமிழிலும்
வேதத்தில் = வேதத்திலும்
தெய்வபலகையின்கீழ் = தெய்வத்தன்மையான சங்கப்பலகையிலும்
தெளி = மாசற்ற
தரு = குற்றாலின்கீழும்
முத்து = மூத்தயிருந்தருளுகின்ற
அமிழாநித்தர் = அழிவில்லாத நித்தியராகிய பரமசிவன்
சேவித்து நின்றதென் = பணிந்துநின்ற காரணமென்ன?

நித்தர் - எழுவாய், சேவித்து நின்றதென் - பயனிலை. ஏ—அசை.

(க-ரை) வள்ளிநாயகியின் முத்தத்தால் மகிழும் குமாரவேளிருந்து உபதேசிக்க, முத்தமிழிலும் வேதத்திலும் சங்கப்பலகையிலும் குற்றா லின்கீழ முதல்வராயிருக்கிற நித்தியரான பரமசிவன், பணிவோடு நின்று கேட்டதென்ன காரணம்? (உரு)

செவிக்குன்ற வாரண நல்கிசை பூட்ட வன் சிந்தையம்பு
செவிக்குன்ற வாரண மஞ்சலென் றாண்டது; நீண்டகன்மச்
செவிக்குன்ற வாரண வேலா யுதஞ்செற்ற துற்றன; கட்
செவிக்குன்ற! வாரண வள்ளி பொற்றாண் மற்றென் றேடுவதே?

(ப-ரை)

கட்செவி	=	பாம்புபோன்ற
குன்ற	=	திருச்செங்கோட்டு மலையை யுடைய சந்தசுவாமியே!
செவிக்கு	=	என் காதுக்கு
உன்	=	உனது
தவா	=	தவிராத
ரண	=	உரிமையை
நல்கு	=	கொடுக்கும்
இசை	=	கீர்த்தியை
பூட்ட	=	அணிய
வன்	=	வலிய
சிந்தை	=	(என்) இருதயமாகிய
அம்புசெ	=	தாமரையிலிருக்கும்
வி	=	பட்சியாகிய ஆன்மா
குன்ற	=	வருந்துகையில்
வாரணம்	=	நின்கோழிக்கொடியெழுந்தருளி
அஞ்சல் என்று	=	பயப்படாதே யென்று
ஆண்டது	=	அடிமைகொண்டது;
நீண்ட கன்ம	=	பெரிதான முன் செய் வினையா லாகும்
செ	=	சென்னத்துக்கு வித்தாகிய

இ குன்று	= இம் மலைபோன்ற
அவா	= ஆசையை
ரண	= அமர் புரியும்
வேலாயுதம்	= அயிலானது
செற்றது	= கொன்றுவிட்டது;
வாரண	= தெய்வயானை
வள்ளி	= வள்ளியாகிய நாயகிமாருடைய
பொன் தாள்	= பொன்னடிகள்
உற்றன	= என் சென்னிமேலே வீற்றிருந்தன;
மற்றுஎன் தேடுவது	= இனி நான் சம்பாதிக்க வேண்டியது வேறென்ன விருக்கின்றது?

யான்-தோன்றா எழுவாய், தேடுவிதென் பயனிலை. ஏ—அசை.

(க-ரை) நாகமலையில் வாழுங் கந்தசுவாமியே! உன் திருப்புகழை யான் கேட்டறிந்த மாத்திரத்தில் நினது கோழிக்கொடி என் ஆத்மாவை அபயங்கொடுத் தாண்டுகொண்டது; உன் வேலாயுதம் பிறப்புக் கிடமான பேராசையை யொழித்துவிட்டது; உன் தேவிமாரது திருவடியுங் கிடைத்தது;இனி யான் தேடவேண்டியதென்ன விருக்கின்றது?

தேடிக் கொடும்படை கைக்கூற் றடாதுளஞ்சேவின்மைமீன்
தேடிக் கொடும்படை கோமான் சிறைபட வேறுளபுத்
தேடிக் கொடும்படை யாவெகு நாட்டன் சிறைகளையுந்
தேடிக் கொடும்படை யின்கேள்வ னற்றுணை சிக்கெனவே.

(ப-ரை)	தும்பு	= பாசத்தை
	அடை	= பொருந்திய
	கை	= கையையுடைய
	கூற்று	= இயமன்

அடாது = அழிக்காதபடி
உளம் = நெஞ்சமே!
சே = இடபம்
வில் = தனுசு
மை = மேஷம்
மீன் = மீனம்
தேள் = விருச்சிகமென்னுமிராசிகளையும்
திக்கொடும் = திக்குகளையும்
படை = சிருஷ்டித்த
கோமான் = பிரமதேவனை
சிறைபட = சிறைப்படுத்தி
வேறுள புத்தேள் = மற்றைத் தேவராது
தி = பத்தியில்
கொடுர்பு = திருகுதலை
அடையா = சேராத
வெகு நாட்டன் = ஆயிரங்கண்ணையுடையஇந்திரனது
சிறை = சிறையை
களை = ஒழித்தவரும்
உந்து = தீயிலும் (நெருப்பிலும்) சமணர் செலுத்திய
ஏடு = (ஏடு)களையும்
இக்கொடும் = அவர்கள்செய்த கொடுமைகளையும்
படு = தாழ்த்திவிட்ட
ஐ = சுவாமியாகிய
மின் கேள்வன் = தெய்வயானை நாயகனது
நல்தனை = நல்ல அனுக்கிரகத்தை
சிக்கெனவே = உறுதியாக
தேடிக்கொள் = இப்பொழுதே சம்பாதித்துக்கொள்வாயாக.

நீ - தோன்றா எழுவாய், தேடிக்கொள் - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) நெஞ்சமே! பாசதாருகிய யமன் உன்னை நலிவு செய்யாதபடி பிரமாவைச் சிறைப்படுத்தி, இந்திரனைச் சிறை தவிர்த்துச், சமணரிட்ட எட்டையும் வரையுஞ் செயித்த குமாரக்கடவுளாற துணையை உறுதியாகச் சம்பாதித்துக்கொள். (உஎ)

சிக்குறத் தத்தை வழங்கா திழந்து தியங்குவர்தே
சிக்குறத் தத்தை வடிவே லெனுர்சில ரன்பர்செந்தாள்
சிக்குறத் தத்தை கடிந்தேனல் காக்குஞ் சிறுமிகுறிஞ்
சிக்குறத் தத்தை யனகிலெப் போதுந் திகழ்புயனே!

(ப-ரை) தத்தை கடிந்து = கிளி யோட்டி
ஏனல் காக்கும் = தினைப்புனங் காக்கும்
சிறுமி = சிறுமியாகிய
குறிஞ்சிக்குறத்து = மலைநிலத்துக்குறவரிடம்வளர்ந்த
அ லதையல் = அந்த வள்ளிநாயகியினது
அகில் = கொங்கைச் சுவட்டால்
எப்போதும் = சதாகாலமும்
திகழ் புயனே! = பிரகாசிக்கின்ற புயத்தையுடைய குமாரக்கடவுளே!
தத்து = பொங்குமுற்ற
ஐ = அழகிய
வடிவேல் எனுர் சிலர் = கூரிய வேலாயுத மென்று துதியாத சிலபேர்கள்
அன்பர் = அவ்வேலைத்துதிக்குமடியார்கள்
செந்தாள் = உனது செவ்விய திருவடியை
சிக்குற = அகலாது உறைபக்கண்டும்,
சி = இகழ்தற்கிடமாகிய
குற = குறைவுபடத்தக்க
அத்தத்தை = பொருளை
வழங்காது = நல்வழியிற் செலுத்தாமல்
இழந்து = பலவழியா யிழந்து,

A-No-18585

	தேசு	= (தங்களுடைய) கீர்த்தியும்
	இக்குற	= மங்கிப்போகும்படியாய்
	தியங்குவர்	= வருந்துவார்கள்.

சிலர் - எழுவாய், தியங்குவர் - பயனிலை.

(க-ரை) வள்ளிநாயகியினது கொங்கைச் சுவடு திகழும் புயத்தோனே! அன்புற்றவர்கள் உனது திருவடியில் அகலாது உறைதலைக் கண்டும் சிலர் உனது வேலாயுதத்தைத் துதியாமல் அநித்தியமான கைப்பொருளையுமிழந்து வறுமையால் வருந்துகின்றார்கள். (உ-அ)

திகழு மலங்கற் கழல்பணி வார்சொற் படிசெய்பவோ
திகழு மலங்கற் பகவூர் செருத்தணி செப்பிவெண்பூ
திகழு மலங்கற் பருளுமென் னுவமண் சேனையுபா
திகழு மலங்கற் குரைத்தோ னலதில்லை தெய்வங்களே.

(ப-ரை)	திகழும்	= விளங்காநின்ற
	அலங்கல்	= மாலையை யணிந்த
	கழல்	= தனது திருவடியை
	பணிவார்	= வணங்குவோர்
	சொற்படி செய்ய	= திருவாக்கின்படி நடக்க
	ஓதி	= தமிழ்வேதமென்னுந் தேவாரத்தைமொழிந்தருளினவரும்,
	கழுமலம்	= தானவதாரஞ் செய்த சீகாழியையும்
	கற்பகவூர்	= தான் காத்தருளிய கற்பகத்தருவையுடைய அமராபதியையும்
	செருத்தணி	= தானுறையுந் திருத்தணியையும்
	செப்பி	= துதி செய்து
	வெண் பூதி	= திருவெண்ணீறுனது
	கழும்	= போக்கடிக்கும்
	மலம்	= மும்மலத்தையும்

கற்பு	= பரம்பொருளிதேயென்று நம்புங் கற்புடைமையை
அருளும்	= கொடுத்தாளும்
என்று	= என்று நினையாத
அமண்	= சமணர்
சேனை	= கூட்டங்களை
உபாதி	= வருத்தமான
கழு	= கழுவிலேற்றி
மலங்கற்கு	= கலக்கமுற் றழியும்படிக்கு
உரைத்தோன் அலது	= வாதமொழிந்த சம்பந்தப்பிள்ளை யயாகிய குமாரக்கடவுளையன்றி
தெய்வங்கள்இல்லை	= பிரத்தியக்ஷமான தெய்வங்கள் வேறில்லை.

தெய்வங்கள் - எழுவாய், இல்லை - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) தன்னடித்தொண்டர்க்கு நன்னெறியாகத் தேவாரத்தை மொழிந்தருளினவரும், திவ்விய ஸ்தலங்களைத் துதியாமலும் திருநீற்று மகத்துவத்தைக் கைக்கொள்ளாமலு மிருந்த சமணர்கள் கழுவேறும்படி வாதினால் வென்றவருமாகிய சம்பந்தாவதாரங் கொண்ட குமாரக்கடவுளை யன்றி வேறு தெய்வ மில்லை. (உக)

தெய்வ மணம்புணர் நிகால் வெளிசெய்த தேவரைந்த
தெய்வ மணம்புண ராரிக்கு மருக! செச்சைபங்கார்
தெய்வ! மணம்புண ருங்குழ லாளைத் தினைப்புனத்தே
தெய்வ மணம்புணர் கந்தனென் னிருங்க டகறவே.

(ப-ரை)	தெய்வ	= தேவர்களையும்
	மண்	= பூமியையும்
	அம்பு	= சலத்தையும்
	உணர்	= அறிவையும்

தீ = நெருப்பையும்
கால் = காற்றையும்
வெளி = ஆகாசத்தையும்
செய்த = படைத்த
தே = பிரமாவானவன்
வரைந்தது = பொறித்த லிபியை
எவ்வ = (குமாரக்கடவுளினது நாமகீர்த்தனமானது)செயிக்குமாதலால்
உங்கள் = உங்களுடைய
தீது = வினை
அற = ஒழியும்படி
மண் = மாசற்ற
அம் = அழகிய
புள் = கருடவாகனத்தையுடைய
நாரிக்கு = நரசிங்க அவதாரமெடுத்த திருமாற்கு
மருக = மருகோனே!
செச்சை அம் தார் = அழகியவெட்சிமாலையையணிந்த
தெய்வ! = கடவுளே!
மணம் புணரும் = வாசனையை யணிந்த
குழலாளை = கூந்தலையுடைய(வள்ளி) நாயகியை
தினைப்புனத்தே = தினைப்புனத்திலே
தெய்வமணம்புணர் = காந்தருவ மணமாகப் புணர்ந்த
கந்தன் = குமாரக்கடவுளே! [கள்!
என்னீர் = என்று தோத்திரம் பண்ணுங்

நீர் - தோன்றா எழுவாய், என்னீர் - பயனிலை. எ-அசை.

(க-ரை) 'திருமால் மருகோனே! வெட்சி மாலையை யணிந்தோனே! வள்ளிநாயகியைத் தினைப்புனத்தில் மணந்த கந்தசுவாமியே!' என்று துதித்தால் அது பஞ்சபூத முதலானவற்றைப்படைத்த பிரமா

வின் வினையை நீக்குமாதலால் உங்கள் தீவினை யறும்பொருட்டு அப்ப டித் துதியுங்கள். (௬0)

தீதா வசவ னுபவிக்க மண்ணிலும் விண்ணிலுஞ்செந்
தீதா வசவ வியாயஞ்செய் வேதிய ரே! தியங்காத்
தீதா வசவ விமலர் செல்வா! சாக் கிரவசத்த
தீதா வசவன் புறப்பா ரொவுமுத்தி சித்திக்கவே.

(ப-ரை) தீதாகு = பொல்லாங்காகிய
வசவு = இகழ்ச்சிச் சொல்லை
அனுபவிக்க = அநுபவித்தற்கிடமாய்
மண்ணிலும் = பூலோகத்திலும்
விண்ணிலும் = தேவலோகத்திலும் புகழையும் போகத்தையும் (பெற நினைத்து)
செந்தீ = சிவந்த அக்கினிபகவான்
தாவு = எறுகின்ற
அச = ஆட்டை
அநியாயம் செய் = சிவகாருண்ணிய மில்லாமல் வதைத்து யாகஞ் செய்கின்ற
வேதியரே! = மறையோரே!
முத்தி = மோக்ஷமானது
சித்திக்க = உங்களுக்குக் கிடைக்கும்படி
தியங்கா = இனி யப்படித் திகைக்காத
தீ = நல்லறிவை
தா = தந்தருள்வா யென்றும்,
வசவ = இடபவாகனத்தையுடைய
விமலர் = பரமசிவனது
செல்வா! = மைந்தனே!
சாக்கிரவசத்து = ஆன்மா சாக்கிரவவத்தையி லறி வோடிருக்கிற காலத்திலும்

அதீதா = துரியாதீத வவத்தையிற் கருவி காணங்க ளொடுங்கி
வச = வசமாகுங் காலத்திலும்
அன்பு உற பார் என்னும் } = உனக்செங்களிடத்தில் அன்புண் டாகிக் கடாக்ஷிக்கவேண்டு மென்றும் துதிபுங்கள்.

நீங்கள் - தோன்றா எழுவாய், துதிபுங்கள் - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) இம்மையிற் புகழையும், மறுமையிற் போகத்தையும் பெற நினைத்துப் பழிக்கஞ்சாமல் சிவனைக் கொன்ற வேள்வி செய்கின்ற மறையோரே! முத்திவேண்டுமோனல், 'பரமசிவனது மைந்தனே! சாக்கிர அவத்தையிலும் துரியாதீதத்திலும் எங்களுக்கு நல்லறிவுண்டாக அன்பு வைத்தருள்' என்று துதிபுங்கள். (சுக)

சித்திக்கத் தத்துவ! ருத்திர பாலக! செச்சைகுறிஞ்
சித்திக்கத் தத்துவ ரத்தியின் மாவென்ற சேவகவிச்
சித்திக்கத் தத்துவர் வாய்மொழி மாதர்க் கெனுந்தினைவா
சித்திக்கத் தத்துவ ருந்தப் படாதுகற் சேதனமே.

(ப-ரை) தத்துவ! = தத்துவ சொரூபியே!
ருத்திர பால!க = சிவனது மைந்தனே!
செச்சை = வெட்சிமாலை யணிந்த
குறிஞ்சி திக்க! = குறிஞ்சிநிலத்திசைக்குஇறை வனே!
தத்து = அலை மோதுகின்ற
உவர் = உவர்ப்பையுடைய
அத்தியில் = சமுத்திரத்தின்கண்
மா = மாவுருக்கொண்ட சூரனை
வென்ற = செயித்த
சேவக! = வீரனே!
இச்சித்து = விரும்பி

இக்கத்து	=	கரும்பும்
அதுவர்	=	அந்தச் சிவந்த பவளமும்
வாய்	=	வாயும்
மொழி	=	மொழியமாகும்
மாதர்க்கு	=	மடவார்க்கு
எனும் நிலை	=	என்று நலம்புனைந்துரைக்குங் காமநூலை
வாசித்து	=	ஒழியாமற் படித்து
இக்கத்தத்து	=	இதற்கினமானவெருளியினல்
வருத்தப்படாது	=	துன்ப மடையாது
நல் சேதனம்	=	நல்ல ஞானவறிவு
சித்திக்க	=	அடியேனுக்குக் கிடைக்க அருளவேண்டும்.

வி - தோன்று எழுவாய், சித்திக்க அருளவேண்டும் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) தத்துவ சொருபியே! சிவனது புத்திரனே! குறிஞ்சி நிலத்திறைவனே! சமுத்திரத்தின்கண் சூரனை வதைத்தவனே! மாதரது சொல்லைக் கரும்பென்றும், வாயைப் பவளமென்றும், நலம் பாராட்டும் காமநூலின் வாஞ்சையையும், வெருளியையும் விட்டு உன்னை யறியும் நல்லறிவை எனக்குக் கிருபை செய்யவேண்டும். (கூஉ)

சேதனந் தந்துறை யென்றுமை செப்புங் குருந்துறைகாற்
சேவந் தந்துறை யல்லிமன் வாவிச்செந் தூர்கருத
சேதனந் தந்துறை யென்றறி யார்திற நீங்கிநெஞ்சே!
சேதனந் தந்துறை மற்றமுற் றூடித் திரிகைவிட்டே.

(ப-ரை)	அசேதனம்	=	அறிவின்மையான
	தம்	=	தங்கள் தங்கள்
	துறை என்று	=	சமயக் கோட்பாடென்று

அறியார் திறம் நீங்கி = தெறியாமலுழலும் பரசமய வாதிகளின் கூட்டத்தை நீங்கி
நெஞ்சே! = மனதே!
சேது = சேது முதலிய [களையும்
அனந்தம் துறைமற்றும் = மற்று அனேக கடல் நதி
உற்று ஆடித் திரிகை விட்டு } = போய்ப் போய்த் தானஞ் செய்தலைவதை விடுத்து,
சே = அழகிய
தனம் தந்து = திருமுலைப்பா லூட்டி
உறு = பெரும்பேருயுற்ற
ஐ என்று = ஐயனே யென்று
உமை செப்பும் = பார்வதியருமையாய் மொழியும்
குருந்து = பாலகனாகியகுமாரக்கடவுள்
உறை = அமர்ந்தருளிய
கால் சேது = சிவந்த காலையுடைய
அன்னம் = அன்னங்களும்
தந்துறை = நூலோடு கூடிய
அல்லி = ஆம்பல்களும்
மன் = அகலாதிருக்கின்ற
வாவி = தடாகங்கள் சூழ்ந்த
செந்தூர் = திருச்செந்திற் பதியை
கருது = நீ சிந்தை செய்.

நீ - தோன்றா எழுவாய், கருது - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) நெஞ்சமே! பரசமயவாதிகளோடிணங்காமல், சேது முதலிய தீர்த்தங்கள் ஆடக் கருது மனதை விட்டுப், பார்வதி திருமுலைப்பாலுண்ட குமாரக்கடவுள் வாசஞ் செய்கின்ற திருச்செந்தூரையே நாடுக.

திரிகையி லாயிர வெல்லாழி மண்விண் டருசிரபாத்
திரிகையி லாயிர வானந்த நாடகி சேரிமகோத்
திரிகையி லாயிர மிக்குமைந் தா! செந்தி லாயொருகால்
திரிகையி லாயிரக் கோடிசுற் றோடுந் திருந்துளமே.

(ப-ரை) திரிகை இலாய்! = மாறுபடாத நித்தியனே!
இரவு = இராத்திரியையும்
எல் = பகலையும்
ஆழி = கடலையும்
மண் = பூமியையும்
விண் = ஆகாசத்தையும்
தரு = மூவரின் முதல்வனு யிருந்து சிருஷ்டித்தவரும்,
சிரபாத்திரி = பிரம கபாலத்தைப் பலிக்கல மாகக் கொண்டவரும்
கையிலாயி = கயிலாசத்தையுடையவரும்
ரவு = ஆரவாரத்தையுடைய
ஆனந்த நாடகி = ஆனந்தநடனஞ் செய்கின்ற பரமசிவனுக்கும்
சேர் = அவர்பா லிருக்கின்ற
இமகோத்திரி = இமயமலையின்
கையில் = இடத்திலுற்பவித்துவளர்ந்த
ஆயி = பார்வதிக்கும்
ரமிக்கும் = மகிழ்வை விளைக்கும்
மைந்தா! = புதல்வனே!
செந்திலாய் = திருச்செந்திற்பதியோனே!
ஒருகால் = ஒருதாம்
திரிகையில் = குலாலன் சக்கரஞ் சுற்றி வருவதற்குள்
ஆயிரக்கோடி சுற்று ஓடும் = ஆயிரங்கோடிதாம் சுற்றி வருவதாகிய

உளம் திருத்து = (என்னுடைய) மனதைத் திருத்தியருளவேண்டும்.

நீ - தோன்றா எழுவாய், திருத்து - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) நித்தியமானவனே! சராசரங்களைப் படைத்தும், பிரம கபாலமேந்தியும், ஆனந்தநடனஞ்செய்துயிலாசத்திலுறைகின்றபரமசிவ னுக்கும், இமயமலையின் குமாரியாகிய பார்வதிக்கு மைந்தனே! திருச் செந்திற் பதியோனே! என் உள்ளமானது குலாலன் சக்கர மொருதரம் சுற்றுவதற்குள் அனேக கோடிதரம் சுற்றிவருகின்றது. அதை யடக்கி யருளவேண்டும். (ருச)

திருத்துள வாரிகல் போதுடன் சேண்மழை தூங்குஞ்சங்க
திருத்துள வாரிதி கண்டுயி லாசெயன் மாண்டசிந்தை
திருத்துள வாரன்னை செந்தூரை யன்னள்செம் மேனியென்பு
திருத்துள வார்சடை யீசர்மைந் தாவினிச் செச்சைநல்கே.

திருத்துளவார் = திருத்துழாய் மாலையை யணிந்த விஷ்ணுவினது
இகல் = கரியநிறத்தைப் பகைக்கின்ற
போதுடன் = மாலைக்காலத்தோடு
சேண் = ஆகாசத்தினின்றும்
மழை தூங்கும் = மழை பெய்கிறது;
சங்கது = சங்கினங்களை
இருத்துள = உடையதாயிடமகன்ற
வாரிதி = சமுத்திரம்
கண் துயிலா = ஓயாமல் முழங்குகின்றது;
செயல் மாண்ட சிந்தை = இந்த விரக தாபத்தினால் மெய்மறந்து கிடக்கின்ற என் மனத்தை

திருத்து	=	ஆற்றுதற்கு
உள	=	உரியவர்
ஆர்	=	யார்?
அன்னை	=	தாயும்
செந்நுரை அன்னள்	=	பகையாகிய செந்திற்பதியை யொத்திருக்கின்றான்;
செம்	=	சிவந்த
மேனி	=	திருமேனியில்
என்பு	=	எலும்பையும்
உதிருத்தன	=	உதிரத்தக்க திருநீற்றுப்பொடியையுமுடைய
வார்	=	நீண்ட
சடை	=	சடாபாரத்தையுமுடைய
ஈசர்	=	பரமசிவனது
மைந்தா	=	புதல்வனே!
இனி	=	இனிமேல் சகிக்கப்படாததாதலால்
செச்சை	=	உனது வெட்சிமாலையை
நல்கு	=	எனக்கு அளித்தருள வேண்டியது.

நீ - தோன்றா எழுவாய், நல்கு - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) திருமேனியில் நீறும் எலும்பு மணிந்த நீண்ட சடாபாரத்தையுமுடைய பரமசிவனது மைந்தனே! கார்காலமும் மாலைப்போதும் ஒத்திருக்கின்றன. சமுத்திரமு முழங்குகின்றது. என்னைத் தேற்றுபவ ரியாவர்? அன்னையும் பகையாயிருக்கின்றனள். ஆதலால், இனிச் சகிக்க முடியாது. உனது வெட்சிமாலையைத் தந்தருளவேண்டும். (ருரு)

செச்சைய! வாவி கலயில்வல் வாயிடைச் சேடனிற்கச்
செச்சைய வாவி பருகுஞ் சிகாவல! செங்கைவெந்தீ
செச்சைய! வாவி விடுகெனுஞ் செல்வநின் றாளணுகச்
செச்சைய வாவி னுயிர்வாழ் வினியலஞ் சீர்ப்பினுமே.

(ப-ரை) செச்சைய! = வெட்சிமாலையையுடையோனே!
வாவு = தாவுதலையும்
இகல் = பகைமையையும்
அயில் = கூர்மை பொருந்திய
வல் = வலிய
வாயிடை = வாயினிடத்தில்
சேடன் = பாம்பு
நிற்க = இருக்க
செ = சிவந்த
சைய = மலையின்கண்
ஆவி = அதனுயிரை
பருகும் = உண்ணுகின்ற
சிகாவல! = மயில்வாகனனே!
செம் = சிவந்த
கை = கரத்தினி லேந்தி
வெம் = வெவ்விய
தீ = அனற் பொறியை
செச்சைய! = ஆட்டு வாகனத்தையுடைய அக்கினி தேவனே!
வாவி = சரவணப்பொய்கையில்
விடுகெனும் = (பரமசிவன்) கொண்டுபோய் விடுகென அதிலுற்பவித்த
செல்வ! = பாலகனே
நின் தாள் = உன்னுடைய திருவடிகளை
அணுகச்செ = நாங்களடையக் கிருபை செய்;
சீர்ப்பினும் = செல்வம் அதிகரிக்கினும்

சை = இகழ்தற் கிடமான
அவாவின் = ஐம்புலவாசையால்
உயிர்வாழ்வு = உயிரோடு வாழ்வதை
இனி அலம் = இனியுடையே மல்லேம்.

நீ - தோன்றா எழுவாய், அனுகச்செ - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) வெட்சிமாலையையுடையவனே! பாம்பினுயிரையுண்ணு மயில் வாகனனே! பாமசிவனிடத்தி லனற்பொறியாய்த்தோன்றி அக்கினி தேவனாற் சரவணப்பொய்கையில் விடப்பட்டு அதில் வளர்ந்த பாலகனே! இனி நாங்கள் மிகுந்த செல்வமடையினும் அவ்வாசையி லழுந்தி யுடலை யோம்பேம். நின் திருவடியிற் சேர்த்துக்கொள். (௩௬)

சிர்க்கை வனப்பு மலர்வேங்கை யானவன் செஞ்சிலையோர்
சிர்க்கை வனப்பு னிதத்தவ வேடன் றினைவிளைக்குஞ்
சிர்க்கை வனப்பு னமதுருக் காட்டிய செய்தமிழ்நூற்
சிர்க்கை வனப்பு னிமிர்சடை யோன்மகன் சிற்றடிக்கே.

(ப-ரை) மலர் = புஷ்பங்களையுடைய
வேங்கையானவன் = வேங்கை மரமாய்நின்றவனும்,
செம் சிலையோர் = அழகிய வில்லையுடைய குறவர்கள்
சிர் = சந்தேகப்பட்ட தன்மையை
கை = கோபித்து
வன = வனத்தில்
புனித = பரிசுத்தமான
தவ வேடன் = தவவேடங் கொண்டவனும்,
தினை விளைக்கும் = தினைப்புனத்தைக் காக்கின்ற
சிர்க்கு = சிறந்த வள்ளிநாயகிக்கு
ஐவனப் புனமது = மலைநெல் விளைகின்ற புனத்தின்கண்

உரு காட்டிய சேய் = தனது நிச ரூபத்தைக் காட்டிய குமாரனும்,
தமிழ் நூல் சீர்க்கு = இயற்றமிழ்நாலுக்குரியமுப்பது சீருக்கும்
ஐ = புலவனுகிய தேவனும்,
வன = கங்கையையும்
புல் = அறுகையு மணிந்த
நிமிர் = நீண்ட
சடையோன் = சடாபாரத்தையுடைய பரமசிவனது
மகன் = மைந்தனுமாகிய முருகக்கடவுளினது
சிறு அடிக்கு = சிறிய திருவடித் தாமரைகளை யடைதற்கே
சீர்க்கை = மனந் திருந்துதல்
வனப்பு = அழகாகும்.

சீர்க்கை - எழுவாய், வனப்பு - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) தினைப்புனத்தில் குறவர் முன் சந்தேகித்த சந்தேகம் நீங்கும்படி வேங்கைமரமாய் நின்றவனும், தவவேடங் கொண்டு வள்ளி நாயகிக்குத் தன் நிசரூபத்தைக் காண்பித்தவனும், இயற்றமிழ்ப் புலமையையுடைய பரமசிவனது மைந்தனுமாகிய குமாரக்கடவுளினது திருவடியை யடைதலே யழகாகும். (ருஎ)

சிற்றம் பலத்தைய ரன்புநெய் நாற்றிரி சிந்தையிடுஞ்
சிற்றம் பலத்தை வாஞான தீபமிட் டார்க்குப்பரி
சிற்றம் பலத்தை யருளுஞ்செந் தூரர் பகைக்குலமாஞ்
சிற்றம் பலத்தைப் பதவரந் தோளிலிந் தீவரமே.

(ப-ரை) சிற்றம்பலத்து = ஞானவெளியாகிய
ஐயர் = சுவாமியும்,

அன்பு = பக்தியென்னும்
நெய் = நெய்யை வார்த்து
நூல் = ஆகமநூலென்னும்
திரி = திரியை
சிந்தை = இருதயமாகிய
இடும் = தீப மேற்றுகின்ற
சில் = தகழியிலிட்டு
தம்ப = ஆன்மாவுக்குப் பற்றுக்கோடாகிய
லத்தை வர = கிருபை யுண்டாகும்பொருட்டு
ஞான தீபம் = மெய்ஞ்ஞான தீபத்தை
இட்டார்க்கு = எற்றின அடியார்களுக்கு
பரிசில் = ஈவாக
தம் பலத்தை = தமது சாயுச்சியமென்னும் பலனை
அருளும் = கிருபை செய்கின்ற
செந்தூரர் = திருச்செந்தில்நாயகருமாகிய கந்த சுவாமியினது
பகை குலம் ஆம்= சத்துருக்களாகிய அசுர குலத்தை வேரறுத்த
சிற்று = சிறிய
அம்பல = பாணமல்ல
தைப்பது = என்னிருதயத்தில் தைத்துவருத்துவது,
அவர் = அக் கடவுளது
அம் = அழகிய
தோளில் = புயத்தி லணிந்த
இந்திவரம் = நீலோற்பலமாகிய பாணமே.

இந்திவரம் - எழுவாய், தைப்பது-பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-வை) இருதயத்தைத் தகழியாக்கி, அன்பாகிய நெய்யை வார்த்து, ஆகமமாகிய திரியை யிட்டு, ஞானத்தை விளக்கா யேற்றின

அடியார்களுக்குச் சிதாகாசமான சாயுச்சிய பதவியை யருளுகின்ற திருச்செந்தில்நாயகர் சத்துருசங்காரஞ் செய்த பாண மிருக்க, அவர் புயத்தி லணிந்த நீலோற்பலமாலையே மன்மதன் பாணத்தி லொன்றாக என் ஆகத்தில் தைக்கின்றது. (௩எ)

தீவர கந்தரி தாம்பகி ராருற வானசெம்பொன்
நீவா கந்தரி யாநொந்த போதினிற் செச்சையவிந்
தீவர! கந்தரி சிந்துரை பாக! சிவகாரண
தீவர கந்த! ரிபுதி ருனதடி சேமநட்பே.

(ப-ரை) உறவான = உறவினராய்
செம்பொன் நீவர் = சிவந்த பொன் விளையுந் தீவி விருப்பவரும்
அகம் தரியா = பாவத்தைத் தரித்து மனம் பொறுக்கக்கூடாமல்
நொந்தபோதினில் = வருந்துங் காலத்தில்
தீ = தீய்ந்துபோன
வரகு = வரகென்னுந் தானியத்தில்
அந்து = வண்டுகளால்
அரி = அரிக்கப்பட்ட பதரையும்
தாம் பகிரார் = தாம் பங்கிட்டுக் கொடார்கள்;
செச்சைய = வெட்சிமாலையை யுடையோனே!
இந்தீவர! = செங்கழுநீர் மாலையை யுடையோனே!
கந்தரி = மலைக்குகையிலிருந்த வள்ளிநாயகியையும்
சிந்துரை = அயிராவதத்தினிடம் வளர்ந்த தெய்வயானை நாயகியையும்
பாக! = இருபக்கத்திலு முடையவனே
சிவகாரண = சிவகாரணம் புரிகின்ற

தி	= புத்தியை
வர	= வரமாகக் கொடுக்கின்ற
கந்த!	= குமாரக்கடவுளே!
ரிபு	= சத்துருக்களை
திர்	= சம்மாரஞ் செய்யத்தக்க
உனது அடி	= உனது திருவடித்தாமரையே
சேமம் நட்பு	= பொக்கிஷமும் உயிர்த்துணையு மாம்.

அடி - எழுவாய், சேமநட்பு - பயனிலை. ஏ- அசை.

(க-ரை) வெட்சிமாலையையும், செங்கழுநீர்மாலையையு மணிகின்ற வனே! வள்ளிதெய்வயானை பாகனே! சிவஞான அறிவினர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்கின்றவனே! எனக்கு உறவென்பவர்கள் பொன் விளையுந் தீவி லிருப்பவராயினும், வறுமையால் வருந்துங் காலத்தில் அரித்துத் தீய்ந்த வரகையாவது தரவல்லரோ? ஆதலின், உனது திரு வடியே பொக்கிஷமும் உறவுமாம். (ரு அ)

சேமா ரக்கம் படையாக வீசுப தேசமுன்னாற்
சேமா விக்கம் பலந்தரு வாய்!செரு வாயவெஞ்சூர்ச்
சேமா விக்கம் கிரித்தாய்! வருத்திய வன்றிறென்றல்
சேமா விக்கம் புயவாளி விண்டிரை தெண்டிரையே.

(ப-ரை)	சேம	= சிவந்த
	ரவிக்கு	= சூரியனுக்கு
	அம்	= சலத்தை
	படையாக	= அசுரரது தடையை விலக்கு மாயுதமாக
	வீசு	= இறைக்கின்ற
	உபதேசம்	= உபதேசத்தையும்

முன்னூல்	=	முப்புரிநூலையும்
சேமர்	=	காப்போராகிய வேதியர் செலுத்தும்
அவிக்கும்	=	அவிர்ப்பாகத்திற்கு
அம்	=	அழகிய
பலம்	=	நற்பயனை
தருவாய்!	=	அளிப்போனே !
செருவாய	=	போரினையுடைய
வெம் சூர்	=	கொடிய சூரனாகிய
சே	=	வயிரம் பொருந்திய
மா	=	மாமரத்தினால்
விக்கம்	=	தேவர்கட்குண்டான விக்கினத்தை
திரித்தாய்!	=	ஒழித்தவனே!
அன்றில்	=	காமசின்னமாகிய அன்றிற்பட்சியும்,
தென்றல்	=	அவனது தேராகிய தென்றலும்,
சே	=	கழுத்தின் மணியொலியைச் செய்தலினை விடபமும்,
மரவிக்கு	=	கருப்பு வில்லும்,
அம்புயவாளி	=	தாமரைப்பூவாகிய அம்பும்,
விண்டு	=	ஆர்ப்பரித்து
இரை	=	முழங்குகின்ற
தெள்திரை	=	தெளிந்ததிரையையுடைய கடலும் (ஆகிய இவ்வாறும்)
வருத்திய	=	என்னைத் துன்பப்படுத்துகின்றன.

அன்றில் முதலிய ஆறும் - எழுவாய், வருத்திய - பயனிலை. வ-அசை.

(க-ரை) ஆதித்தனுக்கு அம்பாகச் சந்தியாவந்தனஞ் செய்யு முந்நூலாளராகிய மறையவரது வேள்விக்குத் தக்க பல னளிப்போனே!

மாமரமாய் நின்ற சூரனை வென்றவனே! இடபமணியோடு கமனது சின்னங்களாகிய அன்றிலும், தென்றலும், கரும்பும், தாமரைப்பூவும், கடலும் என்னை வருத்துகின்றன. ()

தெண்டன் புரந்தர வக்குன்றில் வாழ்கந்த! சிந்துவி லுத்
தெணடன் புரந்தர லோகஞ் செறுதுசெற் றோய்!களைவாய்
தெண்டன் புரந்தர நற்கேள் சிறுவ ரழச்செய்தெம்மைத்
தெண்டன் புரந்தர வின்படி நூக்கிய தீநரகே.

(ப-ரை)	அரவக்குன்றில்	= திருச்செங்கோட்டு மலையில்
	வாழ்	= வாழாநின்ற
	கந்த!	= குமாரக்கடவுளே!
	சிந்துவில்	= சமுத்திரத்தின்கண்
	உத்தெண்டன்	= வலிமையுடைய சூரனை
	புரந்தரலோகம்	= இந்திரலோகத்தை
	செறுது	= அழிக்காதபடி
	செற்றோய்!	= வதைத்தவனே!
	தெண்டன்	= தெண்டாயுதத்தையுடையகாலன்
	புரந்தர்	= தொன்றுதொட்டு வருகின்ற
	அம்	= அழகிய
	நல் கேள்	= நற்சுற்றத்தாரும்
	சிறுவர்	= பிள்ளைகளும்
	அழச்செய்து	= சூழ்ந்து முறையிடும்படி
	எம்மை	= எம்முயிரைப் பிரித்து
	தெள்	= தெளிந்த
	தன் புரம்	= தனது லோகத்திற் கொண்டு போய்
	தரவின்படி	= தனது கட்டளையின்படி

நூக்கிய நிரகு = தள்ளுதற் கிடமாகிய கொடிய நாதாக்கினையை
களைவாய் = ஒழித்தருளவேண்டும்;
தெண்டன் = வணங்குகிறேன்.

நீ - தோன்றா எழுவாய், களைவாய் - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) திருச்செங்கோட்டு மலைக் கந்தனே! தேவலோக மழிந்து போகாதபடி சூரனை வென்றோனே! உன்னை வணங்குகிறேன். இமயன் வந்து என் சுற்றத்தாரும் பிள்ளைகளும் சூழ்ந்தழும்படி யென்னைத் தன்னுடைய லோகத்திற் கொண்டுபோய் நாகாக்கினை செய்யாமற் காத்தருளவேண்டும். (சக)

தீனந் தினத்து தாச்செல்வர் பாற்சென் றெனக்கென்ப
தீனந் தினத்து முதாா னவஞ்சுடச் சேர்த்துசுடுந் [தோர்
தீனந் தினந்து னிகளைசெங் கோட்டினன் செந்திலங்கீர்
தீனந் தினத்து தவத்துப் பிரசதஞ் செய்யவற்றே.

நீர்-எழுவாய், தரவல்லதோ-பயனிலை. ஏ-அசை.

(ப-ரை) தீ = புத்தி
நந்து = கெட்ட
இனத்து = கூட்டத்தாருக்குள்
உதர = உதாரத்துவம் பேசும்
செல்வர்பால் = அயிசுவரியவான்களிடம்
சென்று = போய்
எனக்கென்பது = எனக்குதவி செய்கவென்றிரக்கும் படி செய்கின்றதாகிய
ஓர் = ஒப்பற்ற
தீனம் = வறுமை நோயானது
தினத்தும் = நாடோறும்
உதரானவம் = வயிற்றுப் பசியாக்கினி
சுட = தகிக்கும்போது
சேர்ந்து = (அதனுடன்) சேர்ந்து

சுடும்	=	தகிக்கின்றது
தி	=	இக்கொடிதான
நம்	=	நமது
தினத் துனி	=	நித்திய துன்பத்தை
களை	=	நீக்குகின்ற
செங்கோட்டி னன்	=	திருச்செங்கோட்டு முருகக்கடவுளது
செந்தில்	=	திருச்செந்திற்பதியின்
அம்	=	அழகிய
நீர்	=	சலமானது
தீன்	=	இனிய
நந்தின்	=	சங்கினிறம்போல
அத்து	=	சிவப்பை
உதவ	=	கொடுக்கின்ற
துப்பு	=	பவளம்போன்ற அதரத்தில்
இராசதம்	=	வெண்மை நிறத்தை
செய்யவற்றே	=	செய்ய வல்லதோ?

(க-ரை) திருச்செங்கோட்டு முருகக்கடவுளது திருச்செந்திற்பதியின் தீர்த்தம்நாம் நாடோறு மிரத்தலா லுண்டாகுந் துன்பத்தையொழிக்க வல்லதாயினும் பவளம்போலும் சிவந்த விதழைச் சங்குபோலும் வெண்மைபாக்க வல்லதோ? (௬௨)

செய்யசெந் தாமரை யில்லாத மாதுடன் செந்தினைசூழ்
செப்பசெய் தாமரை மானுர் சிலம்பிற் கலந்துறையுஞ்
செப்ப! செந் தாமரை யென்னுங்குமார! சிறுசதங்கைச்[தே.
செப்பசெந் தாமரை சேர்வதென் றோவினை சேய்தொலைத்

(ப-ரை)	செய்ப	=	தினை விளை நிலத்தையுடைய
	செம்	=	ஒழுங்கான

தாமரை	=	சிறுகுடியென்னுநகரத்தா ருக்கு
இல்லாது	=	தெரியாமல்
அமாதுடன்	=	அப் புனங் காத்திருந்த வள்ளியம்மை
செம்தினை சூழ் செய்	=	செந்தினைக் கொல்லைப்பயிரைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த
அசெம்	=	காட்டாடும்
தா	=	தாவுகின்ற
மரை	=	கடம்பையும்
மான்	=	மானும்
ஆர்	=	நிறைந்த
சிலம்பில்	=	மலையின்கண்ணே
கலந்துறையும்செய்ய!	=	காந்தருவ மணம் புணர்ந்துறையுங் குமாரக்கடவுளே!
செம்	=	அழகிய
தாமர்	=	கொன்றை மாலையையுடைய பரமசிவன்
ஐ என்னும் குமார!	=	ஐயனே யென்று சொல்லப்பட்ட குமாரக்கடவுளே!
வினை	=	இருவினைகளையும்
சேய்	=	தூரத்தில்
தொலைத்து	=	ஒழித்துவிட்டே
சிறு	=	சிறிய
சதங்கை	=	சதங்கை யணிந்த
செய்ய	=	அழகிய
செம் தாமரை	=	உனது சிவந்த திருவடித் தாமரையை
சேர்வது என்று	=	யானடையுங் காலமென்றைக்கு?

யான் - தோன்ற எழுவாய், என்று - பயனிலை. ஓ, ஏ-அசை.

(க-ரை) மலையிற் குடியிருக்குங் குறவ ரறியாமல் தினைப்புனத்தில் வள்ளியம்மையை மணம் புணர்ந்தவனே! கொன்றைமாலையையுடைய பரமசிவனால் ஐயனேயென்று துதிக்கப்பட்ட குமாரக் கடவுளே! இருவினைப்பரப்பைக் கடந்து உன் திருவடியை யான் அடையுங் காலமென்றைக்கு? (௪௯)

சேதாம் பலதுறை வேறும் பணிகங்கை செல்வ! நந்தன்
சேதாம் பலதுறை யாதசிற் றாயன் திருமருக!
சேதாம் பலதுறை செவ்வாய்க் குறத்தி கிறத்த! முத்திச்
சேதாம் பலதுறை யீதென் றெனக்குப தேசநல்கே.

(ப-ரை)	சேதாம்	= சேதுவென்றுந் தீர்த்தமுதலாகிய
	வேறும் பல துறை	= மற்றைப் பல தீர்த்தங்களும்
	பணி	= வழிபடத்தக்க
	கங்கை	= பகீரதியின்
	செல்வ!	= மைந்தனே!
	நந்தன் சே	= நந்தகோபன் பாலகனாகிய
	தாம் அலது	= நவநீதக் கள்வராய்க் கட்டுண்ட கயிற்றாலன்றி
	உறையாத	= மற்றொன்றாலுங் கட்டுண்ணப் படாத
	சிறு ஆயன்	= சிற்றிடையனான கிருஷ்ண மூர்த்தியினது
	திரு மருக	= சிறந்த மருகோனே!
	சேதாம்பலது	= சிவந்தவாம்பற்பூநிறத்தைப் போலும்
	உறை	= உற்ற
	செவ்வாய்	= சிவந்த வாயையுடைய

குறத்தி திறத்த = வள்ளிநாயகி மணாளனே!
முத்தி சே = எனக்கு முத்திக்கு மிருக்கிற தூரத்தை
தாம் = கடப்பதாகிய
பல துறை ஈது என்று = நற்பலனைத் தரும் வழி யிதுவென்று
எனக்கு = அடியேனுக்கு
உபதேச நல்கு = உபதேச மருளவேண்டும்.

நீ - தோன்று எழுவாய், நல்கு - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) கங்காதேவியின் மைந்தனே! திருமான் மருகோனே! வள்ளி நாயகனே! எவற்றினுந் தூரமாயிருக்கின்ற மோக்ஷத்தைச் சேரும் நல்வழி யிஃதென் றடியேற் குபதேசித்தருளவேண்டும். (௬௪)

தேசம் புகல வயிலே யெனச்சிறை புக்கொருகந்
தேசம் புகல வணவாரி செற்றவ னீசற்குப
தேசம் புகல திகவாச கன்சிறி தோர்கிலன்மாந்
தேசம் புகல கமுதவி மானைச் செருச்செய்வதே.

(ப-ரை) சிறை புக்கு = சிறையிற் பட்டு
ஒரு கம் = ஐந்துதலையி லொன்றை
தே சம்பு = இழந்த பிரம்மா
தேசம் = எனக்கு உறைவிடமும்
புகல = அடைக்கல ஸ்தானமும்
அயிலே என = வேலாயுதமே யென்று சொல்லும்படி செய்து
கல = மரக்கலங்களையுடையதும்
வண = அழகையுடையதுமான
வாரி செற்றவன் = வருணனேவிய கடலையுக்கிர பாண்டியனாகிவற்றச்செய்தோனாகிய

ஈசற்கு	=	பரமசிவனுக்கு
உபதேசம் புகல்	=	உபதேசஞ் செய்த
அதிக	=	மிகுதியான
வாசகன்	=	மொழியை யுடைய குமாரக் கடவுளானவன்
மா	=	மாம்பூவாகிய
தேசு	=	ஒளி தங்கிய
அம்பு	=	பாணமானது
கலகம் உதவி	=	கலகஞ் செய்து
மானே	=	மானினது விழியையுடைய இம் மங்கையுடன்
செரு செய்வது	=	போர் செய்கின்றதை
சிறிது	=	சற்றும்
ஓர்கிலன்	=	அறிந்தாரில்லை.

அதிகவாசகன் - எழுவாய், ஓர்கிலன் - பயனிலை, ஏ - அசை.

(க-ரை.) ஒருதலை யிழந்த பிரம்மா சிறைபட்டு, 'வேலாயுதமே! உனக்கடைக்கலம்' என்று சொல்லச் செய்தவரும், சமுத்திரத்தை வற்றச் செய்த பரமசிவனுக்கு உபதேசித்தவருமாகிய முருகக்கடவுள், மன்மதனது மாம்பூ வாளி யிம்மங்கைமேற் றைத்துப் போர் செய்வதைச் சற்று மறிந்தாரில்லை. (சரு

செருக்கும் பராக வயிராவ தத்தெய்வ யானைமணஞ்
செருக்கும் பராக தனந்தோய் கடம்ப! செகமதனால்
செருக்கும் பராக மதிரு பனர்தந் தெளிவியம்பு
செருக்கும் பராகம் விடுங்கடை நாளுந் திடம்பெறவே.

(ப-ரை.)

செரு	=	போரினையும்
கும்ப	=	மத்தகத்தையும்
ராக	=	கோபத்தையுமுடைய
அயிராவத	=	அயிராவதத்திடம் வளர்ந்த

தெய்வயானை	=	தெய்வயானை நாயகியினது
மணம்	=	வாசனையையும்
செருக்கும்	=	இறுமாப்பையும்
பராக	=	மலர்த்தாதுக்களையு முடைய
தனம்	=	கொங்கையில்
தோய்	=	முழுகுகின்ற
கடம்ப!	=	வெட்சிமாலையை யுடையவனே!
செக	=	உலகத்திலுள்ள
மதநூல்	=	சமய சாஸ்திரங்களின்
செருக்கும்	=	மயக்கத்தையும்
பர ஆகமம்	=	இதர வேதாகமங்களையும்
நிருபன்	=	நிருமித்த தேவனே!
அம்பு சேர்	=	தாமரையில் வாசஞ் செய்கின்ற பிரமாக்களெல்லாம்
உக்கு	=	இறந்து
உம்பர் ஆகம்விடும்	=	தேவர்களெல்லா மழிகின்ற
கடைநாளும்	=	இறுதிக் காலத்திலும்
திடம் பெற	=	அடியேன் நித்தியத்துவ மடையும்பொருட்டு
அந்தம்	=	முடிவான பொருளை
தெளிவி	=	இஃதென் றெனக்கு விளக்கியருளவேண்டும்.

ீ - தோன்று எழுவாய், தெளிவி - பயனிலை, ஏ - அசை.

(க-ரை) அயிராவதத்தினிடம் வளர்ந்த தெய்வ யானையைத் தழுவுங் கடப்பமாலையை யுடையோனே! உலகமயக்காகிய பரசமய வழியில் மயங்காமலும், பிரம்மாதிதேவர்காளழியுங்காலத்தி லழியாமலும், நித்தியத்துவ மடையும்பொருட்டு அவற்றின் முடிவான பொருளை யெனக்கு விளக்கியருள். (சக)

திடம்படு கத்துங் கெமர்கன்ம லோகச் சிலுகுமச்சோ
திடம்படு கத்துந் திரித்தம்பு வாலியு ரத்தும்பத்துத்
திடம்படு கத்துந் தெறித்தான் மருக! திருகுமும்ம
திடம்படு கத்துங் நகங் குனித்தவன் சேயெனுமே.

(ப-ரை)	கன்ம	= பூர்வ வினையால்
	லோக	= உலகத்தின்கண் உண்டாகிய
	சிலுகும்	= ஈஷணத்திரயங்களையும்
	அ சோதிடம் படுகத்தும்	= அக் கல்விச் செருக்கைத் தருங் கணிதநூலைப் பிதற்றுதலையும்
	திரித்து	= மாற்றுதல் செய்து
	அம்பு	= முன் இராமபாணத்தை
	வாலி	= வாலியினுடைய
	உரத்தும்	= மார்பிலும்
	பத்து	= பத்தென்கிற
	திடம் படு	= வலிமை பொருந்திய
	கத்தும்	= இராவணனுடைய தலைகளிலும்
	தெறித்தான்	= செலுத்திய ஸ்ரீராமருடைய
	மருக!	= மருகோனே!
	திருகு	= மாறுபட்ட
	மும்மதிள்	= முப்புரங்களும்
	தம்படு	= தோற்றிய விடத்திலேயே
	உக	= நீறுபட்டு விழ
	துங்க	= உயர்ந்த
	நகம்	= மகமேருவை
	குனித்தவன்	= வில்லாக வளைத்த பரமசிவனது
	சேய் எனும்	= மைந்தனாகிய குமாரக்கடவுளென்று துதியுங்கள்!

திடம்	=	உறுதியில்லை
படு	=	அழிகின்ற
உகத்தும்	=	யுகாந்தத்திலும்
கெடீர்	=	நிலை கெடாத நித்தியரா யிருப்பீர்கள்.

நீங்கள் - தோன்றா எழுவாய், கெடீர்கள் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) நமர்காள் ! நீங்கள் ஈஷணாத்திரயங்களையும் சத்தமுஞ் சோதிடமுமாகிய நூல்களைப் பிதற்றுதலையு மொழித்து, "இராவணனையும் வாலியையுஞ் சங்கரித்த திருமால் மருகோனே! மேரு வில்லினால் திரிபுரதகனஞ் செய்த பரமசிவனது மைந்தனே!" என்று துதிப்பீர்களானால் யுகாந்தகாலத்திலும் அழியாமல் நித்தியரா யிருப்பீர்கள். (எஎ)

சேயவன் புந்தி வனவாச மா துடன் சேர்ந்தசெந்திற்
சேய!வன் புந்தி கனிசா சராந்தக! சேந்தவென்னிற்
சேயவன் புந்தி பனிப்பானு வெள்ளிபொன் செங்கதிரோன்
சேயவன் புந்தி தடுமாற வேதருஞ் சேதமின்றே.

(ப-ரை)

சேய	=	அழகினையுடைய
அன்பு	=	இச்சையோடு
உந்தி	=	கான்யாற்றின்
வன	=	காட்டில்
வாச	=	வாசஞ்செய்த
மாதுடன்	=	வள்ளிநாயகியுடன்
சேர்ந்த	=	கூடியிருந்த
செந்தில்	=	திருச்செந்தூரில் வாழாநின்ற
சேய!	=	குமாரக்கடவுளே!
வன்பு	=	வலிமையில்
உந்து	=	உயர்ந்த

இகல்	=	மாறுபாட்டையுடைய
நிசாசர அந்தக!	=	அசுரர்குலத்திற்கியமனே!
சேந்த!	=	கந்தனே!
என்னில்	=	என்று துதிப்பீராகில்
சேயவன்	=	செவ்வாய்
புந்தி	=	புதன்
பனிப்பானு	=	சந்திரன்
வெள்ளி	=	சுக்கிரன்
பொன்	=	வியாழம்
செங்கதிரோன்	=	ஆதித்தன்
சேயவன்	=	அவ்வாதித்தன் மைந்தன் சனியாகிய இக் கிரகங்களின் வக்கிரோதயத்தால்
புந்தி தடுமாறவே தரும்	=	புத்தியைச் சலனப்படுத்துகின்ற
சேதம் இன்று	=	கேடு இல்லை.

சேதம் - எழுவாய், இன்று - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) "கான்யாறோடும் புனத்திலிருந்த வள்ளிநாயகிபேரி லன்பு கூர்ந்த செந்தில் நாயகனே! அசுரர்குலாந்தகனே! சேந்தனே!" என்று துதிக்கின்றவர்களுக்கு நவக்கிரகங்களின் வக்கிரோதயத்தா லாகுந் தீமை யில்லை. (சஅ)

சேதக மொன்று மனுநியுந் தாதையுந் தேடரியார்
சேதக மொன்றுஞ் சதங்கையங் கிண்கிணி செச்சையந்தாள்
சேதக மொன்றும் வகைபணி யாயினித் தியவினைச்
சேதக மொன்று மறியா துழலுயிர்ச் சித்திரமே.

(ப-ரை)	சேதகம் ஒன்று	=	ஒரு தலை பின்னமான
	மன்	=	நிலைபெற்ற

ஆதியும்	=	பிரம்மாவும்
தாதையும்	=	அப்பிரமாவின்தாதையாகிய மகாவிஷ்ணுவும்
தேட அரியார்	=	தேடுதற்கரிதான பரமசிவனது
சே!	=	மைந்தனே!
இனி	=	இனிமேல்
தீய	=	கொடிய
வினை	=	இருவினையாகிய
சேதகம்	=	சேற்றினுள்ளே
ஒன்றும் அறியாது	=	ஒரு நெறியு மறியாமல்
உழல்	=	கிடந்துழலுகின்ற
உயிர்	=	ஆவியின் வாழ்க்கை
சித்திரம்	=	பொய்யாயிருக்கின்றது ;
தகமொன்றும்	=	தகுதியாய் முழங்குகின்ற
சதங்கை	=	சதங்கையையும்
அம்	=	அழகிய
கிண்கிணி	=	கிண்கிணியையும்
செச்சை	=	வெட்சிமாலையையுமுடைய
அம்	=	சிரேஷ்டமாகிய
தாள்	=	திருவடித்தாமரையில்
சேது	=	சிவந்த
அகம்	=	என் இருதயமானது
ஒன்றும் வகை	=	கூடும் வண்ணம்
பணியாய்	=	அருள் செய்யவேண்டும்.

(க-ரை) நான்முகனுந் திருமாலு மறியவொண்ணாத பரமசிவனது மைந்தனே! இருவினைச் சேற்றி லழுந்தி வருந்து மென்னுயிர் வாழ்க்கை நித்தியமல்ல வாதலால் உன் திருவடியை யென் மனம் பற்றும் வகை யருள். (சகூ)

சித்திர மிக்கன வில்வாழ் வெனத்தெளி யுந்தவவா
சித்திர மிக்க னெறிக்கழிந் தேற்கினிச் செச்சைநல்வி
சித்திர! மிக்க தனக்குறத் தோகை திறத்த! முத்தி
சித்திர மிக்க வருளாய் பிறவிச் சிகையறவே.

(ப.ரை)

செச்சை	=	வெட்சிமாலையைப் புனையும்
நல்	=	திவ்வியமான
விசித்திர!	=	அழகனே!
மிக்க	=	பெருத்த
தன	=	கொங்கையையுடைய
குறத்தோகை திறத்த!	=	குறவர் வளர்த்த வள்ளிநாயகனே!
சித்திரம்	=	பொய்யாகிய
இக் கனவு	=	இப்போது காணுங் கனப்போலாகும்
இல் வாழ்வு	=	பாசபந்தங்களாற் சிக்கிய மனைவாழ்க்கையானது
எனத் தெளியும்	=	என்னு நிச்சயத்தைக்கொடுக்கின்ற
தவ வாசி	=	தபோபலத்தின்
திரம்	=	உறுதியை நாடாமல்
இக்கன்	=	கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனது
நெறிக்கு	=	காமநூல் வழியில்
அழிந்தேற்கு	=	கெட்ட எனக்கு
இனி	=	இனிமேலாவது
பிறவி சிகை	=	எனது சனன மரண பந்தங்கள்
அற	=	அறும்பொருட்டு.
முத்தி சித்தி	=	மோட்சப் பேறுனது
ரமிக்க	=	குறைநீர்ந்து திருப்தியாகும்படி
அருளாய்	=	நீ கிருபை செய்ய வேண்டும்.

ஈ - தோன்று எழுவாய், அருள் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) வெட்சிமாலையோனே! வள்ளி நாயகனே! ஆத்மாவுக்கு உறுதியான தவத்தை நாடாமல் சிற்றின்ப விஷயத்தி லாழ்ந்து பொய்யுங் கனவுபோன்ற மனைவாழ்க்கையி லிருக்கின்ற எனக்கு இனியாகிலு முத்தி யெய்தும்பொருட்டும் சனன மரணம் அறும்பொருட்டும் அதை நாடக் கிருபை செய்யவேண்டும். (ருo)

சிகைத்தோகை மாமயில் வீரா! சிலம்புஞ் சிலம்பம்புரா
சிகைத்தோகை மாமயில் வாங்கிப் பொருது திசைமுகன்வா
சிகைத்தோகைமாமயில்வானில்வைத்தோய்!வெஞ்செருமகள்வா
சிகைத்தோ!கைமாமயில்செவ்விநற்கீர்சொற் றித்தித்ததே.

(ப-ரை)	சிகை	= கொண்டையையும்
	தோகை	= தூவியையுமுடைய
	மா	= பெரிய
	மயில்! வீரா	= மயிலேறும் வீரனே!
	சிலம்பும்	= கிரவுஞ்ச கிரியையும்
	சிலம்பு	= முழங்குகின்ற
	அம்பு ராசி	= சமுத்திரத்தின்கண்
	கை	= ஒழுங்காக
	தோகை	= துவசத்தையுடைய
	மா	= மாமரமாய்நின்றசூரனையும்
	மய்	= இருளுக்கு
	இல்	= இடமாகிய மாயையையும்
	வாங்கி	= விலக்கி
	பொருது	= போர்செய்து வென்று
	திசைமுகன்	= நான்முகப்பிரமன்
	வாசி	= பிரணவப்பொருளறியாமல் வாசித்த குற்றத்திற்கு
	கைத்து	= கோபித்து

ஓகை = மகிழ்ச்சியை
மாமய் = அழகுக்கு
இல் = இருப்பிடமாகிய
வானில் = தேவருலகத்தில்
வைத்தோய்! = விளைத்தவனே!
வெம் செரு = வெவ்விய போரிற் சிறந்த
மகள் வாசி = பாண்டியனது குதிரை முகத்தை யுடைய பெண்ணுக்கு
கைத்தோ! = அக்குதிரை முகத்தைத்தீர்த்தவனே!
கைமா = அயிராவதம் வளர்த்த
மயில் = தெய்வயானையினது
செவவி = கலவிப் புதுமையினும்
நக்கீரர் சொல் = நக்கீரர்சொல்லிய திருமுருகாற்றுப் படை
தித்தித்தது = (உனக்கு) இனிமையாயிற்று.

சொல் - எழுவாய், தித்தித்தது - பயனிலை, ஏ - அசை.

(க-ரை) மயில்வீரனே! மாவாய் நின்ற சூரனையும் கிரவுஞ்ச கிரியையும் மாயையையும் அறச் செற்று அமராபதியை யீடேற்றினவனே! பிரமாவைக் கோபித்தவனே! தெயவயானையின் கலவி யின்பத்தினும் நக்கீரர் துதித்த பாடல், குதிரை முகத்தையுடைய பெண்ணுக்கு அம் முகத்தை மாற்றின உனக்கு இனிமையாயிற்று. (ருக

தித்திக்குந் தொந்திக்கு நித்தம் புரியுஞ் சிவன்செவிபத்
தித்திக்குந் தொந்திக் கறமொழி பாலக! தேனலைந்துத்
தித்திக்குந் தொந்திக் கிளையாய்! விளையுயிர்க் குஞ்சிதைதோல்
தித்திக்குந் தொந்திப் பனவேறு செய்வினைத் திவிலங்கே.

(ப-ரை) தித்திக்கும் = தித்தும்தியென்னுந்தாளத்துக்
தொந்திக்கும் = தொந்தியென்னுந் தாளத் திற்கும் ஏற்க

நித்தம் புரியும்	= நடனஞ்செய்கின்ற
சிவன்	= பரமசிவனது
செவி பத்தித்திக்கு	= இரு செவிகளின் புலனிடத்து
உந்த	= நுழையும்படி
ஓம்	= பிரணவப்பொருளை
திக்கு அற	= மயக்க நீங்க
மொழி	= உபதேசித்த
பாலக!	= பாலகனே!
தேன் அலைத்து	= பலகார நைவேத்தியத்தால் தேனொழுகி
தித்திக்கும்	= இனிப்புற்றிருக்கின்ற
தொந்திக்கு	= வயிற்றையுடைய கணபதிக்கு
இளையாய்!	= இளையோனே!
விளை	= கருப்பையி லுருவான
உயிர்க்கும்	= சீவனுக்கும்
சிதை	= அழிந்து போகின்ற
தோல்துத்திக்கும்	= தோற்பையாகிய உடம்புக்கும்
தொந்திப்பன எது	= சம்பந்தப்பட்டுப் பிறப்புண்டாவதற்குக் காரணம்
செய்	= யான் முன்னியற்றிய
வினை	= இருவினையினது
தீ	= கொடிய
விலக்கே	= தளைதானோ.

நீ என்னுந் தோன்று எழுவாய் சொல்லென்னும் பயனிலையைக் குறிப்பாகக் காட்டிநின்றது.

(க-ரை) தித்தித் தொந்தி யென்று நடனஞ் செய்யும் பரமசிவனது திருச்செவியிற் பிரணவப்பொருளை மயக்கற வுபதேசித்த பாலகனே! தொந்திவிநாயகருக்கு இளையோனே ! உடலு முயிருஞ் சம்பந்தப்பட்டுப்

பிறவி யுண்டாவதற்கு முன் செய்த வினைப்பாசந்தான் காரணமோ? நீ சொல். (௬௨)

தீவிலங் கங்கை தரித்தார் குமார! திமிரமுந்நீர்
தீவிலங் கங்கை வருமான் மருக! தெரிவற்றவான்
தீவிலங் கங்கை வாவா விரைக்குத் திரிந்துழலுந்
தீவிலங் கங்கை யமன்றொட சாமற் றிதம்பெறவே.

(ப.ரை) தீ = காத்தில் அக்கினியையும்
விலம் = புயத்தில் வில்வத்தையும்
கங்கை = சென்னியிற் கங்கையையும்
தரித்தார் = தரித்த பரமசிவனது
குமார! = மைந்தனே!
திமிர = இருள் நிறமான
முந்நீர் = சமுத்திரமும்
தீ = வறண்டுபோகத்தக்க
வில் = வில்லின்
அங்கம் = வித்தையில்
கைவரு = வல்லவரான
மால் மருக! = திருமால் மருகோனே!
யமன் தொடாமல் = இயமன் தொடர்ந்து பற்றாமல்
திதம் பெற = உனது திருவடியில் இன்புற்று உறுதிப்படும் பொருட்டு
தெரிவு அற்ற = அறிதற்கரிய
வான் = பெரிய
தீவில் = தீவுகளிலும்
அங்கங்கு = மற்றும்பல விடங்களிலும்
ஐவர் = பஞ்சேந்திரியங்களால்
அவாவு = இச்சிக்கத்தக்க
இரைக்கு = உணவின் பொருட்டு

திரிந்துழலும் = அலைந்து திரிகின்ற
தீ = புத்தியினது
விலங்கம் = பலத்த தொடர்ச்சியை
கை = ஒழிக்கவேண்டும்.

நீ - தோன்றா எழுவாய், கை, பயனிலை.

(க-ரை) கங்கையும் வில்வமுஞ் சூடி அனலேந்திய பரமசிவனது மைந்தனே! கடலும் வறளும்படி விற்போர் செய்யுந் திருமால் மருகோனே! என்னை நமன் பிடித்துக்கொள்ளாமல் யான் உன் திருவடியை யுறுதியாகப் பற்றும்படி ஐம்புலன்களின் இச்சையை யொழித்தருள். (ருஎ)

திதத்தத்தத் தித்தத் திதிதாதை தாததுத் தித்தத்திதா
திதத்தத்தத் தித்த திதித்தித்த தேதுத்து தித்திதத்தா
தித! தத்தத்தத் தித்தத்தை தாத! தி தேதுதை தாததத்து
திதத்தத்தத் தித்தித்தி தீதி திதிதுதி தீதொத்ததே.

(ப-ரை) திதத்தத்தத்தித்த = தி த த் த த் தத்தித்த என்னுந் தாளமானங்களை
திதி = திருநடனத்தாற் காக்கின்ற
தாதை = பரமசிவனும்,
தாத = பிரமனும்,
துத்தி = படப்பொறியினையுடைய
தத்தி = பாம்பினுடைய
தா = இடத்தையும்
தித = நிலைபெற்று
தத்து = ததும்புகின்ற
அத்தி = சமுத்திரத்தையும் பாயலாகக் கொண்டு
ததி = தயிரானது
தித்தித்ததே = தித்திக்கின்றதென்று
து = உண்ட கண்ணனும்

துதித்து = துதிசெய்து வணங்குகின்ற
இதத்து = பேரின்ப சொரூபியான
ஆதி = முதல்வனே!
தத்தத்து = தந்தத்தையுடைய
அத்தி = அயிராவதத்தால் வளர்க்கப்பட்ட
தத்தை = கிளிபோன்ற தெய்வயானைக்கு
தாத! = தொண்டனே!
திதே = தீமையே
துதை = நெருங்கிய
தாது = சப்ததாதுகளா னிறைந்ததும்
அதத்து = மரணத்தோடும்
உதி = சனனத்தோடும்
தத்து = பல தத்துகளோடும்
அத்து = இசைவுற்றதுமான
அத்தி = எலும்புகளை மூடிய
தித்தி = பையாகிய இவ்வுடல்
தீ = அக்கினியினால்
தீ = தகிக்கப்படுகின்ற
திதி = அந்நாளிலே
துதி = உன்னைத் துதிக்கும்
தீ = புத்தி
தொத்தது = உனக்கே யடிமையாகவேண்டும்.

தீ - எழுவாய், தொத்தது - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை.) திதத்தத்தத்தித்தவென்னுந் தாளத்தால் நடிக்கும் பரமசிவனும், பிரமாவும், தயிரையுண்டு பாற்கடலையும் ஆதிசேடனையும் பாயலாகக் கொண்ட திருமாலும் வணங்குகின்ற முதல்வனே! தெய்வயானை தாசனே! சனனமரணத்திற்கிடமா யெலும்பு முதலிய தாதுக ணிறைந்த பொல்லாத இவ் வுடற்பை தீயில் வேகுங்கா லுன்னைத் துதிக்கு மென்புத்தியை உனது அடியிணைக்கு ஆட்படுத்த வேண்டும். (ருச)

தீதோ மாரணந் தவிரும் பிறப்பறுந் தியகற்புந்
தீ!தோ மாரணம் பரமீது தானவர் சேனைமுற்றுந்
தீதோ மர!ணக் தன!பூசு ரர்திரன் டேத்தியமுத்
தீதோ மரண ! மலையாளி யென்றுரை தென்னுறவே.

(ப-ரை.)

தீய	=	கொடிய தொழிலை
கல்	=	கற்கின்ற
புந்தி!	=	மனமே !
தோம்	=	குற்றத்திற்கு
அரண்	=	இடமாகிய
அம்பரமீது	=	சமுத்திரத்திலே
தானவர்	=	அசுரருடைய
சேனை முற்றும்	=	சேனை யனைத்தையும்
தீ	=	தகித்த
தோமர!	=	கைவேலையுடையோனே !
ணந்தன	=	கிருபையாளனே!
பூசுரர்	=	வேதியர்கள்
திரண்டு	=	கூட்டமாகக் கூடி
எத்திய	=	வணங்கத்தக்க
முத்து	=	சரவணமுத்தையனே!
ஈது	=	இந்த
ஓமரண!	=	மறையோர் செய் வேள்வியின் அவிர்ப்பாகத்திற்குரியவனே!
மலையாளி	=	குறிஞ்சி நிலத்தையாள்பவனே!
என்றுரை	=	என்று
தென்உற	=	அழகுபெறும்படியாக
உரை	=	துதிசெய் (அவ்வாறு செய்தால்)
தீதோ	=	தீங்குமாத்திரமோ
மரணம்	=	இறப்புய்.
தவிரும்	=	ஒழியும்,
பிறப்பு	=	ஜனனமும்

அறும் = நீங்கும்.

நீ - தோன்று எழுவாய், உரை - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை.) நிமையையே கருதுகின்ற புத்தியே! "சமுத்திரத்தின்கண் அசுரர் கிளையற மாய்த்தவேலையுடையவனே! கிருபையாணனே! வேதியர்கள் தொழத்தக்க சரவணமுத்தானவனே! மறையோர் செய்யும் யாகத்தின் அவிர்ப்பாகத்திற்கு உரியவனே! குறிஞ்சிநிலத்திற்கு இறைவனான கந்தனே!" என்று துதித்தால் உனது நிமைமாத்திரமல்ல, ஜனன மரணமும்அறும். (௫௫)

தென்ன வனங்கனஞ் சூழ்காத் திரிநக சூலகரத்
தென்ன வனங்கனந் தப்பத நீட்டினன் செல்வ! முன்பின்
தென்ன வனங்கனன் னிற்றூற் றிருத்திய தென்னவின்னைந்
தென்ன வனங்கனங் கைச்சிலைக் கூனையுந் தீர்த்தருளே.

(ப-ரை)	தென்னவனம்	= தென்னஞ்சோலைகளையும்
	கனம்	= மேகங்கள்
	சூழ்	= கவிந்திராகின்ற
	கா	= பூஞ்சோலைகளையுமுடைய
	திரி நக	= திருத்தணி, திருப்பரங்குன்று, திருச்செங்கோடு என்னு மூன்று மலைகளையுமுடைய
	சூலகர	= கையிற் சூலாயுதத்தையுடைய
	தென்னவன்	= தென்றிசைத் தலைவனாகிய யமனது
	அங்கம் நந்த	= உருவழியும்படி
	பதம் நீட்டினன்	= திருப்பாதத்தை நீட்டி புதைத்த பரமசிவனது
	செல்வ!	= மைந்தனே!
	முன்	= முற்காலத்தில்
	பின்	= பின்னே கூனையுடைய
	தென்னவன்	= பாண்டியனது

அங்க	=	உடலை
நல் நீற்ருல்	=	நன்மையைத்தரும்விபூதியினுல்
திருத்தியது என்ன	=	நிமிர்த்தினதுபோல
இன்னம்	=	இப்போதும்
தென்ன	=	வனப்பு வாய்ந்த
அனங்கன்	=	மன்மதனது
அம்	=	அழகிய
கை	=	கையிற் பிடித்த
சிலை	=	கரும்புவில்லினது
கூனையும்	=	வளைவையும்
தீர்த்து	=	நீக்கி
அருள்	=	மதன் என்மேற் பாணப் பிரயோகஞ் செய்யாதபடி உன் மாலையைத் தந்தருள வேண்டும்.

நீ - தோன்ரு எழுவாய், தீர்த்தருள் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) திருத்தணிகை, திருப்பரங்குன்று, திருச்செங்கோடு என்னு மூன்று மலைகளிலு முறைபவனே! கூற்றை யுதைத்த பரமசிவனது மைந்தனே! முன் பாண்டியனது கூனை நிமிர்த்தினதுபோல என்னை வருத்த மன்மதன் கருப்புவில்லை வளைத்தலையுந் தீர்த்தருளவேண்டும். ()

தித்தன் பரவை வெளிநீங்கிச் சேய்தொழச் செல்பதவு ந்

தித்தன் பரவை முறையிட மாங்குறை தீங்குறவே

தித்தன் பரவை தழைக்கவின் காவெனச் சென்னியின்மேல்

தித்தன் பரவையில் வேலத்த னே!குரு சிலத்தனே!

(ப-ரை)

தித்தன்	=	கிரணங்களையுடைய சூரியன்
பரவு	=	சஞ்சரிக்கின்ற
ஐ	=	அழகிய
வெளி	=	ஆகாசத்தையும்
நீங்கி	=	கடந்து

சேய்	=	பிள்ளையாகிய பிரமாவும்
தொழ	=	வணங்கும்படி
செல்	=	சென்று
பதவுத்தித்தன்	=	பாதத்தை யூர்த்தாண்டவமாக எடுத்த திருமாலும்
பாவை	=	சமுத்திரமும்
முறையிட	=	அலறுகையில்
மா	=	மாவுருக்கொண்டுநின்ற சூரனால்
குறை	=	உண்டான குறைபாட்டையும்
தீங்கு	=	தீமையையும்
உறவே	=	முழுதும்
தீத்து	=	அற்றுப்போகும்படி யொழித்து
அன்பர்	=	அடியார்களுடைய
அவை	=	கூட்டம்
தழைக்க	=	அதிகரிக்கும்படி
விண்	=	அமராபதியை
கா என	=	காப்பாற்றென்று சொல்லி
சென்னியின்மேல்	=	முடியின்மேல்
நீத்தன்	=	கங்கையைச் சூடிய பரமசிவன்
பாவு	=	துதித்த
ஐயில்	=	கூரிய
வேல்	=	வேலாயுதத்தை
அத்தனே!	=	கரத்திலுடையமுருகக்கடவுளே!
குரு சிலத்தனே!	=	குருவாகிப் பரமசிவனுக்குப் பிரணவப்பொருளை யுபதேசித்த நற்குணக்குன்றமே!

(க-ரை) திருநெடுமால் முறையிடுகின்றதைக் கண்டு "சமுத்திரத்தின்கண் மாவுருக்கொண்டு நின்ற சூரனை வதைத்துப் பத்தர்குழாந் துன்பமற்று வாழும்படி அமராபதியைக் காப்பாற்று" என்று பரமசிவன் சொல்லுங்கால் வணங்கி யப்படியே முடித்த வேலாயுதனே! அப் பரமசிவனுக்குக் குருவா யுபதேசித்தவனே! (குஎ)

சிலங் கனமுற்ற பங்கா! காசல திரக்கநி
சிலங் கன!முற்ற முத்தூர்செந் தூர! சிகண்டியஞ்சு
சி!லங் கனமுற்ற வேதனை மேவித் தியங்கினஞ்சி
சிலங் கனமுற்ற விப்பிறப் பூடினிச் சேர்ப்பதன்றே.

(ப-ரை)	சிலம்	= தயாளத்திலும்
	கன	= மகத்துவத்திலும்
	முற்ற	= மேற்பட்ட
	அபங்கா!	= பங்கமில்லாதவனே!
	கா	= கோபத்தையுடைய
	சலதி	= சமுத்திரத்தின்கண்
	ரக்க	= அசுரக்கூட்டமாகிய
	நிசி	= இருளை
	லங்கன!	= கடிந்தவனே!
	முற்றம்	= முன்றிலின்கண்
	முத்து	= முத்துகள்
	ஊர்	= இரைந்திருக்கின்ற
	செந்தூர!	= திருச்செந்தூரில் வாழ்பவனே!
	சிகண்டி	= மயில்வாகனனே!
	அம்	= அழகிய
	சுசி!	= பரிசுத்தமானவனே!
	லங்கனம்	= பசியாகிய அக்கினியினால்
	உற்ற	= பொருந்திய
	வேதனை	= வருத்தத்தை
	மேவி	= அடைந்து
	தியங்கினம்	= மயங்குகின்றேம்!
	சிசி	= மிகவு மிகழ்ச்சியான
	லங்கனம்	= பங்கமாம்
	முற்ற	= முழுதுமாதலால்,
	இப் பிறப்பூடு	= இப்படிப்பட்ட சனனத்திலே

இனி = இனிமேலும்
சேர்ப்பது = சோப் பண்ணுவது
அன்று = நன்றல்ல.

இக் கவியும், மேற்கவியும் சேர்ப்பதென்னும் ஒரே பொழிவாயையும், அன்று என்னும் ஒரே பயனிலையயுங் கொண்டு முடிந்தன.

(க-ரை) பங்கம் அற்றவனே! சமுத்திரத்தின்கண் அசுரர் கிளையை மாய்த்தவனே! திருச்செந்தூர் நாயகனே! மயில்வாகனனே! பரிசுத்த மானவனே! உதராக்கினிக்கே யிரைதேடி வருந்துகின்ற யிகழ்ச்சிக் கிட மான இச் சனனத்தை யின்னும் யான் அடையாதிருக்கும்படி யொழித்த னன்று. (ருஉ)

சேர்ப்பது மாலய நீலோற் பலகிரித் தெய்வவள்ளி
சேர்ப்ப! து மாலய முற்று ரெனப்பலர் செப்பவெப்புச்
சேர்ப்பது மாலய வத்தைமன் யாக்கை சிதைவதன் முன்
சேர்ப்பது மாலய வாசவன் செப்பிய செப்பகத்தே.

(ப-ரை)

சேர் = நெருங்கியிருக்கின்ற
பதும் = தாமரைகளும்
ஆல = அசைகின்ற
அம் = சலத்தின்கண்
நீலோற்பல = செங்கழுநீர் மலர்கின்ற
கிரி = திருத்தணியில் வாழும்
தெய்வ = தெய்வீகமாகிய
வள்ளி = வள்ளியம்மைக்கு
சேர்ப்ப! = தலைவனே!
துமா = 'தும்மலினால்
லயம் உற்றார் = மரணமடைந்தார்'
என = என்று

பலர்	=	பலரும்
செப்ப	=	சொல்ல
வெப்பு	=	வெதும்புகின்ற
சேர்ப்பது	=	சிலேத்துமமும்
மால்	=	மயக்கமும்
அயவத்தை	=	பஞ்சாவஸ்தைகளும்
மன்	=	நிலைபெற்ற
ஆக்கை	=	இவ்வுடல்
சிதைவதன் முன்	=	அழிவதற்கு முன்னமே
மால்	=	விஷ்ணுவும்
அப	=	பிரம்மாவும்
வாசவன்	=	இந்திரனும்
செப்பிய	=	புகழ்ந்தோதிய
செ	=	சிவந்த
பதம்	=	திருவடித்தாமரையில்
சேர்ப்பது	=	என்னைச் சேர்த்தருள வேண்டும்.

ஈ - தோன்ரு எழுவாய், சேர்ப்பது - பயனிலை. அத்து - சாரியை.

(க-ரை) திருத்தணி மலையோனே! வள்ளி நாயகனே! வெப்பும் சிலேத்துமமு மயக்கமுமாகிய அவஸ்தை நிறைந்த என்னுடல் அழிந்துவிடுவதன் முன்னும், 'தும்மினவுடனே இறந்தான்' என்று பலர் சொல்வதன் முன்னும்; பிரமா, விஷ்ணு, இந்திரன் முதலினோர் புகழு நின் பாததாமரையி லென்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ()

செப்பத் தமதிலை மாற்ருர் கொளுமுன்னஞ் செல்வர்க்கிடச்
செப்பத் தமதிலை யென்ருனுய் வார்தெய்வ வேழமுகன்
செப்பத் தம!திலை வானுத ஞேக்கினர் சேனில்வெள்ளிச்
செப்பத் தமதிலை வென்ருர் குமாரவத் திக்கரசே!

(ப-ரை) தெய்வ = தெய்வீகமாகிய
வேழமுகன் = யானைமுக விநாயகரால்
செப்பு = புகழப்பட்ட
அத்தம! = (அவரது) தம்பியே!
தில்லை = சிதம்பர நடேசரான
வான் = ஒளி பொருந்திய
நுதல்நோக்கினர் = நெற்றிக்கண்ணை யுடையவரும்
சேணில் = ஆகாசத்தில்
வெள்ளி = வெள்ளியும்
செப்பு = செம்பும்
அத்த = பொன்னுமான
மதிலை = மதிலையுடைய திரிபுரத்தை
வென்றார் = செயித்தவருமாகிய பரமசிவனது
குமார! = மைந்தனே!
அத்திக்கு = தெய்வயானை நாயகிக்கு
அரசே! = தலைவனே!
செப்ப = நடுவுநிலைமையால்
தமது = தங்களுடைய
இல்லை = இல்வாழ்க்கைக்குரிய மனைவியை யும்
மாற்றார் = பகைஞர்கள்
கொளுமுன்னம் = கைப்பற்றிக்கொள்ளு முன்னமே
செல்வர்க்கு = ஐசுவரியவான்களுக்கு
இட = (வறியோர்க்கு) இட்டுண்ண
செப்பு = சிவந்த
அத்தம் அது = கையானது
இல்லை = இல்லையாயின்
எங்ஙன் = எப்படி
உய்வார் = பிழைப்பார்கள்?

செல்வர் - தோன்றா எழுவாய், எங்ஙன் உய்வார் - பயனிலை.
ஏ - அசை.

(க-ரை) கணபதிக்கு இளையோனே! பாலலோசனரும் திரிபுரதகன ரும் தில்லைநடேசருமான பரமசிவனது மைந்தனே! தெய்வயானை நாயக னே! செல்வமுடையார் அஃது நிலையாமையென்றறிந்தும் அதனால் நல் அறஞ் செய்யாதிருப்பாராயின் எப்படிக் கடைத்தேறுவார்கள். (௬௦)

திக்கா சத்தி தவன்சென்று முன்றி திகுமார்வந்
திக்கா! சத்தி யிடத்தோ யென்செய்வ தெனத்தருநீ
திக்கா சத்தி விதிர்த்திலை யேலெவன் செய்குவரத்
திக்கா சத்தி யலைவாய் வளர்நித் திலக்கொழுந்தே!

(ப-ரை) அத்திக்கு	=	தெய்வயானைக்கு
அரசு	=	நாயகனே!
அத்தி	=	சமுத்திரத்தின்
அலைவா	=	அலை மோதுகின்ற திருச்செந் திற்பதியில்
வளர்	=	வளர்கின்ற
நித்திலக்கொழுந்தே	=	முத்தின் கொழுந்தொளியான வனே!
திக்கர்	=	திக்குப் பாலகர்களும்
அச	=	ஆட்டை
திதவன்	=	நிலைபெற்றவாகனமாகவுடைய அக்கினியும்
முன் சென்று	=	முற்காலத்திற் பரமசிவனிடத் திற் போய்
அர	=	'சங்கரனே!
சத்தி	=	உமையை
இடத்தோய்!	=	இடதுபாகத்திலுடையோனே!
திதி குமரர்	=	திதியின் பிள்ளைகளாகிய அசு ரர்கள் செய்த
வந்திக்கு	=	கொடுமைக்கு
என் செய்வது	=	எப்படித்தப்பிப்பிழைப்போம்?'

என	= என்று முறையிடுகையில்,
தரும்	= அப் பரமசிவன் உமக்களித் தருளிய
நீதி	= (அடியார் இடரை நீக்கும்) நெறியையுடைய
கா சத்தி	= திருக்காத்தின் வேலாயுத த்தை
விதிர்த்திலையேல்	= நீ பெறிந்துஅவ்வசுரர் களையை யழிக்காவிடில்
எவன் செய்குவர்	= அத்தேவர்கள் என்ன செய்து பிழைப்பார்கள்?

அவர்கள் - தோன்றா எழுவாய், எவன் செய்குவர் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) தெய்வயானை நாயகனே! திருச்செந்திற்பதியில் வாழு முத்தொளியானவனே! முன் தேவர்கள் முறையிடக் கேட்டுப் பரமசிவ னருளிய வேற்படையை நீர் செலுத்தாவிடில் அசுரர்கள் செய்த தீமை யைக் கடந்து அவர்கள் பிழைப்ப தெப்படி? (சுக)

திலமுந் தயில முநிகா வெங்குந் திகழ்தருசெந்
தில!முந் தயில! முருகா வெனுதத் திங்கையினித்
திலமுந் தயிலமு கந்தா வுருகிய சித்தவென்னே
திலமுந் தயில கலவினை மேவித் தியங்குவதே.

(ப-ரை)	திலமும்	= 'என்ளும்
	தயிலமும்	= எண்ணெயும்
	நிகா	= ஒப்பாக
	எங்கும்	= எவ்விடங்களிலும்
	திகழ்தரு	= நிறைந்து விளங்குகின்ற
	செந்தில!	= திருச்செந்திற்பதியோனே!
	முந்து	= ஆபுதவருக்கங்களின்முதன்மை யான

அயில!	= வேலாயுதத்தையுடையவனே!
முருகா	= குமாரக்கடவுளே!
அத்தி	= தெய்வயானை நாயகியினது
நகை	= தந்தமாகிய
இன்	= இனிய
நித்திலம்	= முத்தானது
உந்து	= செலுத்துகின்ற
அயில்	= நகரப்பட்ட
அமுதத்தால்	= அதா அமுதத்தால்
உருகிய	= குழைந்த
சித்த	= இருதயத்தையுடையோனே!'
எனுது	= என்று துதித்து ஓலமிடாது
ஏதிலம்	= (வழியடிமையாகிய யாம்) அய லோர்போல
முந்தயில்	= முற்சனனத்தினுல் வந்த
அசல	= பெரிதான
வினை மேவி	= தீவினையுற்று
தியங்குவது	= வருந்துகின்றது
என்	= என்ன காரணம்?

தியங்குவது - எழுவாய், என் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-வை) 'தெய்வயானை நாயகியின் அதரபானத்தா லுருகு மிருதய னே! எங்கும் எள்ளும் எண்ணெயும்போ னிறைந்து விளங்குகின்றவ னே! முருகனே! வேலாயுதனே! செந்திற்பதியோனே!' என்று துதி யாம லுனது வழியடிமையாகிய யாம் அயலோர்போலப் பழவினையான் மயங்குகின்றது என்ன? (கூஉ)

தியங்காப் பொறியுண் டெனுந்தனுத் திதனு மேதியைபூர்
தியங்காப் பொறியுண் டவமிலி யேயென்று செப்பலுஞ்சத்
தியங்காப் பொறியுண் டயன்கைப் படாது திரவெற்புநி
தியங்காப்பொறியுண்டைபண்டுயப்போர்செய்தசேவகனே!

(ப-ரை)	நிதியம்	= சங்கநிதியும் பதுமநிதியும்
	கா	= கற்பகத்தருவும்
	பொறியுண்டை	= செல்வத்திரளையுமுடைய பொன்னுலகானது
	பண்டு	= பூர்வத்தில்
	உய	= பிழைக்கும்படி
	நிர	= நிலைபெற்ற
	வெற்பு	= கிரவுஞ்சகிரியை
	போர் செய்த	= போரினைச் செய்து வென்ற
	சேவகனே!	= வீரனே!
	நியங்கா	= மயங்காத
	பொறியுண்டெனும்	= ஐம்பொறிகளையுடைய
	தனு	= உடல்
	நீதலும்	= வேகின்றதும்,
	மேதியை	= எருமைக்கடாவை
	ஊர்தி	= வாகனமாகவுடைய யமன்
	அங்கா	= (என்னைக் கொண்டுபோய் 'வாயைத் திற' என்றும்,
	பொறி	= யான் செய்த பாவத்திற்காகத் 'தீயை,
	உண்	= நின்' என்றும்
	தவம் இலியே என்று	= 'நற்றவத்தைச்செய்யாத பாவியே' என்றும்
	செப்பலும்	= சொல்லுதலும்
	சத்தியம்	= உண்மையாதலால்
	பொறி உண்டு	= பிரமலிபி யடைந்து
	அயன் கைப்படாது	= பிரமதேவன் சிருஷ்டிக்குள் ஆகாமற்பிறப்பொழியும்படி
	கா	= இனியாவது காத்தருளும்.

ந - தோன்று எழுவாய், கா - பயனிலை. எ - அசை.

(க-ரை) முன் கிரவுஞ்சகிரியைப் பிளந்து தேவலோகத்தைக் காத்த வீரனே! ஐம்பொறிகளையுடைய வுடல் சாம்பலாவதும், செய்த பாவத்துக்குத் தக்கபடி தீப்பொறியை யூட்டும் யமதண்டனைக்கு நான் உள்ளாவதும் சத்தியம்; இனியாவது இவ்வுடற் சுமை கொள்ளாமற் பிறப்பு அறக் காப்பாற்றவேண்டும். (கூ)

சேவக மன்ன மலர்க்கோமுன் னீசொலத் தெய்வவள்ளி
சேவக மன்ன வதனம் புய! கிரி செற்றமுழுச்
சேவக! மன்ன! திருவாவி னன்குடிச் செல்வ! கல்விச்
சேவக மன்ன முனிக்கெங்ங ஞானித் திகைப்புற்றதே.

(ப-ரை)

தெய்வ	=	தெய்வீகமாகிய
வள்ளி	=	வள்ளிநாயகியினது
சே	=	சிவந்த
அகம் அன்ன	=	இருதய தாமரைபோன்
வதன அம்புய!	=	முகாரவிந்தனே! [ற
கிரி	=	கிரவுஞ்சகிரியை
செற்ற	=	பிளந்த
முழு சேவக!	=	ஒப்பற்ற வீரனே!
மன்ன!	=	தலைவனே!
திருவாவினன்குடி செல்வ!	=	சிறந்த பழனிப்பதி வாழுங் குமாரக்கடவுளே!
சே	=	இடபவாகனத்தின்
அகம்	=	மேல்
மன்னு	=	நிலைபெற்றுவருகின்ற
அமலர்க்கு	=	பரமசிவனுக்கு
ஓம்	=	பிரணவப்பொருளை
முன்	=	பூர்வத்தில்
நீ சொல	=	நீயுபதேசிக்க

கல்விச் சேவகம்	= வேதமோதுந் திறத்தையும்
அன்னம்	= அன்னவாகனத்தையுமுடைய
முனி	= பிரமா
எங்ஙன்	= எவ்விதத்தினாலே
நாணி	= வெட்கி
திகைப்புற்றது	= அப்பிரணவப்பொருள் தெரியாமல் மயங்கினது?

திகைப்புற்றது - எழுவாய், எங்ஙன் - பயனிலை. கு - சாரியை.

(க-ரை) வள்ளிநாயகி யிருதயதாமரைபோன்ற வதனம்புயனே! கிரவுஞ்சகிரியைப் பிளந்த வீரனே! பழனிப்பதியானே! தலைவனே! பரமசிவனுக்கு உபதேசித்த பிரணவத்திற்கு வேதமோதுந் திறத்தையுடைய பிரமன் பொருள் தெரியாமல் நாணித் திகைப்புற்றிருந்ததெப்படி? (௯௪)

திகைப்படங் கப்புயந் தந்தரு ளானென் படிங்கனிய
திகைப்படங் கத்தமை யார்செந்தி லானென்ப டென்னனுப
திகைப்படங் கப்புகல் சேயென்பள் கன்னிகண் ணீர்தரவி
திகைப்படங் கத்தமை யாதெமை யாட்கொளுஞ் சிகாமே.

(ப-ரை)

கன்னி	= எனதுஉயிராகியபெண்ணானவள்
கண்ணீர் தர	= கண்ணீர் சோரும்படியாக
திகைப்பள்	= மயங்குகிறாள்;
தங்க	= தழுவி யுயிர்பெற்றிருக்கும்படி
புயம்	= 'தனது புயத்தை
தந்து அருளான்	= தந்து கிருபைசெய்கின்றானில்லை'

என்பள்	=	என்கிறாள்;
திங்கள்	=	சந்திரனை
நியதி வைப்பள்	=	நித்திய முபாலம்பனஞ் செய்கிறாள்;
தம்	=	'தமது
கத்து	=	இப்படி வருந்தி முறையிடுதலை
செந்திலார்	=	செந்திற் குமரர்
அமையார்	=	க்ஷமித்து இரக்ஷிக்கின்றாரில்லை'
என்பள்	=	என்கிறாள்;
தென்னன்	=	'கூன்பாண்டியனது
உயதி	=	(சுர)வருத்தத்தின்
வைப்பு	=	வெப்பம்
அடங்க	=	தணியும்படி
புகல்	=	(தமிழ் வேதமாகிய தேவாரத்தை) மொழிந்தருளிய
சே என்பள்	=	சம்பந்தப் பிள்ளையே' என்றுஞ் சொல்லுகிறாள்; (ஆதலால்)
விதி	=	பிரமனது
கைப்படு	=	கையினாற்சிருஷ்டிக்கப்படுகின்ற
அங்கத்து	=	உடற்பைக்குள்
அமையாது	=	இவ்வான்மா அமைக்கப்பட்டுச் சனன முறாதபடி
எம்	=	எம்முடைய
ஐ	=	குலதெய்வமே!
சீகரமே	=	அழகிய குமாரக்கடவுளே!
ஆட்கொளும்	=	அடிமைகொண்டருளவேண்டும்.

நீ - தோன்றா எழுவாய், ஆட்கொளும் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) "எங்கள் குலதெய்வமான அழகனே! என்னுயிராகிய பெண்ணானவள் 'செந்திற்பதியான் யான் முறையிடுங் குறையைத் தணிக்கின்றானில்லை; அவன் புயத்தைத் தழுவத் தரவுமில்லை

என்றும், 'கூன்பாண்டியன் சுரம் தணித்தவனே!' என்றும், சொல்லுகிறான். சந்திரனையும் தினந்தோறும் வெறுத்து மயங்குகிறான்; இனி இப்படிப்பட்ட ஜனனமுற்று வருந்தாவண்ணம் ஆண்டு கொள்ளவேண்டும்." (கரு)

சிகர சிந்துர வுத்தவெஞ் சூர செய! புயவ

சிகர சிந்துர வல்லிசிங் கார! சிவசுத! சு

சிகர! சிந்துர கந்தர வாகன் சிறைவிடுஞ் சு

சிகர! சிந்துர மால்வினைக் குன்றைச் சிசண்டிகொண்டே.

(பதம்)	சிகரம்	=	அலைகளையுடைய
	சிந்து	=	சமுத்திரத்தின்கண்
	ரவுத்த	=	இராவுத்தனான
	வெம்	=	கொடிய
	சூர	=	சூரனை
	செய!	=	வென்றவனே!
	புய	=	உனது திருப்புயத்தை
	வசிகர	=	வசீகரிக்தவில்வாஞ்சையுள்ள
	சிந்துர	=	திலகத்தையுடைய
	வல்லி	=	வள்ளிநாயகிக்குரிய
	சிங்கார!	=	அலங்காரத்தையுடையவனே!
	சிவ சுத!	=	பரமசிவனது மைந்தனே!
	சுசி	=	அக்கினியினது
	கர!	=	கையிலிருந்தவனே!
	சிந்துர!	=	வெள்ளையானையையும்
	கந்தர	=	மேகத்தையும்
	வாகன்	=	வாகனமாகக்கொண்ட இந்திரனது
	சிறை	=	சிறையை
	விடும்	=	களைந்த
	சுசிகர!	=	பரிசுத்தனே!
	உர	=	வலிய

மால்	=	மயக்கத்தைத் தராநின்ற
வினை	=	இருவினையாகிய
குன்றை	=	கன்மலையை
சிகண்டிகொண்டு	=	மயில்வாகனரூடரா யென்முன் எழுந்தருளி
சிந்து	=	சிதறவடி.

நீ - தோன்று எழுவாய், சிந்து - பயனிலை. எ - அசை.

(க-ரை) சமுத்திரத்தின்கண் வலிய சூரனை வென்றவனே! அழகிய புயாசலனே! வள்ளிநாயகனே! பரமசிவன் மைந்தனே! அக்கினியின் கையி லிருந்தவனே! இந்திரனது சிறையைக் களைந்த பரிசுத்தனே! நீ மயிலேறி வந்து என் வினையாகிய குன்றைப் பொடிபடுத்த வேண்டும். (கசு)

சிகண்டிதத் தத்த மரவாரி விட்டத் திதிபுத்ரரா
சிகண்டிதத் தத்த நகபூ தர!தெய்வ வள்ளிக்கொடிச்
சிகண்டிதத் தத்த மலர்மேற் குயித்திடை செப்புருவஞ்
சிகண்டிதத் தத்த கறபோ பலமென்னுஞ் சேகரனே!

(ப-ரை)	சிகண்டி	=	மயில்வாகனத்தை
	தத்த	=	சதிபாய்ந்து செல்லும்படி
	தமர	=	முழங்குகின்ற
	வாரி	=	சமுத்திரத்தின்கண்
	விட்டு	=	நடத்தி
	அ	=	அந்த
	திதி	=	திதியினுடைய
	புத்ர ராசி	=	பிள்ளைகளாகிய அசுரக் கூட்டங்களை
	கண்டித	=	சேதித்தவனே!
	தத்த	=	தந்தத்தையுடைய

நக பூதர! = பாம்புபோன்ற திருச்செங்கோட்டுக்கதிபனே!
தெய்வ = தெய்வீகமான
வள்ளிக்கொடிச்சி = குறமாதாகிய வள்ளிநாயகியை
கண்டு = பார்த்து
இதத்து = இதமாக
அத்தம் மலர் = உன் கைகளாகிய மலரை
மேல் குவித்து = சென்னிமேற் கூப்பி
இடை = 'பெண்ணே! உன் இடையானது
செப்பு = சிறப்பித்துச் சொல்லத்தக்க
உரு = வடிவமாகிய
வஞ்சி = வஞ்சிக்கொடியே;
கண் = விழி
தித = நிலைபெற்ற
தத்து = ஆபத்துகளெல்லாம்
அகல் = நீங்குகின்ற
தபோபலம் = (விரகாக்கினியைத் தணித்தலால் நான் செய் தவத்தின் பயனே'
என்னும் = என்று நலம்புனைந்துரைக்கும்
சேகரனே! = தலைவனே!

(க-ரை) சமுத்திரத்தின்கண் மயிலேறிச்சென் றசுரர் கிளையை மாய்த்தவனே! திருச்செங்கோட்டு மலையாதிபனே! வள்ளிநாயகியை நோக்கிச் சென்னிமேற் கைகூப்பி, 'உன் இடை வஞ்சிக்கொடியே! உன் கண்கள் என் தவப்பயனே' என்று நலம் பாராட்டுங் குமாரக்கடவுளே! (௬௭)

சேகர வாரண வேல்வீர! வேடச் சிறுமிபத
சேகர! வாரண மேவும் புயாசல! தீவினையின்
சேகர வாரண வெற்பாள! நாளுந் த்ரியம்பகனார்
சேகர வாரண நின்கையில் வாரணஞ் சிவனென்றே.

(ப-ரை)	சே	= (அடியார்களைக்) காத்தலில்
	காவா	= வஞ்சித்த லில்லாத
	ரண	= யுத்தத்தில் வலி தங்கிய
	வேல்	= வேலாயுதத்தை யுடைய
	வீர!	= வீரனே!
	வேடச் சிறுமி	= குறச்சிறுமியாகிய வள்ளி நாயகி யினது
	பத	= பாதத்தை
	சேகர!	= முடியிற் றரித்தவனே!
	வாரணம்	= தெய்வயானை
	மேவும்	= தழுவும்
	புயாசல!	= மலைபோன்றபுயத்தையுடையவனே!
	தீவினையின்	= கொடிய வினையின்
	சேகு	= வயிரத்தை
	அர!	= சங்கரிப்பவனே!
	ஆரண	= வேதம் பூசிக்கின்ற
	வெற்பாள!	= திருச்செங்கோட்டு மலைக்கதிபனே!
	நாளும்	= நாடோறும்
	த்ரியம்பகனார்	= திரிநேத்திரங்களையுடைய பரமசிவ னது
	சே	= இடபவாகனமாகிய விஷ்ணுவின்
	கர	= கையி லிருக்கின்ற
	வாரணம்	= சங்குக்கும்
	நின்	= உனது
	கையில்	= திருக்கரத்தி லிருக்கின்ற
	வாரணம்	= கொடியாகிய கோழிக்கும்
	சிவனென்றே	= இரவு நீடியாமல் விடிதலைக் காட்டித் தொனி செய்தலாலுங் கூவுதலாலும் பிராண னென்றுகவே யிருக்குமோ.

சிவன் - எழுவாய், ஒன்றே - பயனிலை. ஏ - அசை. (இக் கவியும், மேற் கவியும், குளகம்.)

(க-ரை.) அடியார்களைக் காக்கும் வேலாயுதத்தை யுடையவனே! வள்ளிநாயகி பாதசேகரனே! தெய்வயானை தழுவும் புயனே! வயிரமான வினையை யொழிப்பவனே! திருச்செங்கோட்டு மலையை யுடையவனே பரமசிவனுக்கு இடபவாகனமாகிய விஷ்ணுவின் கையிலிருக்கின்ற சங்கும் உனது காத்தி லிருக்கின்ற கொடியாகிய கோழியும் பொழுது விடிதலைக் காட்டித் தொனி செய்தலுங் கூவுதலு மொன்று யிருத்தலா லவற்றிற்குப் பிராணனு மொன்றாகவே யிருக்குமோ. (௬அ)

சீவன சத்துரு கன்பாற் பிறப்பறத் தேவருய்யச்
சிவன சத்துரு மிக்குமெய்யோன்கையிற்சேர்த்தசெவ்வேள்!
சிவன சத்துருச் செப்பான் மருகவெ னுநிடையே
சிவன சத்துரு வெய்தியெய் தாப்பழி சிந்திப்பதே.

(ப-ரை)

சீவன்	=	பிராணன்
அசத்து	=	சத்தல்ல ஆகையால் (சீவனும் தனுவுமிவைந்திருக்கும்போதே)
உருகு	=	இளகத்தக்க
அன்பால்	=	பக்தியினால்
பிறப்பு	=	சனனம்
அற	=	(சத்து இன்னதென் றறிந்து) ஒழியும்படி
தேவர்	=	தேவர்கள்
உய்ய	=	பிழைக்கும்படியாய்
சிவன்	=	சிவகாரணனான பரமசிவனால்
அசத்து	=	ஆட்டுவாகனத்தையுடைய
உருமிக்கும்	=	வெப்பத்தைத் தருகின்ற
மெய்யோன்	=	தேகத்தையுடைய அக்கினியினது
கையில்	=	காத்தில்
சேர்த்த	=	சேர்க்கப்பட்ட
செவ்வேள்!	=	குமாரக்கடவுளே!

சீ = பிரகாசம் பொருந்திய
வனசத்து = தாமரைத்தவிசையுடைய
உருச் செய்யாள் = சிவந்த திருமேனியை யு டை ய மகாலட்சுமிக்கு
மருக! = மருகனே!
எனது = என்றுள்ளத்திருத்தித் தியானிக் காமல்
இடையே = மத்தியில்
சீவன் = சீவனனது (சத்தாகியபரத்தையும் அசத்தாகிய தன்னையு மறிவது விட்டு)
அசத்து = அசத்தாகிய
உரு = (மலபாண்டமாகிய) உடலை
எய்தி = அடைந்து
எய்தாப் பழி = அதற்கு ஏற்கத் தகாத பெரும் பழிகளை
சிந்திப்பது = (என்னிருதயம்)சிந்தித்துக்கொண்டு அவமே காலங் கழிக்கின்றது.

இருதயம் - தோன்ரு எழுவாய், சிந்திப்பது - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) சீவன் அசத்தாயிருந்தும் அவ் அசத்தைப்பற்றி வருந் தேகாதி முதலிய பிறப்பொழியும்படி சத்தாகிய பரனே! தேவர்களைக் காத்த செவ்வேளே! இலக்குமியின் மருகோனே! என்று அன்பினு லுரு கித் துதியாமல் அத்தேகம் பிழைத்தற்குரிய சீவனத்தைப்பற்றி அடாத பழியை யென்னிருதயஞ் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. (௯௯)

சிந்தூர வித்தக வாரும் புகர்முகத் தெய்வவெள்ளைச்
சிந்தூர வித்தக வல்லிசிங் காரசெந் தூர குன்றஞ்
சிந்தூர! வித்தக! முத்திக்கு மாய்நின்ற செல்வ! துஞ்சா
சிந்தூர வித்தக னம்போலு மிங்கிளந் திங்களுமே.

(ப.ரை) சிந்தூர = திலதந் தீட்டிய
இத்தகவு = இத் தகமைப்பாடு
ஆரும் = நிறைந்திருக்கின்ற
புகர் = புள்ளி பொருந்திய
முக = முகத்தையுடைய
தெய்வ = தெய்வீகமான
வெள்ளைச்சிந்தூர = அயிராவதத்தினிடம் வளர்ந்த
வித்தக = அற்புதமான
வல்லி = தெய்வயானைக்கு
சிங்கார! = இனிமையானவனே!
செந்தூர! = செந்திற்பதிக்கு நாயகனே!
குன்றம் = கிரவுஞ்சகிரியை
சிந்து = பொடி செய்த
உர! = வல்லவனே!
வித்தக! = சர்வக்ஞனே!
முத்திக்கும் = மோக்ஷத்திற்கும்
ஆய் = ஆராய்ந்தருள்செய்
நின்ற = அடியவர்கட்கெல்லாந் தாய்போல நின்ற
செல்வ! = செல்வனே!
சிந்து = சமுத்திரம்
துஞ்சா = கண்ணுறங்காமல் முழங்குகின்றது;
இங்கு = இவ்விடத்தில் (இடைவிடாமல்)
இளம் = இளமைதங்கிய
திங்களும் = குளிர்ந்த சந்திரனும்
ரவி = சூரியனுடைய
தகனம் போலும் = காந்தியைப்போலத் தகிக்கின்றது.

நீ - தோன்றா எழுவாய், ஆய் - பயனிலை, ஏ - அசை.

(க-ரை) சிந்தூரந் தீட்டும் புகர்முகத்தையுடைய அயிராவதத்தினிடம் வளர்ந்த தெய்வயானை நாயகனே! முத்திக்கு வித்தகனே!

வஞ்சகிரியைத் தகர்த்த செந்தில் நாயகனே! நிறைந்த செல்வனே!சமுத்திர முழங்கியும், சந்திரன் வெப்பத்தைத் தந்தும் என்னை வருத்துவதை நீ யாய்ந்தருள். (எ0)

திங்களு மாசுண மும்புனை வார்செல்வ னென்னையிரு
திங்களு மாசுண மாக்கும் பதாம்புயன் செந்திலன்னாள்
திங்களு மாசுண மன்போல் விழியுஞ் செழுங்கரும்புந்
திங்களு மாசுண நன்றான மாற்றமுந் தீட்டினன்றே.

(ப-ரை) திங்களும் = சந்திரனையும்
மாசுணமும் = அரவத்தையும்
புனைவார் = தரித்துக்கொள்ளுகின்ற பரமசிவனது
செல்வன் = புதல்வனும்,
என் = என்னுடைய
ஐயிரு திங்களும் = பத்துமாத மென்னுங் காலவளவுக்குட்பட்டுத் தாயின் கர்ப்பத்திலுறும் பிறவித் துன்பத்தையும்
மா = மிகவும்
சுண்ணமாக்கும் = நீறுக்கத்தக்க மகத்துவம் பொருந்திய
பதாம்புயன் = திருவடித் தாமரையை யுடையவனுமாகிய குமாரக்கடவுளது
செந்தில் = திருச்செந்திற் பதியை
அன்னாள் = ஒத்து விளங்காநின்ற இம்மங்கையினுடைய
திங்கு = தீமைகளை
அளும் = உண்டாக்கும்
மாசு = (ஆத்மகோடிகள் செய்யும் பாவங்களாகிய) குற்றத்தை
உள் = ஆராய்கின்ற

நமன்போல்	=	யமனையொத்த
விழியும்	=	கண்ணையும்,
செழும்	=	செழுமை தங்கிய
கரும்பும்	=	கன்னலும்
திம்	=	தித்திப்பான
களும்	=	தேனும்
மாசுண	=	(ஒப்பாகாமையால்) குற்றமுறும்படி செய்கின்ற
நன்றான	=	மிகவு மினிமையான
மாற்றமும்	=	மொழியையும்
தீட்டின்	=	எழுத வுன்னாற் கூடுமோனால்
நன்று	=	நன்மையாகும்.

மடலூர்தல் - தோன்றா எழுவாய், நன்று - பயனின்மை. ஏ - அசை.

(க-ரை) சந்திரனையுஞ் சர்ப்பாபரணத்தையுந் தரித்த பரமசிவனது மைந்தனும், என் பிறவியை மாற்றித் தமது திருவடியை யருளும் குமாரக்கடவுளது செந்தாரை யன்ன இம் மங்கையினது யமனையொத்த கண்ணையும், தேனினுங் கன்னலினு மினிய மொழியையு உன்னா லெழுதக் கூடுமோனா லாகும்; கூடாததான் மடலூர்த னன்றன்று. (எக)

தீட்டப் படாவினி யுன்னாலென் சென்னி கறைப்பிறப்பில்
தீட்டப் படாவி யவரல்லன் யான்றிக்கு நான்மருப்புத்
தீட்டப் படாவி தமுகா சலன்சிறை விட்டவன்றாள்
தீட்டப் படாவி வனையே நினைவன் றிசாமுகனே!

(ப-ரை)

கறை	=	உதிரமுதலியவற்றா னிறைந்த
பிறப்பில்	=	கருவிற் சனித்தலினால்
தீட்டப்படு	=	அருசியை யடைகின்ற
ஆவியவர்	=	உயிர்களையுடையவரைப்போல
யான் அல்லன்	=	யான் ஆகேன்;

திக்கு	=	எட்டுத் திக்குகளிற் சென்று
நால் மருப்பு	=	தனது நான்கு கொம்புகளையும்
தீட்டு	=	கூர்மையிடுகின்றதும்
அ	=	அந்த
படா	=	பட்டமும்
வித	=	சித்திர விதங்களும்
முகாசலன்	=	முகத்தையுமுடைய மலைபோன்ற அயிராவதத்தி லேறுகின்ற இந்திரனது
சிறை	=	சிறையை
விட்டவன்	=	நீக்கி யாண்ட குமாரக்கடவுளினுடைய
தாள்	=	திருவடித்தாமரை
தீட்ட	=	அடைய
படா	=	ஒருகாலு மழிவில்லாத
இவனையே	=	இப்படிப்பட்ட முருகனையே
நினைவன்	=	உள்ளத்தி லிருத்தித் தியானிப்பேன் (ஆதலால்)
திசாமுகனே	=	பிரமனே!
இனி	=	இனிமேல்
உன்னால்	=	உன்னாலே
என்	=	என்னுடைய
சென்னி	=	தலையில் விதியை
தீட்டப்படா	=	எழுதப்படாது.

சென்னி - எழுவாய், தீட்டப்படா - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) பிரமாவே! இனி] என்னை யுதிர நிறைந்த கருக்குழியிலழுந்துவோரைப்போல் நினையாதே! இந்திரனது சிறையைத் தவிர்த்தாண்ட குமாரக்கடவுளது பாததாமரையை யடையும்பொருட்டு அவனையே தியானித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; ஆதலால், எனது தலை யுன் கையா லினி யெழுதப்படாது. (எஉ)

திசாமுக வேதனை யன்பாற் கரன்றிங் கடங்களவ
திசாமுக வேதனை சீறிலு மீறிலர் சீறுமம்போ
திசாமுக வேதனை வென்கண்ட வேலன் றினைப்புனத்தந்
திசாமுக வேதனை நண்ணுதண் கார்வரை சேர்பவரே.

(ப.ரை) சீறும் = கோபித்தொலிக்கின்ற
அம்போதி = சமுத்திரத்தின்கண் தோன்றி
சா முக = சாமுகத்தையுடையவனும்
வேதனை = தேவர்கட்குத் துன்பத்தை விளைக்கின்றவனுமாகிய சூரனை
வென் கண்ட = புறங்காட்டச் செய்த
வேலன் = வேலாயுதத்தையுடைய முருகன் வாசஞ்செய்கின்ற
தினைப்புன = தினைப்புனங்களையும்
தந்தி = யானைகளின்
சாமுக = கூட்டங்களையும்
வேதனை = மூங்கில்களையும்
நண்ணு = பொருந்தியிருக்கின்ற
தண் = குளிர்ச்சி பொருந்திய
கார் = மேகங்கள் தவழாநின்ற
வரை = பழமுதிர்சோலைமலையை
சேர்பவர் = அடைந்து இடை விடாமற்றியானிப்பவர்
திசாமுக = நான்குதிக்குமுகங்களையுடைய
வேதன் = பிரமனும்
ஐயன் = அவனது பிதாவாகிய விஷ்ணுவும்
பாற்கரன் = சூரியனும்
திங்கள் = சந்திரனும்
தங்கள் = தங்கடங்கள்

அவதி = ஆயுள் முடிந்து
சாம் = இறக்கின்ற
உகவேதனையீறிலும் = யுகாந்தத்தில் துன்புறும் காலத்திலும்
ஈறிலர் = அழியார்கள்.

சேர்பவர் - எழுவாய், ஈறிலர் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) சமுத்திரத்தின்கண் சூரனைவென்றவேலாயுதப் பெருமானுறைந்தருளிய சோலைமலையை யடைபவர்: பிரமா விஷ்ணு சந்திர சூரியர்க ளெல்லா மழியும் யுகாந்த காலத்தினுந் துன்பமின்றி நித்தியரா யிருப்பார்கள். (எரு)

சேரப் பொருப்பட வித்தே னிறைவன் றிரைசிறையைச்
சேரப் பொருப்பட வல்லவன்! சூரைச் சிகரியுடன்
சேரப் பொருப்பட வென்றண்ட ரேத்திய சேவகன்!வான்
சேரப் பொருப்பட வேணியிற் சேர்த்தவன் செய்தவமே.

(ப-ரை) சேர = சேராசனது
பொருப்பு = கொல்லி மலைச்சாரலையும் வெள்ளி மலைச்சாரலையுமுடைய
அடவி = வனத்தில் வாழ்கின்ற
தேன் = தேன்மொழியையுடைய வள்ளிநாயகிக்கு
இறைவன் = காதலனே!
திரை = அலையானது
சிறையை = கரையை
சேர் = அழியும்படி
அப்பு = மோதுகின்ற
ஓர் = ஒப்பற்ற
உப்பு = உவர்க்கடலை
அட = வற்றும்படி வேல் விட்ட

வல்லவன்!	=	வல்லவனே!
சூரை	=	சூரனை
சிகரியுடன்	=	கிரவுஞ்சகிரியுடன்
சேர	=	அடியோடு
பொரு	=	போர் செய்து
பட	=	அழியும்படி
வென்று	=	ஜெயித்து
அண்டர்	=	தேவர்களால்
ஏத்திய	=	துதி செய்யப்பட்ட
சேவகன்	=	வீரனே!
வான் சேர் அப்பு	=	ஆகாய கங்கையை
ஒருப்பட	=	ஒன்றாக
வேணியில்	=	சடையின்கண்
சேர்த்தவன்	=	அடக்கித் தரித்த பரமசிவன்
செய் தவமே	=	செய் தவமாகிய மைந்தனே.

(க-ரை) கொல்லிமலை வெள்ளிமலைச் சாரலையுடைய வனத்தில் வாழ்கின்ற வள்ளிநாயகிக்குக் காதலனும், சமுத்திரத்தை வேலால் வற்றும்படி செய்தவனும், சூரனையுங் கிரவுஞ்ச கிரியையும் நிர்மூலமாக அழித்துத் தேவர்களால் துதிக்கப்பட்டவனும், கங்காதாராகிய பரமசிவன் செய்தவமென்னு மைந்தனுமாகிய குமாரக்கடவுளே. (எச)

செய்தவத் தாலஞ்சு சிரெழுத் தோதிலந் தீதலருஞ்
செய்தவத் தாலஞ்சு கம்பெறச் சேயுரைக் கேற்றுருப்போய்ச்
செய்தவத் தாலஞ்சு வைக்கனி யீன்றதென் னேம்வினையே
செய்தவத் தாலஞ்சு கின்றன மும்மலச்செம்மல்கொண்டே.

(ப-ரை)

செய் தவத்தால்	=	அழகிய தவத்தினாலாவது
அஞ்சு சிரெழுத்து	=	சிறந்த பஞ்சாக்ஷரத்தை
ஓதிலம்	=	துதிக்கின்றோமில்லை;
தீது	=	தீமை
அலரும்	=	விளையும்

செய்	= நரகபூமி
தவ	= அழிந்துபோகவும்
தாலம்	= உலகெல்லாம்
சுகம்	= நன்மையை
பெற	= அடையவும்
சேய் உராக்கு	= சம்பந்தப்பிள்ளையாக அவதரித்துத் திருவாய்மலர்ந் தருளிய தேவாரத்தினால்
ஏற்று உரு போய்	= ஆணுரு மாறி
செய்த	= சிவந்த
அ தாலம்	= அப்பெண்ணுருவாகிய பனை
சுவை கனி	= இனிய பழத்தை
ஈன்றது	= தந்தது
என்னேம்	= என்று துதிக்கின்றேமில்லை;
மும்மலச்செம்மல்கண்டு	= மும்மலமாகிய போர்வையைத் தரித்துக்கொண்டு
வினையே செய்து	= தீவினையே புரிந்து
அவத்தால்	= வந்த துன்பத்தினால்
அஞ்சுகின்றனம்	= அச்சமுற்றிருக்கின்றனம்.

யாம் - தோன்றா எழுவாய், அஞ்சுகின்றனம் - பயனிலை. (இவ் கவியும், மேற் கவியும் குளகம்.)

(க-ரை) நெஞ்சமே! உலகத்தார் நரகமெய்தாம லின்பத்தை யடையவும், ஆண்பனை பெண்பனையாகிப் பழத்தைக் கொடுக்கவும் சம்பந்தராயவதரித்துத் தேவாரத்தை யருளிச்செய்த குமாரக்கடவுளைத் துதியாமலும், அவரது பஞ்சாக்ஷரத்தை யனுஷ்டிக்காமலும், தவத்தில் முயலாமலும், தீவினைத் தொடர்பால் மும்மலப் பிணிப்புண்டு யாம் அவத்தில் முயன்று அஞ்சுகின்றனம். (எரு)

செம்மலை வண்டு கடாரங்க மாவென்ற திண்படைவேற்
செம்மலை வண்டு வசவார ணத்தனைச் செப்பவுன்னிச்
செம்மலை வண்டு தவந்தமிழ்ப் பாண!தென் டீங்கையில்வாய்
செம்மலை வண்டு விருப்புறு மோவிது தேர்ந்துரையே.

(ப-ரை) செம் = சிவந்த நிறத்தையுடைய
மலை = கிரவுஞ்சகிரியையும்
வண்டு = சங்கினங்கள்
உகள் = உலாவுகின்ற
தரங்கம் = கடலின்கண்
மா = மாவடியாய் நின்றசூரனை
வென்ற = செயித்த
திண் = திண்ணிய
வேல்படை = வேலாயுதத்தையுடைய
செம்மலை = கடவுளை
வண் = வளப்ப மிகுந்த
துவசவாரணத்தனை = கோழிக்கொடியையுடைய குமாரக்கடவுளை
செப்ப = புகழ்ந்து பாட
உன்னி = நினைத்தும்
செம்மலை = மனதைப் புதைத்துவிடாதே;
வண்டு = குற்றம்
தவு = நீங்கிய
அம் = அழகிய
தமிழ்ப்பாண! = தமிழ்ப்பாணனே!
தென் = தெளிந்தும்
தீம் = இனிப்புற்றும்
கையில் = கரத்தில்
வாய் = வாய்ப்பினும்
செம்மலை = பழமையாகிய பூவை
வண்டு = சுரும்பினங்கள்

விருப்புறுமோ	=	இச்சிக்குமோ;
இது	=	இதை
தேர்ந்து	=	ஆராய்ந்து
உரை	=	அக் கடவுளைப் பலகாலும் புகழ்ந்து பாடு!

நீ - தோன்றா எழுவாய், உரை - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) குற்றமின்றி யின்னிசை பாடும் பாணனே! வண்டுகள் அன்றலர்ந்த மலர்களை விட்டுப் பழமையாகிய மலர்களை விரும்புமா? அத்தன்மையள் யானென் றறிந்து நீ கிரவுஞ்சகிரியையும் சமுத்திரத்தில் மாவடிவாய் நின்ற சூரனையும் வென்ற கோழிக்கொடியோனான கந்தசுவாமியினது திருப்புகழைக் குறைவின்றிப் பலகாலும் புகழ்ந்து பாடுவாயாக! (எச)

தேரை விடப்பணி யேறேறி முப்புரஞ் செற்றபிரான்
தேரை! விடப்பணி சூராரி! யென்க தெரிவையர்பால்
தேரை விடப்பணி வாய்ப்படு மாறு செறிந்தலகைத்
தேரை விடப்பணித் தென்றேடி யென்றுந் திரிபவரே!

(ப-ரை)

தெரிவையர்பால்	=	காம வாஞ்சையால் பரத்தையரிடத்தில்
தேரை	=	'தேரையானது
விட	=	விஷத்தையுடைய
பணி	=	பாம்பினது
வாய்	=	வாயில்
படுமாறு	=	அகப்பட்டாற்போலும்'
செறிந்து	=	சிக்கிக்கொண்டு
அலகைத் தேரை	=	பேய்த்தேரென்னுங்கானலை
விடு	=	ஊறுகின்ற
அப்பு	=	சலமானது

அணித்து என்று	= சமீபமாயிருக்கின்றதென்று
என்றும் ஓடி	= எப்போதும் ஓடியோடி
திரிபவரே!	= அலைந்து திரிகின்றவர்களே!
தேரை	= தேவர்களெல்லாங் கூடிச் செய்த தேரை
விட	= அச்சு முறியும்படி
பணி	= செய்து
ஏறு	= இடபவாகனத்தின்மேல்
ஏறி	= இவர்ந்து
மூப்புரம்	= திரிபுரத்தை
செற்ற	= நகைத்தெரித்த
பிரான்	= பரமசிவனுக்கு
தேர்	= பிரணவப்பொருள் தெளியச் செய்த
ஐ!	= சுவாமியே!
விள்	= சொல்லத்தக்க
தப்பு	= குற்றத்தால்
அணி	= நெருங்கிய
சூராரி!	= சூர சங்காரனே!
என்க	= என்று துதிக்கக்கடவீர்கள்!

நீங்கள் - தோன்று எழுவாய், என்க - பயனிலை.

(க-ரை) பாம்பின் வாய்ப்பட்ட தேரைபோல மாதரது மயக்கத்தில் அகப்பட்டுக் கானலை நீரென் றெண்ணிச் செல்பவர்போ லவர்கள் பொய்யின்பத்தை நம்பி வருந்துவோரே! அதை விட்டுத் தேவர்கள் கட்டிச் சமைந்த தேரை முறித்து இடபமேறித் திரிபுர மெரித்த பரமசிவனது சுவாமியே! சூரசங்காரனே! என்று துதியுங்கள். (எஎ)

திரிபுரத் தப்புப் புவிதாத் தோன்றி சிலைபிடிப்பத்
திரிபுரத் தப்புத் தலைபட நாண்டொடுஞ் சேவகன்கோத்
திரிபுரத் தப்புத் திர!மான் மருக! திருக்கையம்போ
திரிபுரத் தப்புத் துறையா யுதவெனச் செப்பு நெஞ்சே!

(ப-ரை)	நெஞ்சே	=	மனமே!
	புரத்து	=	பூரநாளில்
	அப்பு	=	கடல் சூழ்ந்த
	புவி	=	பூவுலகத்தை
	தர	=	பெற்றருளும்படிக்கு
	தோன்றி	=	அவதரித்த உமாதேவி
	சிலை	=	தனதுள்பாகமாகிய இடது கரத்தால் மேருவாகிய வில்லை
	பிடிப்ப	=	பிடித்துக்கொள்ளச் செய்து
	திரிபுரத்து	=	முப்புரத்தின்மேல்
	அப்புத்தலைபட	=	விஷ்ணுவாகிய பாணத்தைப் பிரயோகஞ் செய்யும் பொருட்டு
	நாண்	=	தனது பாகமாகிய வலதுகரத் தால்வாசுகியாகியநாணை
	தொடும்	=	ஏறிட்ட
	சேவகன்	=	பரமசிவனது
	கோத்திரி	=	திருச்செங்கோட்டு மலையை
	புரத்து	=	நகரமாகக் கொண்ட
	அ புத்திர!	=	அந்த மைந்தனே!
	மால் மருக!	=	திருமால் மருகோனே ! என் றும்,
	திருக்கை	=	திருக்கை யென்னு மீனை யுடைய
	அம்போதி	=	சமுத்திரத்தின்கண்

ரிபு	=	அசுரராகிய சத்துருக்களது
ரத்தப் புத்துறை	=	இரத்தங்களையேபுதிய வுறை யாகத் தோய்ந்த
ஆயுத என	=	வேலாயுதத்தை யுடையவனே! என்றும்
செப்பு	=	புகழ்ந்து சொல்லி
திரி	=	நீ யென்றுந் திரிவாயாக!

நீ - தோன்று எழுவாய், திரி - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) நெஞ்சமே! பூரநாளிற் பிறந்த லோகமாதாவாகிய பார்வதி வில்லைப் பிடித்துக்கொள்ள நாணேறிட்டுத் திரிபுரத்தின்மேல் விஷ்ணுவாகிய பாணப்பிரயோகஞ் செய்த பரமசிவனது மைந்தனாகிய திருச்செங்கோட்டு மலையாதிபனே! திருமால் மருகோனே! சமுத்திரத்தில் அசுரரை வதைத்த வேலாயுதனே! என்று சொல்லிக்கொண்டு நீ திரிவாயாக. (எஅ)

செப்பா ரமுதலை மன்னோ திகனங் குரும்பைமுலை
செப்பா ரமுதலை கண்கா னகைமுருந் தீரிருகண்
செப்பா ரமுதலை வாவியிற் சென்றபி ரான்மருகன்
செப்பா ரமுதலை வேர்களை வான்வரைச் சீரினுக்கே.

ஈர் இருகண்	=	நான்கு கண்களையுடைய
செ	=	சிவந்த
பார முதலை	=	பெரிய முதலைவாயிற் சிக்கிய யானையை
வாவியில்	=	தடாகத்தின்கண்
சென்ற	=	இரட்சிக்கும்படி விரைந்து போன
பிரான்	=	திருமாலின்
மருகன்	=	மருகோனும்,

(ம-ரை) செப்பார = மிகவும் தன்னைப் புகழ்ந்து துதிப்பவர்களது
முதலே = பிறப்பின் மூலத்தை
வேர் களைவான் = நிர்மூல மாக்குவோனுமாகிய குமாரக்கடவுளது
வரைச்சிரினுக்கு = மலையில் வாழு மங்கைக்கு,
செப்பு = சொல்லானது
ஆர் அமுது = ஆரமுதம்போலும்;
அல் = இருள்நிறமும்
ஐ = அழகும்
மன் = நிலைபெற்ற
ஓதி = கூந்தலானது
கனம் = மேகம் போலும்;
குரும்பை = குரும்பையொத்த
முலை = தனமானது
செப்பு = செப்புப்போலும்;
கண் = விழியானது
ஆர = முத்துகளையுடைய
முது = பழமையாகிய
அலை = கடல்போலும்;
கால் = ஒளி தங்கிய
நகை = பல்லானது
முருந்து = மயிலிறகி னடிபோலும்.

செப்பு முதலிய - எழுவாய், ஆரமுதமுதலிய - பயனிலை, ஏ-அசை.

(க-ரை.) தடாகத்தின்கண் முதலைவாயிற் சிக்கிய யானையை ரக்ஷித்த திருமால் மருகோனும் தன்னைத் துதிப்பவர்களது பிறப்

பை பொழிப்பவனுமான குமாரக்கடவுளினது மலையில் வாழு மங்கைக்கு மொழி - அமுதமும், கூந்தல் - மேகமும், தனம்-செப்பும், கண் -கடலும், நகை-மயிலிறகினடியும் போன்றிருக்கின்றன. (எசு)

சீராம ராம! சிவசங்க ரா! நுந் திருமுடிக்குச்
சீராம ராம துகரத் துழாயென்பர் தெண்டிரைமேற்
சீராம ராம னிறந்திறக் கத்தொட்ட சேய்கழற்குச்
சீராம ராம னிமையோர் மகுடச் சிகாவிம்பமே.

(ப-ரை)	சீ	=	இலக்குமிக்கு நாயகனான
	ராம	=	அழகிய
	ராம!	=	திருமாலே!
	சிவசங்கரா!	=	பரமசிவனே!
	நும்	=	உங்கள்
	திரு முடிக்கு	=	அழகிய சென்னிகளுக்கு
	சீர்	=	சிறந்த தன்மையாவது
	ஆம்	=	கங்காசலத்தோடே
	அரா	=	அரவாபரணமும்,
	மதுகர	=	தேன் பொருந்திய
	துழாய்	=	திருத்துழாய் மாலையும்
	என்பர்	=	என்று சொல்லுவார்கள்;
	தெள்	=	தெளிந்த
	திரைமேல்	=	அலையையுடைய கடலின்கண்
	சீரா	=	கவசத்தை
	மராம	=	மாமரமாய் நின்ற சூரனது
	நிறம்	=	மார்பை
	திறக்க	=	பிளக்கும்படி
	தொட்ட	=	தனது மெய்யிற் புனைந்த
	சேய் கழற்கு	=	முருகக்கடவுளது திருவடிக்கு
	இமையோர்	=	தேவர்களுடைய
	சீர் ஆம்	=	சிறப்பா யமைந்திருக்கும்

ஆரா	=	நெருங்கிய
மன்	=	நிலைபெற்ற
மகுட	=	கிரீட மணிந்த
சிகாவிம்பம	=	வட்டவடிவாகிய தலைகள்.

சிகாவிம்பம் - எழுவாய், சீராம் - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) பரமசிவனே ! உமது திருமுடிக்குக் கங்கையும் பாம்பும் மாலையாம்; திருமாலே! உமது திருமுடிக்குச் சிறந்த திருத்துழாய் மாலிகையாம்; மெய்யிற் கவசத்தை யணிந்து சமுத்திரத்தின்கண் சூரனை வென்ற குமாரக்கடவுள் திருவடிக்கோ தேவர்களது முடித்தலைகளே மாலையாம். (அ0)

சிகாவல வன்பரி தப்பாடு செய்யுஞ்செவ் வேலவிலஞ்
சிகாவல! வன்பரி வூரார் மதனித் திலஞ்சலரா
சிகாவல வன்பரி யங்கங் குழல்பெற்ற தேமொழிவஞ்
சிகாவல வன்பரி யானல மன்றிலுந் தென்றலுமே.

(ப-ரை)

சிகாவல	=	மயில்வாகனனே!
அன்பர்	=	தனக்கன்புள்ள அடியார்க்கு
இதப்பாடுசெய்யும்	=	இன்னருள் செய்கின்ற
செவ் வேல	=	அழகிய வேலாயுதத்தையுடையவனே!
இலஞ்சி காவல!	=	இலஞ்சிப்பதியைக் காத்தளிப்பவனே!
வன்பரி வூரார்	=	என்னை யலர்தூற்று மிவ்வூரினராகிய கொடியவர்களும்,
மதன்	=	மன்மதனும்,
நித்திலம்	=	முத்து விளைகின்ற
சலராசி	=	சமுத்திரமும்,
கா	=	சோலையும்,

அலவன்	=	சந்திரனும்,
பரியங்கம்	=	கட்டிலும்,
குழல்	=	புள்ளாங் குழலும்
பெற்ற	=	என்னைப் பெற்றவளாகிய
தே மொழி	=	இனிய மொழியையுடைய
வஞ்சி	=	தாயின்
காவு	=	காவலும்
அல	=	இவையெல்லாம் பெரிதல்ல;
வன்	=	வலிய
அன்றிலும்	=	(காமசின்னமாகிய) அன்றிற் பட்சியும்
தென்றலும்	=	(தோராகிய)தென்றற்காற்றும்
பரியானலம்	=	வடவாமுகாக்கினி போன்று வருத்துகின்றன.

அன்றிலும், தென்றலும்-எழுவாய், பரிபானலம் - பயனிலை, ஏ-அசை.

(க-ரை) மயில்வாகனனே ! அன்பர்க்கருளும் வேலாயுதனே ! இலஞ்சிப் பதியோனே ! எனக்குப் பகைவராகிய ஊராராலும், சாமனு லும், கடலாலும், சோலையினாலும், கட்டிலினாலும், வேய்ங்குழலாலும், தாயின் காவலாலும் உண்டாகுமிடர் பெரிதல்ல. அன்றிலும் தென் றலுமே வடவாமுகாக்கினிபோன் றிருக்கின்றன. ஆகையால், எனக் கருள் செய்ய இது சமயம். (அக)

தென்றலை யம்பு புனைவார் குமார! திமிரமுந்நீர்த்
தென்றலை யம்புய மின்கோ மருக! செழுமறைதேர்
தென்றலை யம்பு சகபூ தரவெரி சிந்திமன்றல்
தென்றலை யம்பு படுநெறி போயுயிர் தீர்க்கின்றதே.

(ப-ரை)	தென்	=	வண்டுகளிசை பாடுகின்ற
	தலை	=	சிரசின்கண்
	அம்பு	=	கங்கையை

புனைவார்	=	அணியும் பரமசிவனது
குமார!	=	மைந்தனே!
திமிர	=	இருள் நிறமுடைய
முந்நீர்	=	கடல் சூழ்ந்த
தென்	=	அழகிய
தலை	=	பூதேவிக்கும்
அம்புயம்	=	செந்தாமரைப்பூவில் வாசஞ் செய்கின்ற
மின்	=	சிதேவிக்கும்
கோ	=	நாயகனாகிய திருமாலினது
மருக!	=	மருகோனே!
செழு	=	செழுமை தங்கிய
மறை தேர்	=	நான்கு வேதங்களுந் துதிக்கின்ற
தென் தலை	=	தெற்கின்கண்ணதாகிய
அம்	=	அழகிய
புசக	=	பாம்பு போன்ற
பூதா	=	திருச்செங்கோட்டுமலையாதிபனே!
எரி	=	அக்கினியை
சிந்தி	=	கொட்டிக்கொண்டு
மன்றல்	=	வாசனை தோய்ந்த
தென்றல்	=	தென்றற்காற்றானது
ஐ அம்பு	=	என் தேகத்தில் பஞ்ச பாணங்களும்
படு	=	தைத்த
நெறி	=	புண்வழியே
போய்	=	நுழைந்து
உயிர்	=	என்னுயிரை
தீர்க்கின்றது	=	(வருத்தி) நீக்குகின்றது.

தென்றல் - எழுவாய், தீர்க்கின்றது - பயனிலை, ஏ—அசை,

(க—ரை) கங்கையைச் சூடிய பரமசிவனது மைந்தனே! பூதேவி சிதேவிகளின் நாயகனான திருமால் மருகோனே! வேதங்கள் துதிக்கின்ற பாம்புபோன்ற திருச்செங்கோட்டு மலையில் வாழ்பவனே! காமபாணங்

லைத்த புண் வழியே தென்றற்காற்று என்னுடலி னுழைந்து உயிரை வருத்துகின்றது. (௮௨)

தீரா கமல சவிகித போக மெனத்தெளிந்துந்
தீரா கமல மெனக்கரு தாதகதென் சேயவநூல்
தீரா கம!ல குகரம் பொறுப்ப னெனத்திருக்கண்
தீரா கமல மரவே கருகச் சிவந்தவனே!

(ப-ரை) சேய் = குமாரக்கடவுளே!
அவம் = பயனின்மையான
நூல் = சாஸ்திரங்களை
தீர் = நீங்கிய
ஆகம ! = பரிசுத்தமான ஆகம முறைத் தோனே!
லகு = (அக்கினியானவன் 'இப்பொறி) அற்பமானது,
கரம் = கையில்
பொறுப்பன் = தாங்கிக் கொள்வேன்'
என = என்று சொல்ல
திருக்கண் = உனது சிறந்த விழியினுலே
தீ = அவ் வக்கினியினது
ராகம் = காந்தியோடுற்ற சிவந்த நிறமெல் லாம்
அலமரவே = வருத்தமுற்றே
கருக = கருகும்படி
சிவந்தவனே! = கோபித்தவனே!
தீரா = நீங்காமல்
கமல = விஷ்ணுவினதுநாபிக்கமலத்தில்
ச = சனித்த பிரம்மா
லிகிதபோகம் என = எழுதிய தலைவிதிப் பிராப்த மென்று
தெளிந்தும் = அறிந்திருந்தும்

தீ	= என்னறிவானது
ராகம்	= 'இச்சையினல்
அலம் என	= இனிய பயனுடையோம் அல்லேம்' என்று
கருதாதது	= சிந்தியாதது
என்	= என்ன காரணம்?

அறிவு - எழுவாய், கருதாததென் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) குமாரக்கடவுளே! பரிசுத்த வேதாகம மொழிந்தோனே! 'இக்கனற்பொறி லதுவானது, நான் காத்திற்றுங்கிக்கொள்வேன்' என்று வன்மை பேசின அக்கினியின் வீறடங்கிபுடல் கருகக் கோபித்த விழியை யுடையவனே! கமலோற்பவனுன பிரம்மா விதியி னறுபவந் தவறுதென்று தெளிந்தும், எனதறிவானது 'ஆசை பயன் படுவதன்று' என்று கருதாத தென்ன?

சிவசிவ சங்கா வேலா யுத! தினை வஞ்சிகுறிஞ்
சிவசிவ சங்கா வாமயில் வீர! செகந்திருக்கண்
சிவசிவ சங்கா மாவை யெனுந்திற லோய்! பொறைவா
சிவசிவ சங்கா மான்பட்ட வாவொளி சேர்ந்தபின்னே.

(ப-ரை)

சிவ	= ஏகவஸ்துவான
சிவ	= பரமசிவனிடத்தில்
சம்	= உற்பவித்த
கா	= திருக்காத்தில்
வேலாயுத!	= வேலாயுதத்தையுடைய முருகோனே!
தினை	= தினைப்புனத்தை யுடைய
வஞ்சி	= பெண்ணுகிய
குறிஞ்சி	= குறிஞ்சிநிலத்தில்
வசி	= வாசஞ் செய்கின்ற வள்ளி நாயகியினது

வசம் காவா	=	பக்கத்தைவிட் டகலாத
மயில்வீர!	=	மயிலேறுஞ் சேவகனே!
செகம்	=	உலகத்தின்கண்
திரு	=	சிறந்த
கண்	=	விழியினால்
சிவ	=	கோபி
சிவ	=	கோபி
சங்கர	=	எல்லாரையு மழிக்கின்ற
மாவை	=	சூரனுருக்கொண்ட மாமரத்தை
எனும்	=	என்று வேலாயுதத்தையேவும்
திறலோய்!	=	வீரனே !
ஒளி	=	உனது திருவருளாகிய பிரகாசம்
சேர்ந்த பின்	=	என்னிற் கலந்தவுடனே
பொறை வாசி	=	மிகுந்த பொறுமை யென்னும் பாணத்தின்
வசி வசம்	=	கூர்மையினிடத்தில்
கர	=	கோப முதலிய
மான் பட்ட	=	மிருகங்கள் விழுந்துவிட்டன.

காமான் – எழுவாய், பட்ட - பயனிலை. ஏ-அசை, ஆ-அசை.

(க-ரை) ஏகவஸ்துவான பரமசிவனது மைந்தனாகிய வேலாயுதத்தை யுடையோனே! தினைப்புனத்தில் வாழ்கின்ற வள்ளிநாயகனே! மயிலேறும் வீரனே! மா வடிவாய் நின்ற சூரனை வென்ற வீரனே! நின் திருவருளின் பிரகாசத்தினால் எனது கோபமென்னும் மிருகம் பொறுமை யென்னு மாயுதத்தா லழிந்த தன்மையதாயிற்று. (அச)

சேந்த! மராத்துடர் தானவர் சேனையைத் தெண்டிரைக்கண்
சேந்த மராத்துடன் கொன்றசெவ் வேல! திருமுடிமேற்
சேந்த மாாத்துட ரச்சூடி மைந்த! திளைத்திளைத்தேன்
சேந்த மாாத்துட ரின்னரி யென்னுமிச் சேறுபுக்கே.

(ப-ரை) சேந்த!	=	கந்தனே!
மராத்துடர்	=	கடப்பமாலிகையைப்புனைந்து
தானவர் சேனையை	=	அசுரர் கூட்டங்களை
தென்	=	தெளிந்த
திரை	=	அலையையுடைய கடலினிடத்தில்
கண் சேந்து	=	விழிகள் சிவந்து
அ	=	அந்த
மராத்துடன்	=	மாமரமாய் நின்ற சூரனுடன்
கொன்ற	=	வதை செய்த
செவ் வேல!	=	சிவந்த வேலாயுதத்தையுடையோனே!
திரு முடிமேல்	=	அழகிய சிரசின்கண்
சே	=	இளமையான
இந்து	=	சந்திரனையும்,
அம்	=	கங்காசலத்தையும்,
அரா	=	சர்ப்பத்தையும்
துள்	=	துள்ளலை
தர	=	கொடுக்கும்படி
சூடி	=	தரித்த பரமசிவனது
மைந்த!	=	புதல்வனே!
தமரா	=	சுற்றத்தாராக
துடர்	=	பற்றிய
இல்	=	மனைவாழ்க்கையும்
நாரி	=	பெண்ணாசையும்
என்னும்	=	என்று சொல்லப்பட்ட
இ சேறு	=	இந்தச் சேற்றில்
புக்கு	=	பிரவேசித்து
திளைத்து	=	மூழ்கி
இளைத்தேன்	=	மெலிந்து வருந்தினேன்;
சே	=	என்னைக் காத்தருள்வாய்.

நீ - தோன்றி எழுவாய், சே - பயனிலை. ஏ - அசை.

(கு-ரை) கடப்பமாலையைப் புனையுஞ் சேந்தனே! சமுத்திரத்தின் கண் மாமரமாய்நின்ற சூரனோடு அசுரர்கிளைபை யழித்த வேலாயுதனே! சந்திரனையும் கங்கையையும் சர்ப்பாபரணத்தையும் தரித்த பரமசிவனது மைந்தனே! என்னைச் சூழ்ந்திராநின்ற சுற்றத்தார் மனைவி மனை என் னுஞ் சேற்றில் மூழ்கி வருந்துகின்றேன்; இனியாகிலு மென்னைக் காப் பாற்றவேண்டும். (அரு)

சேறலைத் தாறலைக் கப்பா லெழுந்து செழுங்கமுகிற்
சேறலைத் தாறலைக் குஞ்செந்தி லாய்! சிந்தை தீநெறியிற்
சேறலைத் தாறலைத் தீர்க்குங் குமார! திரியவினைச்
சேறலைத் தாறலைக் கத்தகு மோமெய்த் திறங்கண்டுமே.

(ப-ரை)

சேறு	= சேற்றை
அலைத்து	= உழக்கி
ஆறு	= ஆற்றினின்றும்
அலைக்கு அப்பால் எழுந்து	= அலைகளுக்குமே லெழும்பி
செழும்	= செழுமை தங்கிய
கமுகில்	= கமுகமரத்தில்
சேல்	= சேற்கெண்டையானது
தலை	= அக் கமுகின் தலையிலிருக்கின்ற
தாறு	= குலைகளை
அலைக்கும்	= அலைக்காநின்ற வளப்பத்தையுடைய
செந்திலாய் !	= திருச்செந்தில் நாயகனே!
சிந்தை	= என் மனமானது
தீ நெறியில்	= கொடிய மார்க்கத்தில்
சேறலை	= செல்லுதலையும்
தாறு	= அளவுபடாத

அலை	=	அஞ்ஞானவிருளை யடைதலையும்
தீர்க்கும்	=	நீக்கி யருளுகின்ற
குமார!	=	குமாரக்கடவுளே!
மெய் திறம்	=	உனதருளி னுண்மைத் திறத்தை
கண்டும்	=	கண்டு அதுவே பற்றாயிருக்க எண்ணுகிற என்னை
திரிய	=	மாறுபடும்படி
வினை	=	இருவினையாகிய
சேறு	=	சேற்றின்கண்
அலைத்து	=	துன்பப்படுத்தி
ஆறு அலைக்கத் தகுமோ	=	வழிபறிப்போர்போ லென்னுயிரைக் கவரத்தகுமோ?

நீ - தோன்றா எழுவாய், ஆறலைக்கத்தகுமோ - பயனிலை.

(க-ரை) சேற்றை யுழக்கி யாற்றினின்று மலைகளுக்கு மேலெழும்பிக் கமுகின் குலையை யலைக்குஞ் செந்திற்பதியோனே! அடியார்களது அஞ்ஞானவிருளை நீக்கி யவரை நன்னெறியிற் செலுத்துங் குமாரக் கடவுளே! உன் அருளின் திறத்தைக் கண்டறிந்த என்னை யிருவினைச் சேற்றி னுட்படுத்தலாகுமோ? [தவிர்த்தாளவேண்டுதல் - குறிப்பு.] (அ௩)

திறம்பா டுவர்தன் புனத்தெய்வ மேயென்பர் சேதத்துமாந்
திறம்பா டுவர்முது நீரெனக் காய்பவர் செந்திலைமேல்
திறம்பா டுவரிதழ் கண்டுரு காநிற்பர் செப்புறச்செந்
திறம்பா டுவரி விவர்வல் லவர்கஞ் செயல்கொள்ளவே.

(ப-ரை)	திறம்	=	நமது வெற்றியை
	பாடுவர்	=	துதிக்கின்றார்;
	தன்	=	'தண்ணிய

புன	=	புனத்தில் வாழும்
தெய்வமே	=	தேவதையே!'
என்பர்	=	என்று அழைக்கின்றார்; (அவர் யாரெனில்)
உவர்	=	'உவர்ப்பையுடைய
முது	=	பழமையாகிய
நீர்	=	கடலின்கண்ணே
சேதத்து	=	கேட்டையுடைய
மாந்திறம்	=	வலி பொருந்திய மாமரமாய் நின்ற சூரன்றன் கிளேயோடு
பாடு	=	அழிந்தான்'
என	=	என்று (தேவர்கள் சொல்லும்படி)
காய்பவர்	=	கோபித்தவராகும்;
செம்	=	சிவந்த
திணைமேல்	=	திணைப்புனத்தின்கண்
திறம்பாள்	=	நீங்காதிருக்கின்றவளாகிய வள்ளி நாயகியே! உனது
துவர்	=	பவழம்போன்ற
இதழ் கண்டு	=	அதரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே
செப்புற	=	ஏதோவொரு வார்த்தை சொல்லுவதற்காகவே
உருகாநிற்பர்	=	மனமுருகி நிற்கின்றார்;
செந்தில்	=	செந்திற்பதியென்னும்
தம்பாடு	=	தம்மிடத்தில்
வரில்	=	வருவாரானல்
நம்	=	நமது
செயல்	=	உபசாரச் செய்கையை
கொள்ள	=	பெற்றுக்கொள்வதற்கு
இவர்	=	இப்பேர்ப்பட்டவர்
வல்லவர்	=	சாமர்த்தியரே.

இவர் - எழுவாய், வல்லவர் - பயனிலே.

(க-ரை) நாயகியே! 'சமுத்திரத்தின்கண் சூரன் கிளையோடு அழிந்தான்' என்று தேவர்கள் சொல்லும்படி வதைத்தவர், வந்து ஏதோவொரு வார்த்தைசொல்லும்பொருட்டு இங்கே நமது வெற்றியைப் புகழுகின்றார்; 'புனத்தெய்வமே!' என் றழைக்கின்றார்; தினைப்புனத்திலிருக்கு முனது பவழநிறம்போன்ற இதழைப் பார்த்து மனதுருகிநிற்கின்றார். இவர் தமது செந்திற்பதியில் வருவாராஞல் நாம் செய்யு முபசாரத்தைப் பெற வல்லவர்தாம். (அஎ)

செயலங் கைவாளை யிறைகோயி லேச்சிவ ஞாமுதைச்
செயலங் கைவாளை முனிகொண்டல் வாளியைத் தேவர்பிரான்
செயலங் கைவாளை முனைவேலை யன்னவிச் சேயுறையுஞ்
செயலங் கைவாளை யுகள்செந்தில் வாழ்பவள் சேல்விழியே.

(ப-ரை) இ சேய் உறையும் = இக்குமாரக்கடவுள் அமர்ந்தருளிய
செய் = வயலை யுழுகின்ற
அலம் = கலப்பையை
கை = கோபித்து மோதி
வாளை = வாளைமீன்கள்
உகள் = புரளுகின்ற(வளப்பத்தையுடைய)
செந்தில் = திருச்செந்திற்பதியில்
வாழ்பவள் = வாழும் பெண்ணினது
சேல் = சேற்கெண்டை போன்ற
விழி = கண்களிரண்டும்
செயல் = சேற்றி லுண்டாகின்ற
அம் = அழகிய
கை = ஒப்பற்ற
வாள் = ஒளி பொருந்திய
ஐ = சிரேஷ்டமான
இறை = பிரம்மாவின்
கோயிலை = ஆலயமாகிய தாமரையையும்,

சிவனார்	=	பரமசிவ னுண்ட
அமுதை	=	விஷத்தையும்,
செய	=	வெற்றி பொருந்திய
லங்கை	=	இலங்காபுரியினது
வாளை	=	பிரகாசத்தினழகை
முனி	=	கோபித்த
கொண்டல்	=	மேகநிறத்தையுடைய ஸ்ரீராமரது
வாளியை	=	பாணத்தையும்,
தேவர்பிரான்	=	தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனது
செயல்	=	போர் புரிகின்ற
அங்கை	=	அங்கையிற் பற்றிய
வாளை	=	வாளாயுதத்தையும்,
முனை	=	கூர்மை பொருந்திய
வேலை	=	வேலாயுதத்தையும்
அன்ன	=	ஒத்து விளங்காநின்றன.

விழி - எழுவாய், அன்ன — பயனிலை, ஏ - அசை.

(க-ரை) குமாரக்கடவு ளமர்ந்தருளிய திருச்செந்திற்பதியில் வாழும் பெண்ணினது கண்கள் பிரம்மாவுக்கு உறைவிடமாகிய தாமரையையும், இலங்கையை யழித்த ஸ்ரீராமரது பாணத்தையும், பரமசிவனுண்ட நஞ்சையும், இந்திரன் கைவாளையும் ஒத்து விளங்குகின்றன. ()

சேலையி லாருந் தவன்சூல மேறச் சினத்தவன்கண்
சேலையி லாருந் திவனேற் பவையார சிந்திரியச்
சேலையி லாரும் பராபரி புக்குறச் சிக்கெனுமிச்
சேலையி லாருந் திறையிட் டனர்தங்கள் சித்தங்களே.

(ப-ரை)

சேலை	=	அசோகமரத்தை
இல் ஆர்	=	இல்லிடமாக வுடையஅமணர்கள்
உந்து	=	உயர்ந்து

அ	=	அந்த
வன்	=	வலிய
சூலம்	=	கழுவில்
ஏற	=	ஏறி யழியும்படிக்கு
சினத்தவன்	=	சம்பந்தப்பிள்ளையாய்த் தேவாரம் பாடி ஜெயித்தவன்,
கண்	=	விழியானது
சேல்	=	சேற்கெண்டைக்கும்
ஐயில்	=	வேலுக்கும்
ஆர்	=	ஒப்பாகிய
உந்தி	=	கான்யாற்றையுடைய
வன உறபவை	=	வனத்தி லுற்பவித்த வள்ளிநாயகிக்கு
அரசு	=	தலைவனான குமாரக்கடவுள்
இந்திரியச்சேலை	=	பஞ்சேந்திரியச் செய்கைகளை
இல்லார்	=	நீக்கிய தபோதனர்கட்கும்
உம்பர்	=	தேவர்கட்கும்
ஆப	=	துன்பத்தை விளைத்த
ரிபு	=	சத்துருவாகிய சூரனை
குற	=	குற்றும்படி
சிக்கெனும்	=	இறுக்கிக் கட்டிய
இ சேலையில்	=	பீதாம்பரக் கச்சையில்
ஆரும்	=	மாதர்க ளெல்லாம்
தங்கள்	=	தங்கடங்கள்
சித்தங்கள்	=	இருதயங்களை
திறை இட்டனர்	=	கப்பமாகச் சமர்ப்பித்தார்கள்.

ஆரும் - எழுவாய், திறையிட்டனர் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) சம்பந்தப்பிள்ளையா யவதரித்துச் சமணரைக் கழு வேறும்படி செய்தவனும், வள்ளிநாயகிக்குத் தலைவனுமாகிய குமாரக் கடவுள் தேவர் முதலியோரை வருத்திய சூரனை வெல்லும்படி அழ

ஙிய அரையிற் கட்டிய பீதாம்பரக் கச்சையினிடத்தில் மாதர்களெல்லாருந் தங்கடங்க ளிருதயங்களைக் கப்பமாகச் சமர்ப்பித்தார்கள் (அகூ)

சித்தத் தரங்கத்தர் சித்திபெய் தத்திரி கின்றதென்னர்ச்
சித்தத் தரங்கத்தர் சந்ததி யே!செந்தி லாய்!சலரா
சித்தத் தரங்கத்த ரக்கரைச் செற்றகந் தா! திங்களிஞ்
சித்தத் தரங்கத்தர் சேயா ரணத்தந் திகிரியையே.

(ப-ரை)

அத்தர் = சுவாமியாகிய
அங்கத்தர் = எலும்பை மாலையாக வணிந்த பரமசிவனது
சந்ததியே! = மைந்தனே!
செந்திலாய்! = திருச்செந்திற்பதியோனே!
சலராசி = சமுத்திரத்தின்கண்
தத்தரம் = தங்கள் தங்கள் வலிமையை
கத்து = ஆர்ப்பரித்துச் சொல்லிய
அரக்கரை = அசுரரை
செற்ற = செயித்த
கந்தா! = முருகனே!
திங்கள் = சந்திரன்
இஞ்சி = மதிலின்கண்
தத்து = தவழுகின்ற
அரங்கத்தர் = திருவரங்கநாதருடைய
சேய் = பிள்ளையாகிய (பிரம்மாவின்)
ஆரணம் = வேதம் பூசிக்கின்ற
தந்தி = பாம்புபோன்ற
கிரி = திருச்செங்கோட்டு மலையில் வாழும்
ஐ! = சுவாமியே!
சித்த = இருதயமானது
தரங்கத்தர் = நிலைப்படாம லலைபோற் புரளுந் தன்மையை யுடையவர்
அர்ச்சித்து = பூசைசெய்தே
சித்தி = மோக்ஷத்தை

எய்த	=	அடையும்படி
திரிகின்றது	=	அலைந்து திரிகின்றது
என்	=	என்ன காரணம்?

திரிகின்றது - எழுவாய், என் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) திருச்செந்திற்பதிக் கதிபனே! சமுத்திரத்தின்கண் அரக்கரை மாய்த்தோனே! கந்தனே! வேதம் பூசித்த திருச்செங் கோட்டு மலையில் வாழ்கின்றவனே! பரமசிவனது மைந்தனே! சித்த நிலையற்றவர்கள் வெளிப்பூசை செய்து மோக்ஷத்தை யடையும்படி அலைந்து திரிகின்ற தென்ன காரணம்? (கூ0)

திகிரி வலம்புரி மாற்கரி யார்க்குப தேசஞ்சொன்ன
திகிரி வலம்புரி செய்யா ரிலஞ்சிசெந் தூர்கனதந்
திகிரி வலம்புரி வேறும் படைத்தருள் சேய்தனியில்
திகிரி வலம்புரி சூடிய வாநன்று சேடியின்றே.

(ப-ரை)	சேடி	=	தோழியே!
	இன்று	=	இன்றையத்தினம்
	திகிரி	=	சக்கராயுதத்தை
	வலம்	=	வலது கரத்தில்
	புரி	=	தரித்த
	மாற்கு	=	விஷ்ணுவுக்கு
	அரியார்க்கு	=	அறிதற்கரிதான பரமசிவனுக்கு
	உபதேசஞ்சொன்ன	=	ஓங்காரப்பொருளை யுபதேசித்தருளிய
	திகிரி	=	சுவாமிமலை யென்னுந் திருவேரகத்தையும்
	வலம்புரி	=	சங்கினங்கள்
	செய்	=	வயல்களின்கண்
	ஆர்	=	நிறைந்திருக்கின்ற

இலஞ்சி	=	திருவிலஞ்சிப் பதியையும்
செந்தூர்	=	திருச்செந்தூரையும்
கன	=	மேகங்கள் தவழாநின்ற
தந்தி	=	பாம்புபோன்ற
கிரி	=	திருச்செங்கோட்டு மலையையும்
வலம்	=	திருவலத்தையும்
புரி வேறும்	=	மற்றை ஸ்தலங்களையும்
படைத்தருள்	=	தனக்கு உறைவிடமாகக்கொண்டருளிய
சேய்	=	குமாரக் கடவுளது
தணியில்	=	திருத்தணிகையில்
திகிரி	=	மூங்கிலானது
வலம்புரி	=	நந்தியாவட்டத்தை
சூடியவா	=	சூடிய விதத்தின் குறி
நன்று	=	நன்ருக விருக்கின்றது.

சூடியவா - எழுவாய், நன்று - பயனிலை. எ - அசை.

(க-ரை) தோழியே! பரமசிவனுக்கு உபதேசித்த சுவாமிமலை, திருவிலஞ்சி, திருச்செந்தூர், திருச்செங்கோட்டுமலை, திருவலம், இவை முதலாகிய பல வேறு ஸ்தலங்களிலு முறைந்தருளிய குமாரக்கடவுளது திருத்தணிகைமலையில் மூங்கில்ன்மேல் நந்தியாவட்டத்தைச் சூடியிருக்குங் குறி நன்ரு யிருக்கின்றது. (கக)

சேடி வணங்கு வளைத்தோ ளெனப்புணர் சேய! வட
சேடி வணங்கு திருத்தணி காவல! நின்செருக்காற்
சேடி வணங்கு கொடியிடை யாளையென் செப்புமுலை
சேடி வணங்கு தலைக்களி நீந்தது செல்லநில்லே.

(ப-ரை)	சேடு	=	அழகியதாகும்
	இ	=	இந்த
	அணங்கு	=	மங்கையினது

வளை	=	வளையலை யணிந்த
தோள் என	=	தோளென்று மிகவு மகிழ்ந்து
புணர்	=	முன் வேண்டினகாலத் தென்னை மணம் புணர்ந்த
சேய!	=	முருகனே!
வட சேடி	=	வடக்கின்கண்ணதாகிய விஞ்சையருலகம்
வணங்கு	=	வழிபடத்தக்க
திருத்தணி	=	திருத்தணிகைக்கு
காவல!	=	தலைவனே!
நின்	=	நினது
செருக்கால்	=	செருக்கினால்
சேடி	=	கர்விக்கிருக்கின்ற
வணங்கு	=	துவளாநின்ற
கொடி	=	கொடிபோன்ற
இடையாரை	=	இடையையுடைய பரத்தையரை
என் செப்பு	=	நிந்தித்துப் பேசவேண்டிய காரணமென்ன விருக்கின்றது?
முலைச் சேடு	=	எனதுகொங்கையின் திரக்ஷியை
இவணம்	=	இப்படித் திரட்சியின்மை யாகும்படி
குதலை	=	மழலைச்சொல்லையுடைய
களிறு	=	என் பாலன்
ஈந்தது	=	தந்துவிட்டது (ஆதலால்)
செல்ல	=	என்னிடத்து வாராமற் செல்லும்படி
நில்	=	தூரமாக நில்லு.

நீ -'தோன்று எழுவாய், நில் - பயனிலை, ஏ - அசை.

(க-ரை.) தணிகைமலையில் வாழ்வோனே ! பண்டென்னை மிகவு மழகுடையவளென்று மணம் புணர்ந்த சேயோனே ! நீ இப்போது கலந்த களிப்பான் மிகுதி யடைந்த பரத்தையரை யான் நிந்தித்துப்

பேசவேண்டிய காரண மென்ன விருக்கின்றது? எனது யௌவன பருவத்தை இம் மழலைச் சொல்லையுடைய பாலகன் வேறுபடுத்தின னுதலால் அப் பரத்தையர்பாற்றுனே செல்! என்பால் வரவேண்டிய தில்லை. (சூ௨)

செல்லலை யம்பொழில் சூழ்செந்தி லானறி யானிறைகைச்
செல்லலை யம்பொழி லெங்கணு மேற்ப வெனத்தெறித்த
செல்லலை யம்பொழி லங்கைக் கருடிரு மானிறம்போற்
செல்லலை யம்பொழி லாகவ மாதுயிர் சேதிப்பதே.

(ப-ரை) இறை = பரமசிவனது
கை = கரத்தில்
செல்லல் = போகாதே
ஐயம் = பிச்சைக்கு
பொழில் எங்கணும் = உலகமெங்கும்
எற்ப = இறக்கும்படியாய்
என = என்று
தெறித்த = சமதிரத்தைப்பிரமகபாலத்தில் தெறித்தவரும்,
செல்லல் = துன்பத்தையும்
ஐயம் = பயத்தையும்
பொழில் = பெருமையையு முடைய
லங்கைக்கு = இலங்காபுரிக்கு
அருள் = உண்டாக்கினவருமாகிய
திருமால் = ஸ்ரீராமரது
நிறம்போல் = நீலநிறத்தைப்போல
செல் = நடக்கின்ற
அல் = இராக்காலத்தில்
ஐ அம்பு = மன்மதனது பஞ்சபாணமானது
ஒழி = அழியும்படி

லாகவம் = மிகவு நொய்யதான
மாது உயிர் = மங்கையி னுயிரை
சேதிப்பது = வதைக்கின்றதை
செல் = மேகத்தை
அலை = அசைக்கின்ற
அம் = அழகிய
பொழில் சூழ் = சோலை சூழ்ந்த
செந்திலான் = திருச்செந்திற்பதியையுடைய வன்
அறியான் = அறிகின்றானில்லை.

செந்திலான் - எழுவாய், அறியான் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை.) பரமசிவனது கையி லிருக்கின்ற பிரம்ம கபாலத்தில் தமது இரத்தத்தைப் பலியாக வார்த்தவரும், இலங்காபுரியைச் செயித்த வருமான விஷ்ணுவின் நிறம்போ லிருண்ட இராக்காலத்திற் காம பாணங்கள் இம் மங்கையி னுயிரைப் பிளக்கின்றதைச் செந்தில் நாயகன் அறியானோ? (சுரு)

சேதிக் கணைத்து களதாக்கு நோக்கினன் செல்வ! செந்திற்
சே! நிக் கனைத்து நிலைபெறச் சூரங்கள் சிரங்கமால்
சேதிக் கனைத்து வரிதோ யயில்கொடெற் சேர்க்கவந்தாற்
சேநிக் கனைத்து வருமா மறலி திறலினையே.

(ப-ரை) சேத = சிவந்த
இக்கனை = கருப்புவில்லையுடைய மன் மதனை
துகளதாக்கும் = சாம்பலாகும்படி யெறித்த
நோக்கினன் = நெற்றிக்கண்ணையுடைய பரம சிவனது
செல்வ! = மைந்தனே!
செந்தில் சே! = திருச்செந்தூர் முருகனே!

திக்கு அனைத்தும்	=	திசைகளெல்லாம்
நிலபெற	=	நிலபெற்றிருக்கும்படியாயும்
சூர்	=	சூரனுடைய
அங்கம்	=	உடலை
சீரங்கம்	=	திருவரங்கத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற
மால்	=	விஷ்ணுவினது
சே	=	பிள்ளையாகிய பிரம்மா
திக்க	=	திகைக்கும்படி
நைத்து	=	அழித்து
உவரி	=	சமுத்திரத்தில்
தோய்	=	மூழ்கிய
அயில் கொடு	=	வேலாயுதத்தைக் கொண்டு,
என் சேர்க்க வந்தால்	=	என்னை யமபடான் கட்டிக் கொண்டு போக வந்தால்,
கனைத்து வரும்	=	கனைத்துக்கொண்டு வாரநின்ற
மா மறலி	=	பெரிய யமனது
திறலினை	=	உக்ர வல்லமையை
சேதி	=	கண்டிப்பாயாக.

நீ - தோன்று எழுவாய், சேதி - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) கருப்பு வில்லையுடைய மன்மதனை யெரித்த நெற்றிக் கண்ணையுடைய பரமசிவனது மைந்தனே! திருச்செந்திற் பதியில் வாழ்கின்ற சுவாமியே! நீ பிரமன் திகைக்கவும், திக்குகளெல்லா நிலபெறவும், சூரனை வென்று சமுத்திரத்திற் றோய்ந்த வேலாயுதத்தினலே, என்னைக் கட்டிக்கொண்டுபோக வரும் யமனது வலியைச் சேதிக்கவேண்டும். ()

திறவா வனக புரிவாச ஸீக்கச் சிகரிநெஞ்சந்
திறவா வனச முனியைவென் றேய்!தென் றிசைத்திருச்செந்
திறவா வனமயி லோயந்த காலமென் சிந்தைவைக்கத்
திறவா வனநின் றிருவான தண்டைத் திருவடியே.

(ப-ரை) அனய = பாவமற்ற
புரி = கைலாயத்தினது
வாசல் = கதவை
நீக்க = திறக்க
திறவு = திறவுகோல்
ஆ = ஆனவனே!
சிகரி = கிரவுஞ்சகிரியினது
நெஞ்சம் = மார்பை
திறவு = பிளந்து
ஆ = ஆச்சரியமாக
வனச = தாமரையில் வாசஞ்செய்கின்ற
முனியை = பிரமனையும்
வென்றோய்! = செயித்தவனே!
தென் திசை = தெற்கின்கண்ணதாகிய
திருச்செந்தில் = திருச்செந்தூரில்
தவா = நீங்காதமர்ந்தருளுகின்ற
வன = அழகிய
மயிலோய் = மயில்வாகனத்தை யுடையவனே!
அந்த காலம் = என்னுடல்கெடும் அனித்தியகாலத்தில்
என் சிந்தை = எனது சிந்தனையை
வைக்க = ஒருவழிப்படுத்திச் சேர்ப்பதற்கு
திறவாவன = அடைக்கல ஸ்தானமெவையெனில்,
நின் = நினது
திரு ஆன = சிறப்பையுடையனவாகிய
தண்டை = தண்டையை யணிந்த
திருவடி = திருவடியே.

திருவடி - எழுவாய், திருவாவன - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) கயிலாயத்தின் கதவு திறக்கும்படி செய்கின்றவனே! கிரவுஞ்சகிரியைப் பிளந்து பிரம்மாவையும் வென்றோனே! தெற்கின் கண்ணதாகிய திருச்செந்தூரில் வாழும் மயில்வாகனனே! என் அனித்

நிய காலத்தி லுனது தண்டை யணிந்த தாளே யென் சிந்தையை வைக்கும் அடைக்கல ஸ்தானமாம். (கூரு)

திருக்கையம் போதிகளோ! கஞ் சமோ! நஞ்ச மோ! திருமால்
திருக்கையம்போ! செய்யவேலோ! விலோசனந் தென்னனங்கத்
திருக்கையம்போருகக் கைந்நீற்றின் மாற்றித் தென் னூல்சிவபத்
திருக்கையம் போகவுரைத் தோன் சிலம்பிற் சிறுமிதற்கே.

(ப-ரை)

தென்னன்	=	கூன்பாண்டியனது
அங்கத் திருக்கை	=	முதுகின் கூனை
அம்போருகம்	=	தாமரை மலர்போன்ற
கைந்நீற்றின்	=	கரத்திற் றரித்த திருநீற்றினல்
மாற்றி	=	நீக்கி
தென் னூல்	=	தமிழ் நூலாகிய
சிவபத்தி	=	சிவபத்தியை விளைவிக்கும்
ருக்கு	=	ருக்குவேதசாரமாகிய (தேவாரத்தை)
ஐயம் போக	=	பரசமய நூல்களினு லுண்டாகுஞ் சந்தேக நிவர்த்தியாக
உரைத்தோன்	=	சம்பந்தப்பிள்ளையா யவதரித்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய குமாரக் கடவுளது
சிலம்பில்	=	மலையின்கணிருக்கின்ற
சிறுமிதற்கு	=	சிறியாளாகிய கன்னிக்கு
விலோசனம்	=	கண்
திருக்கை	=	திருக்கையென்னு மீனையுடைய
அம்போதிகளோ!	=	சமுத்திரங்களோ!
கஞ்சமோ!	=	தாமரையோ!
நஞ்சமோ!	=	விஷமோ!
திருமால்	=	விஷ்ணுவினது
திருக்கை	=	திருக்கரத்தி லிருக்கின்ற
அம்போ!	=	பாணமோ

செய்ய	=	சிவந்த
வேலோ!	=	வேலாயுதமோ!

விலோசனம் - எழுவாய், சமுத்திரமுதலிய - பயனிலை. எ - அசை

(க-ரை) முன் சம்பந்த மூர்த்திபா யவதரித்துத் திருநீற்றுற் சமணமதம் பூண்டிருந்த பாண்டியனது கூனை மாற்றியும், 'எச்சமயம் பெரிதோ' என்னு மையமற்றுச் 'சைவமே பெரிது' என்று நம்பும்படி தமிழ் வேதமாகிய தேவாரத்தை மொழிந்தருளிய குமாரக்கடவுளது மலையின் கண் வாழும் கன்னியினது கண்: சமுத்திரமோ! தாமரையோ! விடமோ! அம்போ! வேலோ! (கூக)

சிறுமிக் குமர நிகர்வீர் பகிரச் சிதையுயிர்ந்தச்
சிறுமிக் குமர சாணமென் னீருய்விர் செந்தினைமேற்
சிறுமிக் குமர! புரைத்துநின் றேன்சிலை வேட்டுவனெச்
சிறுமிக் குமர வணிமுடி யான்மகன் சீரடிக்கே.

(ப-ரை)

செம்	=	சிவந்த
தினைமேல்	=	தினைப்புனத்தில் வாசஞ்செய்த
சிறுமிக்கு	=	வள்ளிநாயகிக்கு
மரபு	=	தமது மரபின் வழிகளை
உரைத்து	=	எடுத்துரைத்து
நின்றேன்	=	குறையிரந்து நின்றவனும்,
சிலை	=	வில்லையுடைய
வேட்டுவன்	=	வேடத்திருமேனியையுடைய கண்ணப்ப நாயனர்
எச்சில்	=	ஊன்முதலியவற்றை முன் ருசி பார்த்து நிவேதித்த எச்சிலை
து	=	உவப்புடனே யுண்டவராகிய
மிக்கும்	=	மேன்மையாக
அரவு	=	சர்ப்பாபரணத்தை
அணி	=	தரித்த

முடியான்	= முடியையுடைய பரமசிவனது
மகன்	= மைந்தனுமாகிய குமாரக்கடவுளினது
சேரடிக்கு	= சிறப்பையுடைய திருவடியைக் கருதிக்கொண்டே,
சிறு	= சிறிதான
உமிக்கும்	= குற்றுமியையாயினும்
பகிரா மரம் நிகர் வீர்	= பிறர்க்கிட்டுண்ணமனங் கூடாமன் மரம்போன் றிருப்பவரே!
சிதை	= அழிந்துபோவதும்
உயிர்	= பிராணனுக்கு
துச்சில்	= ஒதுக்கிடமுமாகிய இவ் வுடலின் கண்
துயி	= ஒருதும்ம லுண்டாகும் அக்காலையினும்
குமர!	= 'குமரனே!
சரணம்	= உனக்கடைக்கலம்'
என்னீர்	= என்று சொல்லுங்கள்!
உய்வீர்	= பிழைப்பீர்கள்.

நீர் - தோன்று எழுவாய், உய்வீர் - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) சிற்றுமியும் ஈயாமல் மரம்போன் றிருப்பவர்களே! நீங்கள் பிழைப்பதெப்படி? நீர் தும்முங்காலையிலாவது தினைப் புனத்தின்கண் வள்ளியம்மையினிடத்துத் தமது மாபையோதி நின்றவனும், கண்ணப்ப நாயனார் நிவேதித்த எச்சிலை யினிதாகக் கொண்ட பரமசிவன் மைந்தனுமாகிய கந்தசுவாமியின் திருவடியைக் கருதிக் 'குமரனே சரணம்' என்றீரானால் பிழைப்பீர்கள். (கூஎ)

சேரங்க ராக மறமோது திகிரி செங்கைகொண்ட
சேரங்க ராக மருகந்த தேசிக! செந்தினைமேற்
சேரங்க ராக தனகிரி தோய்கந்த! செந்தமிழ்நூற்
சேரங்க! ராக விநோதவென் பார்க்கில்லை தீவினையே.

(ப-ரை) சிரம் = 'கலப்பையையும்'
கரா = முதலையினது
சம் = தலையை
அற = அறும்படி
மோது = அமர் செய்த
திகிரி = சக்கரத்தையும்,
செம் = சிவந்த
கை = கரத்தில்
கொண்ட = தரித்திருக்கும்
சீரங்கர் = திருவரங்கத்தையுடையதிருமாலும்
ஆகமர் = ஆகமவேதத்தை யருளிய பரமசிவனும்
உகந்த = விரும்பத்தக்க
தேசிக! = அழகனே!
செம் = சிவந்த
தினைமேல் = தினைப்புனத்தில் வாழும்
சீர் = சிறந்த வள்ளி நாயகியினது
அங்கராக = சாந்தணிந்த
தனம் கிரி = தனமாகிய மலையை
தோய் = தழுவிய
கந்த! = குமாரக்கடவுளே!
செந்தமிழ் நூல் = செவ்விய தமிழ்ப் பாவலின்
சீரங்க! = சீர் முதலிய எட்டுறுப்புக்குரிய பாவலனே!
ராக விநோத! = கீதத்தி லுல்லாசனே!'
என்பார்க்கு = என்று நாடோறுந் துதிக்கின்றவர்கட்கு
தீவினை இல்லை = கொடிய வினை சோராது.

தீவினை - எழுவாய், இல்லை - பயனிலை. ஏ - அசை.

(க-ரை) 'கலப்பை யாயுதத்தையும், சக்காயுதத்தையு முடைய திருமால் மருகோனே! சுந்தரனே! தினைப்புனத்தில் வாழ்கின்ற

வள்ளி நாயகியைத் தழுவுங் கந்தனே! இயலிசை முதலிய தமிழ் நாற்குரிய விநோதனே!' என்று துதிப்பவர்கட்குத் தீவினை யில்லை. (சுஅ)

தீவினை யற்ற சினந்தி ரகத்துண்மெய்த் தீபநந்தந்
தீவினை யற்ற வகந்தா தெடுத்தனஞ் செந்தினைமேல்
தீவினை யற்ற புனமான் கொழுநன் செழுங்கநகத்
தீவினை யற்றவடி யார்க் கருள்பெருஞ் செல்வனுக்கே.

'(ப-ரை)

செம்	=	சிவந்த
தினைமேல்	=	தினைப்பயிர் விளைவில்
தீ	=	தீய்ந்து போகும்
வினை அற்ற	=	செய்கை யில்லாத
புன	=	புனத்தில் வாழும்
மான்	=	மான் போன்ற கண்ணையுடைய வள்ளியம்மைக்கு
கொழுநன்	=	நாயகனாகிய
செழும்	=	செழுமை தங்கிய
கனகத்தீவினை	=	பொன் மயமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற மோக்ஷ வுலகத்தை
அற்ற	=	பாச பந்தங்க ணீங்கிய
அடியார்க்கு	=	தமதடியார்கட்கு
அருள்	=	கொடுத்தருள்கின்ற
பெரும	=	பெரிய
செல்வனுக்கு	=	அருணிறைந்த செல்வனுக்கு
தீ	=	அக்கினியானவன்
வினையற்ற	=	தீக்ஷண்ணியமாகத் தகிக்கின்றதன் செய்கை யற்றதுபோல்
சினம் தீர்	=	கோப நீங்கிய
அகத்துள்	=	நமது சாந்த இருதயத்துள்
நந்தம் தீவினை	=	நம்முடைய தீவினையாகிய
அல்	=	இருளானது
தவ	=	கெடும்படி

மெய் = உண்மையாகிய
தீபம் = ஞான விளக்கை
நந்தாது = அவிந்துபோகாமல்
எடுத்தனம் = ஏற்றி வைத்தோம்.

யாம் - தோன்றா எழுவாய், எடுத்தனம் - பயனிலை. ஏ-அசை.

(க-ரை) வளப்ப மிகுந்த தினைப்புனத்தின் வாழ்கின்ற வள்ளி யம்மைக்கு நாயகனும், பற்றற்ற அடியார்கட்கு மோக்ஷவுலகத்தை யளிப்பவனுமாகிய குமாரக்கடவுளுக்கு நமது சாந்த இருதயத் தகழியி லுண்மையாகிய ஞானவிளக்கை ஏற்றி வைத்தோம்.

செல்வந் திகழு மலநெஞ்ச மேயவன் றெய்வமின்னூர்
செல்வந் திகழு நமதின்மை தீர்க்கும்வெங் கூற்றுவற்குச்
செல்வந் திகழுந் திருக்கையில் வேறினை காத்தசெல்வி
செல்வந் திகழு மணவாள னல்குந் திருவடியே.

(ப-ரை) நெஞ்சமே = இருதயமே!
அவன் = அவாது
தெய்வ = தெய்வீகமாகிய
மின் = தெய்வயானை
ஊர் = ஏறி வருகின்ற
செல் = மேகவாகனமானது
வந்து = வந்து
இகழும் = (பிறரால்) இகழப்படும்
நமது = நம்முடைய
இன்மை = இல்லாமை யாவும்
தீர்க்கும் = நீக்கிவிடும்;
திருக்கையில் = (முருகக்கடவுளது)திருக்கரத்தின்
வேல் = வேலாயுதமானது
வெம் = கொடிய
கூற்றுவற்கு = யமனுக்கு நம்மேல் நடப்பதாகிய

செல் = நம்மேல் நடப்பதாகிய
வந்தி = கொடுமையை
கழும் = துடைத்துவிடும்;
தினை காத்த = தினைப்புனங் காவல்பூண்ட
செல்வி = வள்ளிநாயகியினது
செல்வம் = பெருஞ் சிறப்பாக
திகழும் = (நிறைந்த) பிரகாசிக்கின்ற
மணவாளன் = நாயகனாகிய கந்தசுவாமியானவர்
திருவடி நல்கும் = உனது திருவடித் தாமரையை நமக்குத் தந்தருள்வார்; (ஆதலால்)
கழுமலம் = குமாரக்கடவுளானவர் முன்சம்பந்தப் பிள்ளையா யவதரித்தருளிய சீகாழிப்பதியின்கண்
செல் = சென்று
வந்தி = வணக்கஞ் செய்.

நீ - தோன்றா எழுவாய், வந்தி - ஏவல் வினை, ஏ - அசை.

(க-ரை) நெஞ்சமே! தெய்வயானையினது வாகனமாகிய மேகம் நமது வறுமையைத் தவிர்க்கும்; குமாரக்கடவுளது வேலாயுதம் நமக்கு வரும் யமதண்டனையை நீக்கிவிடும்; வள்ளிநாயகிக்கு மணவாளராகிய கந்தசுவாமி நமது திருவடித்தாமரையைத் தந்தருளுவார்; ஆதலால், நீ அக் கடவுள் முன் சம்பந்தப்பிள்ளையா யவதரித்த சீகாழியிற் சென்று அவரை வணங்கு. (௧00)

கந்தரந்தாதி மூலமும் உரையும்
முற்றுப்பெற்றன.

உ

சிவமயம்

குகன் துணை



கந்ததிரந்தாயின்

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி



செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி முற்றிற்று.

மனோரஞ்சினி பிரஸ், சௌகார்பேட்டை, மதராஸ்.

ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு புத்தகசாலை,
நெ 4/34, நயினியப்ப நாயக்கன் வீதி, பார்க் டவுன் சென்னை.

இந்நூலின் அமைப்புப் பின்வருமாறு

1. ஒவ்வொரு திருப்படைவீட்டுத் துதியின் மூலம் வரிக் கணக்கோடும் போடப்பட்டிருக்கின்றது.

2. ஷை துதியைச் சிறு வாக்கியங்களாக எடுத்து அந்வயப்படுத்திக் காட்டி, அதன் கீழ் ஷை வாக்கியம் இன்ன வரியைச் சார்ந்ததென்று காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

3. பிறகு, ஷை பதங்கள் ஒரே வரிசையாகவும், ஷை பதங்களின் பதப்பொருள் ஷை பதங்களுக்கு நேர்நேராகவும் போடப்பட்டிருக்கின்றன. ஷை பதவுரையையே பொழிப்புரையாகவும் படித்துக்கொள்ளுமாறு இப்போது நூல் அமைந்துள்ளது.

4. ஷை பதவுரையின் கீழ்ச் சிற்சில இடங்களில் உரைவிளக்கம் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

5. பாடபேதங்கள் அந்தந்த இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. மேற்காட்டிய நூல் முழுதும், பழைய உரையையே பலரும் சிரமமின்றி வாசித்துக்கொள்ளுதற் பொருட்டுப் புதிய முறையிலமைத்து எழுதப்பட்டிருக்கின்றது.

திருமுருகாற்றுப்படை உரையை இதுவரையில் இந்தவிதமான அமைப்பில் எவரும் பதிப்பிக்கவில்லை. இந்த விதமான அமைப்பில் இந்நூல் வெளிவருவது இதுதான் முதன் முறையாகும். இதன் விலை
முருகப் பெருமான் திருவுருவப் படத்துடன் விலை அணு 0-8-0
உயர்ந்த கிளேஸ் பதிப்பு விலை அணு 0—12—0

ஔவையார் அருளிய விநாயகர் அகவல், சதுர்த்தி விரத மகிமை, பூஜாக்கிரமம், அருணகிரிநாதர் அருளிய விநாயகர் திரு அகவல், நக்கீரதேவர் அருளிய விநாயகர் திரு அகவல், கபில தேவர் அருளிய மூத்த நாயனர் இரட்டைமணிமாலை சுத்தப் பதிப்பு, (பாக்கெட் அளவு) 0—2—0.

ஸ்ரீ கந்தரனுபூதி மூலமும்,
ஆசிரியர் ஸ்ரீமான் சோ. வடிவேலு ச்செட்டியார் அவர்களியற்றிய
உரையும் 0—8—0. கிளேஸ் பதிப்பு 0—12—0.

—:o:—

மனோரஞ்சினி பிரஸ், சௌகார்பேட்டை, மதராஸ்.

ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு புஸ்தகசாலையின் வெளியிடுகள்

No.	Title	ரூ.	அ.
1.	திருமுருகாற்றுப்படை மூலமும் பரிமேலழகர் உரையும்	0	8
2.	கந்தரநுபூதி மூலமும் உரையும்	0	8
3.	யஜுஸ் திரிகால சந்தியாவந்தன மந்திரம் (தமிழ்)	0	6
4.	நாமாவளி கதம்பம்	0	8
5.	ஸ்ரீ ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் அருள்மொழிகள்	1	8
6.	,, ,, 1004 உபதேச மொழிகள்	2	0
7.	,, ,, ஞானயோக ரஹஸ்யம்	2	4
8.	,, ,, வேதாந்த ரஹஸ்யம்	2	0
9.	,, ,, இராஜயோகமும், பதஞ்சலியோக சூத்திரமும் ஷடி சூத்ர வியாக்கியானமும்	2	4
10.	,, ,, ஸ்ரீ பதஞ்சலி மஹரிஷி யோக சூத்திர ,, வியாக்கியானம் தனி	1	4
11.	,, ,, எனது குருநாதர்	0	8
12.	,, ,, கிழக்கும் மேற்கும்	0	8
13.	,, ,, தற்கால இந்தியா	0	10
14.	,, ,, எதிரொலிகள்	0	8
15.	,, ,, வேதாந்த தத்துவம்	0	8
16.	,, ,, சிகாகோ பிரசங்கம்	0	6
17.	,, ,, அத்வைத சம்பாஷணைகள்	0	8
18.	ஸ்ரீ ராமதீர்த்த பரமஹம்ஸ விஜயம் 1-ம் பாகம்	1	8
19.	,, ,, 2-ம் பாகம்	3	12
20.	ஸ்ரீ சங்கரர் அத்வைத உபதேச பஞ்சரத்னம்	0	6
21.	சச்சிதானந்த சிவம்		2
22.	மோக்ஷ சாதன ரகசியம்	4	0
23.	பரமார்த்த போத வசன வினவிடை	0	2
24.	ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் பிரஹ்மானந்த சம்பாஷணைகள்	3	0
25.	கந்தரந்தாதி மூலமும் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூராழ்வார் உரையும் (புதிய முறையின்படி அச்சிட்டது)	0	12

C. M. & Sons Printers, Madras.